

УНІВЕРСИТЕТ іМЕНІ АЛЬФРЕДА НОБЕЛЯ

■ **МОЛОДЬ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ
МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ**

■ **МОЛОДЕЖЬ УКРАИНЫ В КОНТЕКСТЕ
МЕЖКУЛЬТУРНОЙ КОММУНИКАЦИИ**

■ **THE YOUTH OF UKRAINE IN CROSS-CULTURAL
COMMUNICATION CONTEXT**

■ **LA JUVENTUD DE UCRANIA EN EL CONTEXTO
DE LA COMUNICACION INTERCULTURAL**

■ **LA GIOVENTÙ DELL'UCRAINA NEL CONTESTO
DELLA COMUNICAZIONE INTERCULTURALE**

■ **LA JEUNESSE DE L'UKRAINE DANS LE CONTEXTE
DE LA COMMUNICATION INTERCULTURELLE**

■ **DIE JUGEND DER UKRAINE IN DEN RAHMEN
DER INTERNATIONALEN KOMMUNIKATION**

■ **MŁODZIEŻ UKRAINY W KONTEKŚCIE
KOMUNIKACJI MIĘDZYKULTUROWEJ**

Матеріали
V Міжнародної
науково-практичної
конференції студентів
і молодих вчених

2 квітня 2019 р.

Дніпро-2019

УНІВЕРСИТЕТ імені АЛЬФРЕДА НОБЕЛЯ

*Матеріали V Міжнародної науково-практичної
конференції студентів і молодих вчених*

**МОЛОДЬ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ
МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ**

**МОЛОДЕЖЬ УКРАИНЫ В КОНТЕКСТЕ
МЕЖКУЛЬТУРНОЙ КОММУНИКАЦИИ**

**THE YOUTH OF UKRAINE IN CROSS-CULTURAL
COMMUNICATION CONTEXT**

**LA JUVENTUD DE UCRANIA EN EL CONTEXTO
DE LA COMUNICACION INTERCULTURAL**

**LA GIOVENTÙ DELL'UCRAINA NEL CONTESTO
DELLA COMUNICAZIONE INTERCULTURALE**

**LA JEUNESSE DE L'UKRAINE DANS LE CONTEXTE
DE LA COMMUNICATION INTERCULTURELLE**

**DIE JUGEND DER UKRAINE IN DEN RAHMEN
DER INTERNATIONALEN KOMMUNIKATION**

**MŁODZIEŻ UKRAINY W KONTEKŚCIE KOMUNIKACJI
MIĘDZYKULTUROWEJ**

2 квітня 2019 р.

Дніпро
2019

Організаційний комітет:

Б.І. Холод, доктор економічних наук, професор, президент Університету імені Альфреда Нобеля, голова оргкомітету;

Н.В. Зінукова, доктор педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри англійської філології та перекладу, заступник голови;

А.А. Степанова, доктор філологічних наук, професор, проректор з наукової роботи, заступник голови;

Я.В. Галкіна, кандидат філологічних наук, доцент кафедри англійської філології та перекладу;

М.Ю. Онищенко, старший викладач кафедри англійської філології та перекладу;

В.В. Калініченко, викладач кафедри англійської філології та перекладу;

О.О. Плющай, викладач кафедри англійської філології та перекладу.

Молодь України в контексті міжкультурної комунікації:
М 75 матеріали V Міжнародної науково-практичної конференції студентів і молодих вчених, 2 квітня 2019 р. – Дніпро: Університет імені Альфреда Нобеля, 2019. – 248 с.

ISBN 978-966-434-456-9

У збірнику матеріалів V Міжнародної науково-практичної конференції студентів і молодих вчених розглядаються актуальні питання щодо перекладу та методики навчання іноземної мови, сучасних досліджень зарубіжної літератури, а також культурні та соціально-психологічні проблеми суспільства.

Робочі мови конференції – англійська, німецька, французька, іспанська, італійська, польська, білоруська, українська, російська.

УДК 812.43

Відповідальний секретар: *В.В. Калініченко*, викладач кафедри англійської філології та перекладу.

CONTENTS

CURRENT LINGUISTIC AND TRANSLATION PROBLEMS

Afonina V. The notion of discourse and the peculiarities of publicistic discourse...	9
Baianovska M. The peculiarities of translating loanwords in modern English media discourse	10
Bielova O. English economic presentation and the problem of its translation	11
Bondarenko O. The aspects of the official style and their manifestation in business documents	12
Bondarenko S. Dificultades de la traducción al español.....	13
Burlak V. The features of anthroponyms and their rendering into Ukrainian	14
Bychkova H. The peculiarities of English emphatic constructions and their translation into Ukrainian (based on political speeches)	15
Chabachna D. Aspects linguistique et culturel des proverbes français.....	17
Fesenko A. Colorativos en la obra de Ch. Dickens “Un cuento de Navidad”	18
Filipeva M. Stylistic devices in Oscar Wilde’s fairy tales their rendering in translation	19
Gaetano S., Pliushchai O. L’importanza dell’analisi comparativa tra le lingue romanze	20
Gerchenova I. Terms in literary text and their stylistic functions (based on John Grisham’s “The Street Lawyer”)	21
Guk A. Business letters: abbreviations in business correspondence	22
Guk A. Traducción de títulos de películas y libros del/al español.....	23
Hurskyi Ye. Historicisms in publicistic discourse and problems of their translation	25
Hurtova L. Translation features of linguistic realias in the text of publicistic discourse.....	26
Ivanchenko N. Features of the translation of headlines from English to Ukrainian in publicistic discourse.....	27
Jankowicz M. Wybrane zagadnienia przekładu angielskich tytułów filmów na język polski i rosyjski	28
Kachalova A. The peculiarities of translating two-component terms of modern English business discourse	33
Kaplan V. Political correctness without calling a spade a spade.....	34
Karpenko V. Occasionalisms in literary work, their rendering in translation (based on J. Tolkien’s “The Lord of the Rings”).....	35
Kartushyna A. General notion of slang.....	36
Kaznovska V. Peculiarities of the transition of English Participles into the Ukrainian language	37
Kokhan N. Expressive means of color terms in advertisement as a problem of translation	39
Kora M. Syntactic and semantic peculiarities of English scientific article: translation issues.....	41
Koulikova C. Difficultés dans la traduction médicale	42
Kovalyuk D. Use of sentence fragmentation when translating from English into Ukrainian	43
Kovalyuk D., Skladanyuk A. Funciones de metáfora en el español coloquial	44

Kozyr V. Abbreviation as one of the types of terminology of modern English scientific and technical discourse and features of its translation	45
Kriukov S. Gender markers as a linguistic phenomenon	46
Larin E. The features of the English business correspondence and the ways of its translation	47
Levchenko A. Epithet in literary work, its translation (based on Jerome K. Jerome's novel "Three men in a boat...")	49
Liashenko V. Antithesis in the novel "A Song of Ice and Fire" by J.R. Martin	50
Lykhopok D. Non-equivalent vocabulary in Ukrainian and Polish publicistic texts	51
Lysaya L. Los internacionalismos en la lengua española.....	52
Lytvine A. Quatre défis communs de la traduction anglais-français	53
Makaryouk A. Façons de traduire les réalités françaises	54
Maliar D. Abbreviations in online editions: translation aspect	55
Marchenko T. Scientific lexis as a problem of modern linguistics	57
Mazokha T. La traduction des titres de films français.....	58
Mazourenko M. Difficultés de la traduction du français en anglais.....	59
Merkotun A. Functioning of phraseologisms in the English diplomatic discourse and ways of their translation	61
Meshcheriakova K. Scientific text in the English and Russian languages: grammatical and lexical features	62
Mitrójoва D. Realia como uno de los conceptos básicos de la lingüística	63
Morózova O. Neologismos informáticos como reflejo del desarrollo humano.....	64
Mun T. Intertextuality as a translation problem.....	65
Mun T. Time factor in translation.....	66
Orel A. Absolute constructions in the English publicistic discourse.....	67
Ovsyannikova M. La phraséologie française et sa traduction	68
Pavlóvich M. Falsos amigos en el proceso de la traducción	69
Perekupko D. Las características generales de la versión cubana de la lengua española.....	70
Podoliak V. The concept of homonym in English publicistic discourse and the problems of its distinguishing	71
Polishko E. The problem of the transition of publicistic allusion from English into Ukrainian	72
Porvysherst K. The peculiarities of phraseological units use in political speeches: translation aspect	74
Prokopenko I. The category of definiteness and indefiniteness	74
Ratomska L. Enrichissement lexical du vocabulaire français au XVI-e siècle.....	75
Repka A. Las características del acento en el idioma español	77
Rotchenkova O. The originality of fantasy lexis in the J.R.R. Tolkien's novel "The Lord of the Rings" and peculiarities of its translation into Ukrainian.....	78
Ryzhkó V. Problemas traduccionales del español al inglés.....	79
Samoïlenko M. Particularités de traduction des slogans publicitaires du parfum français	80
Samoïlenko V. Adverbs in English and Ukrainian linguistics	81
Severina V. Linguistic peculiarities of English business discourse and the problem of its translation	82
Shehuta K. El eufemismo en el español coloquial.....	84

Shkuta O. Language structure of an artistic image and its transformation in translation	85
Shkután A. Problemas de la traducción al español de los títulos de películas	86
Shulha Yu. Terms and their stylistic functions in literary text (based on “Airport” by A. Hailey)	87
Siusar A. Lingo-pragmatic features of English sports publicistic texts translation	88
Sokol I. Winged words as a linguistic phenomenon	89
Sozina A. Les emprunts français en Russe	90
Stetsenko R. Metaphor in poetic text and its translation	92
Tiapina Yu. Translation peculiarities of biblical expressions in modern English media discourse	93
Timoshenko P. Oxymoron functions in Ukrainian publicistic style and the means of its translation into English	94
Titova M. Los falsos amigos en la traducción.....	95
Ujánova T. Español coloquial y sus particularidades.....	96
Ukhanova T. Shift of predicate in the process of translation of art criticism discourse.....	97
Valko A. Coloronyms in the English phraseological structure.....	99
Vivsiana A. Particularidades del Pretérito perfecto de indicativo	100
Voit V. Chuchotage est le type d’interpretation simultanee efficace pour plusieurs personnes	101
Yakymets M. Stylistic features of the landscape descriptions in Fenimore Cooper's novel “The Deerslayer”.....	102
Yefremova M. Features of a business letter as a written form of official business communication	106
Yudina Ya. Conversion as one of the terminology formation types of modern English scientific and technical discourse: translation aspect	107
Yurchenko K. Alliteration in poetic text, its rendering in translation	108
Yurina M. Individual style of author – Ernest Hemingway’s “Mot Juste”	109
Zakoutnia A. Caractéristiques et difficultés de traduction des termes du français en russe.....	110
Zavalniuk D. The concept of the advertizing discourse as a complex open nonlinear system of meanings.....	111
Zhornova Yu. The peculiarities of English and Ukrainian scientific texts	112
Zubko Iu. Noun phrases: the features of their functions and translation.....	114
Годзь Е. Екстралінгвістичний компонент в структурі фахової компетентності перекладача	115
Тачыла Н. Адэтанімічныя назвы з асновамі “швед, француз, чэх ” у гаворках Беларусі.....	119

PROBLEMS IN CURRENT RESEARCH OF FOREIGN LITERATURE

Hordiienko K. “Pygmalion” by Bernard Shaw as an intellectual drama	122
Kalinichenko V. The Cloud Atlas: eclectism of genres	123
Khaliarova A. Literary features of Afrofuturistic short story	125

Kovbasa N. Conflict of debt and feeling in A.F. Prevost's novel "The Story of the Chevalier Des Grieux and Manon Lescaut"	129
Krasochenko K. Poetics of the title of Ursula K. Le Guin's novella "The word for world is forest"	130
Książek A. Poezja surrealistyczna w tłumaczeniu na języki słowiańskie na przykładzie wiersza „4h” Guillaume’a Apollinaire’a	131
Lushnykova A. Expressive role of the title in "The Notebook" by Nicholas Sparks	136
Lykhopok D. The genre variety of Middle English literature	137
Marchenko S. The tradition of Enlightenment realism in the novel "Robinson Crusoe" by Daniel Defoe	139
Nesterova Ye. The reception of romantic and realistic styles in "Jane Eyre" by Charlotte Bronte in the 19th-20th century	140
Ponomarenko K. Образ ребенка в Казахстанских Сказках Jurija Sieriebrianskogo	141
Popov B. Mythologization in modern literature: on the example of S. King's novel "The dark tower VII: the dark tower"	145
Sheguta K., Reskalenko M. In search of inspiration in Paris	149
Usatenko A. Peculiar features of the chronotop in "Green Mile" by Stephen King	151
Wójtowicz M. Oblicza piękna w literaturze na podstawie opowiadań Szczepana Twardocha Masara i Manueli Gretkowskiej Sandra K.	152
Yaroshenko Ya. Features of the Victorian novel in "The French lieutenant's woman" by J. Fowles	156
Zuy V. The problem of confrontation between nature and civilization in the novel F. Cooper "The Deerslayer"	157
Аніщенко В. Точка зору як основа композиції твору (Джером Селінджер "Над прірвою в житі")	158
Вергун Є. Художні засоби відтворення часу і простору в романі Джорджо Мойєс "Дівчина, яку ти залишив"	159
Голякова А. Проблематика збірки казок "Гранатовий будиночок" Оскара Уайльда	160
Ковальчук А. Сни Раскольнікова у контексті психологізму роману Достоевського "Злочин і кара"	161
Козарук А. Роздвоєння головного героя роману В.В. Набокова "Дар"	162
Кравцова І. Образ головної героїні в романі Д. Дідро "Черниця"	163
Кухаревская Е. Сравнительный анализ поэтики эмоций в новелле Р. Акутагавы "В чаше" и ее киноверсии "Расёмон" А. Куросавы	164
Лещенко А. Просвітницькі ідеї у трагедії Гете "Фауст"	169
Мазоха Т. Специфіка оповіді у театральному монолозі А. Барікко "Тисяча дев'ятисотий"	170
Мелехова І. Значення використання художньої деталі у творі Оноре де Бальзака "Гобсек"	171
Пономаренко М. Мифологические аллюзии в стихотворении Ю.П. Кузнецова "Песок"	172
Романенко О. Сюжетотворчі мотиви в історичному романі В. Скотта "Айвенго"	176

Шатохіна Д. Образи-характери героїв у романі Джейн Остен “Гордість і упередження”	177
--	-----

PROBLEMS IN TEACHING FOREIGN LANGUAGES. PEDAGOGY

Beresten O. Landeskunde im Deutschunterricht	179
Berezkina Ye. Role play as a means of teaching spoken communication skills in the EFL classroom	181
Chornobrovkina V. The impact of the native language on Ukrainian pupils' English pronunciation	183
Filimonova A. The most beneficial types of activities for the effective speaking skills development at the English language lessons	184
Hurzhi I. Les problemes de motivation dans l'apprentissage des langues etrangeres	185
Karnaushenko O. Communicative games as a way of developing EFL students' communicative competence	186
Kaznovska V., Savinova D. Motivación en el proceso de la enseñanza de lenguas extranjeras	187
Kyrychenko A. Development of socio-cultural competence of students-philologists while learning English based on the web-resources	188
Levtchenko A., Schulga J. Die Sprache durch das Spiel lernen	189
Mikhlik O., Marchuk T. Individually-oriented approach to develop the skills while teaching a foreign language	190
Nazarenko A. Some ideas for teaching intensive reading at senior secondary school	192
Prishchenko A. A system of exercises for teaching dialogue to high school students	193
Riznyk D. Cross-cultural interaction: tolerance vs ethnocentrism	194
Smakovskaya Ju. Some ideas of maintaining motivation in teaching listening to senior secondary school students	195
Schulga J., Levtschenko A. Spieltechnologien in den deutschen Sprachlektionen	196
Taranenko A. Some peculiarities of teaching vocabulary to intermediate high school students	197
Tkachenko Yu. Some problems of teaching reading fiction to intermediate EFL students and their effective solutions	198
Балицкий С. Нейрофизиологические особенности изучения иностранного языка (на примере английского)	199

SOCIOCULTURAL ASPECTS IN STUDYING FOREIGN LANGUAGES (ENGLISH, SPANISH, ITALIAN, FRENCH, GERMAN, POLISH)

Kovalchuk A. La culture dans l'enseignement des langues étrangères	202
---	-----

Kubatbekova T. Changes and evolutionary processes in the British law-making system.....	203
Lúshnikova A. El papel del fenómeno de “despacito” en la vida de hoy	206
Lysaya L. Intercultural communication in global business	207
Malyar D., Pismenniy T. Com'è gesticolare all'italiana.....	208
Nasyrova N. Peculiarities of the US constitution and its amendments	209
Oleksiienko V. Les particularités du lexique français en Afrique tropicale.....	210
Onischenko M. Comunicación pluricultural en el proceso educativo	212
Ostrowskaja K. Das Oktoberfest als ein Symbol Deutschlands und seine Rolle in der Weltkultur.....	213
Pilatova O. Las particularidades de la comunicación española.....	214
Písmenniy T., Mályar D. Los gestos típicos españoles en la vida cotidiana.....	215
Plakhotna Yu. Cultural peculiarities of conducting negotiations with British partners	216
Poliakova E. Peculiarities of the judicial system in the UK.....	219
Samojlenko A. Die deutsche automobilindustrie als eines der wahrzeichen Deutschlands	220
Shabanova C. Características del aprendizaje de Español: información general sobre el idioma.....	222
Smirnova S. The role of the fairs and exhibitions in the marketing communications system.....	223
Titova M. General etiquette rules for an interpreter.....	225
Zagoumenna A. Les anglicismes dans le lexique du français contemporain.....	226
Zinovieva Ya. The role of a personality of Margaret Thatcher in the British society.....	227
Слуцький Я. Досвід використання соціокультурних аспектів у вивченні англійської мови іноземними студентами (на прикладі університету Алабами (США)).....	229

CURRENT SOCIO-POLITICAL PROBLEMS

Borovyk K. Implementation of Youth Policy in Decentralization condition	232
Sheiko V. Problemas socio-económicos de España	235
Vozniuk O. Institute of presidency in the system of power distribution in Ukraine	236
Yakovenko A. Corrupción política: ¿problema local o mundial?	240

PSYCHOLOGY

Gordienko P. L'influence de jazz sur le cerveau.....	242
Kenhadze V. Impacto del bilingüismo en el desarrollo de los síntomas de la enfermedad de Alzheimer	243
Smirnova S. Methodes de travail dans le camp des enfants.....	244

CURRENT LINGUISTIC AND TRANSLATION PROBLEMS

Viktoriiia Afonina
Comenius University, Bratislava, Slovakia

THE NOTION OF DISCOURSE AND THE PECULIARITIES OF PUBLICISTIC DISCOURSE

Discourse in modern linguistics is a complex communicative issue which is associated not only with the process of creation of the text but also with the dependence of the text on extra linguistic conditions, namely, extensive knowledge of world, thoughts, views.

The linguists Yule and Conchar state that the discourse introduces the entire beyond the part. Otherwise, it represents the language which hides beyond the sentence. So, it is associated with the study of dialogues and texts. This term contains a great deal of incorrect forms and structures that sometimes it brings about the difficulties to reveal the meaning of a sentence.

In modern times one distinguishes a publicistic discourse among the majority of discourse classifications. Firstly, it includes the creation of awareness among the recipients about socially significant problems and events. Secondly, it involves the formation of a social assessment of these problems and events and, thirdly, it means the manipulation of public minds.

This kind of discourse, in Pavlenkove's opinion is similar to newspaper one as it also provides a range of communicative functions of language including a) informative function, b) cognitive function, c) convincing function, d) emotive function. In comparison with the scientific discourse, vocabulary in newspaper discourse is not so vivid and does not have a lot of topical terms. Through this style one can set out the facts, make the comments and offer one's own opinions. Another remarkable feature is that it does not have any geographical boundaries. All topics are popular among different nationalities and populations groups. Along with the magazines such corresponding texts are published regularly. This is stipulated by a standing updating of news material and issue of fresh articles, the newspaper discourse is spread significantly. Moreover, through stylistic and linguistic means the author tries to make an impression on reader. One more peculiarity is not less imperative is using of eye-catching titles. In order to draw the reader's attention one can use the abbreviations, mainly of various institutions. In paragraphs the author uses hyperboles, idioms and evaluative lexis.

According to Krushina, Karasik, Kakokina, Solodovnika there are a) structural features, such as: allusions, steady combinations, alliteration, variability, polysemy; b) syntactical features: rhetorical exclamation or

question, inversion, syntactic parallelism, elliptical constructions, segmented constructions.

Summarizing all above-mentioned, discourse is not only the process of real-life communication including the deviations from the standard written speech but also in linguistics, it is a communicative phenomenon whereby the text or speech is connected with the extralinguistic factors and cognitive elements. As for publicistic discourse, it is rather complex multicomponent and at the same time attention-grabbing matter which possesses a lot of features and functions in texts for effecting a large quantity of readers' and listeners' minds.

Scientific supervision by Full Professor
N.V. Zinukova.

Maria Baianovska
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE PECULIARITIES OF TRANSLATING LOANWORDS IN MODERN ENGLISH MEDIA DISCOURSE

Today, modern media are dominant in all types of societies forming simultaneously media discourse. Modern media discourse can reflect the presented picture of the world and the interpretation of events. From this point of view a language is the means to report the information, to learn various cultural values of the people, enclosed in the vocabulary and which are realized in written and verbal speech.

The methodological basis of such a problem was worked out by I.V. Korunets, V.V. Akulenko, V. Karban, V.N. Komissarova, etc. V. Karban divides the internationalisms into the following groups:

- True internationalisms: *норма – норм, парадокс – парадокс*
- Partial pseudo-internationalisms: *operation – операція і робота, дія*

In this group V. Karban identifies the following subgroups:

- Complete pseudo-internationalisms: *accurate – точний (а не акуратний), reason – причина (а не резон)*
- Lexical forms of a plurality of individual words that have a meaning other than singular forms: *politic – панування, politics – політика.*

The main methods and techniques of studying the linguistic material are linguistic analysis, a comprehensive translation analysis involving the elements of contextual, component, transformational analysis, the method of statistical analysis of data. The easiest way to translate internationalism is to

transcode the words, which allows filling a gap in new technology or unknown concepts.

Analyzing the linguistic peculiarities of the ways of translating the loanwords, the four ways are identified: transcoding (transcription or transliteration, *management* – *менеджмент*), calque (*sky-scraper* – *хмарочос*), analogue translation (*yard* – *крок*) and equivalent translation (*duke* – *герцог*).

After analyzing the ways of rendering the internationalisms used in English modern media discourse it can be concluded that the most common way of internationalism translation is transcoding (transcription or transliteration).

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.P. Bidnenko.

Olesya Bielova
AlfredNobelUniversity, Dnipro, Ukraine

ENGLISH ECONOMIC PRESENTATION AND THE PROBLEM OF ITS TRANSLATION

Economic presentation is a comparatively new phenomenon in all languages. It means that the issue is yet poorly researched and needs further studies. Although, there is small amount of scientific works on the topic, the phenomenon of presentation and economic discourse have been covered by such scientists as I. Strielietskaia and E. Novakovskaia, E. Ivukina, NguenThi Zang, N. Naidionova and others.

According to the works of N. Naidionova and E. Ivukina there are such problems of economic discourse translation as: a) big amount and variety of economic and business terms used, which require high accuracy in translation; b) economic abbreviations, which cannot be translated without working with different dictionaries and other resources in order to find the proper equivalent and provide high translation accuracy; c) translator's false friends.

Also, there are works which state that while used in presentations economic discourse acquires more and more traits of other styles. This stylistic phenomenon was researched by N. Naidionova. According to her work the main reason for this is the fact that presentation itself is a part of rhetorics, which is aimed at influencing people for some purpose. She says that simple economic text which is usually written in scientific style may not serve the purpose.

Nowadays more and more people from various fields of activity start their own business, thus those who create presentations should keep in mind

their audience. It means all the information provided should be easy to understand even without any special knowledge in economic science. Also, in order to draw more attention, it needs some expressive means, some figures of speech so that it would have the expected effect. N. Naidionova also emphasizes the importance of translation accuracy and the need to save the message and its influential power by means of changing some information according to local economic and socio-cultural realities.

In the process of analyzing the information provided in the works of all the mentioned scientists, one has learned about the peculiarities of both economic discourse and presentations, pointed out the problems of translation one may face in the process of the further scientific work.

Scientific and language supervision by Associate Professor
D.O. Holub.

Olga Bondarenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE ASPECTS OF THE OFFICIAL STYLE AND THEIR MANIFESTATION IN BUSINESS DOCUMENTS

The matter under consideration is the official style of business documents. The official style of business documents serves the businesslike and extremely important spheres of human activities: the relationships between the government and the citizens, between countries, enterprises, organizations, institutions, between the individual and the society.

Modern official style mostly operates in the form of written language. Oral form of the official style includes speeches at ceremonial meetings, receptions, reports of state and public figures, etc. This topic has been considered in many various works and researches of such domestic and foreign scientists as M.L. Makarov, V.N. Komissarov, Y.I. Retzker and A.M. Fiterman, S.I. Vinogradov and many others.

The most characteristic features of the official style are: a special set of clichés, terms and stereotyped phrases, the frequent use of abbreviations and symbols, the use of words in their direct dictionary meanings, a specific syntactic arrangement of texts with long, logically constructed sentences, a ramified system of subordinate clauses, linked by means of conjunctions and connectives.

Experts suggest that the official style is divided into two branches – official documentary style and occupational colloquial style. In the first one, one can distinguish the language of diplomacy (diplomatic acts) and the language of laws, and in the second one – correspondence and business papers.

Traditionally, documents are divided into the following main types: personal documents, administrative and organizational documents, information and reference documents and business letters.

When translating from English into Ukrainian, a certain degree of difficulty can be caused by: lexical discrepancies (for example, the lack of direct equivalents), grammatical differences (differences in the use of passive voice, infinitive and gerundial constructions), a smaller degree of stylistic structure (the use of conversational style and colloquialisms in English documents) and the coded character of the language system of the English language. Thus, the translation requires certain skills and certain background.

Therefore, knowing the aspects of the official style of business documents is highly important since it covers all the spheres of human activity. The effectiveness of business communication directly depends on the level of educational background of the translator, who serves as an intermediary.

Scientific and language supervision by Associate Professor
D.O. Holub.

Serguiy Bondarenko
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

DIFICULTADES DE LA TRADUCCIÓN AL ESPAÑOL

Es imposible lograr el éxito en la traducción sin dominar un idioma y conocer sus matices. Existe una opinión errónea que el conocimiento de una lengua extranjera garantice la traducción correcta. La realidad justifica lo contrario. En el proceso de la traducción surgen muchas dificultades que se refieren a la estructura de una lengua y sus matices gramaticales, morfológicos, sintácticos etc, bastante a menudo el significado principal del texto se pierda fácilmente.

Las principales dificultades traduccionales, que aparecen durante el proceso de la traducción del español al ucraniano y viceversa, se deben a que estos dos idiomas pertenecen a diferentes subgrupos de lenguas. La mayoría de las dificultades surgen a la traducción de formas verbales. Como se sabe, en español hay numerosos tiempos verbales que no tienen equivalentes directos en ucraniano. Por ejemplo, para determinar una acción pasada, acabada en español utilizan tres formas verbales como mínimo y en ucraniano – una, por ejemplo: “*я сказав*” se puede traducir como “*he dicho, dije, había dicho, hube dicho, haya dicho*”. Además los verbos copulativos “ser”, “estar” pueden ser omitidos en ucraniano, por ejemplo: “*yo soy español – я іспанець*”.

Se puede enfrentarse con problemas de la traducción en el nivel morfosintáctico. Por ejemplo, en ucraniano no hay artículos, por eso su uso en español provoca problemas, el carácter analítico de español carece de declinación de los sustantivos, en ucraniano hay tres géneros (masculino, femenino y el neutro y en español – sólo dos), la discordancia de la forma de tratamiento del pronombre personal de 2ª persona usted/ustedes con el verbo en 3ª persona es frecuente motivo de error pues en ucraniano la forma de tratamiento concuerda con el verbo en 2ª persona.

Perífrases también causa dificultades. Por ejemplo, si hay un infinitivo del verbo, entonces puede tener diferentes tonos de forma y tiempo. La construcción “ir a + infinitivo”, que denota la acción que va a ocurrirse, sólo se puede traducirla en futuro.

El orden de palabras en la oración española también pueda causar dificultades grandes. Por ejemplo, tradicionalmente en ucraniano el adjetivo precede al sustantivo y en español – al revés (“*гарна дівчина*” – “*chica hermosa*”), lo mismo pasa con adverbios que caracterizan una acción (“*неспішно крокувати*” – “*andar lentamente*”).

En conclusión es necesario añadir que el proceso de la traducción resulta exitoso gracias no sólo al dominio satisfactorio de un lengua extranjera sino del conocimiento de todas sus particularidades.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M. Oníschenko

Violetta Burlak
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE FEATURES OF ANTHROPNYMS AND THEIR RENDERING INTO UKRAINIAN

The category of anthroponyms is always interesting for scientific research. Therefore, modern linguistics have a great interest in anthroponyms. The study of this linguistics branch is one of the forward-looking and currently-important tasks of scientists. At present, considerable attention is paid to the study of the classification of anthroponyms. Questions about the origin, development and structure of names were taken not only by linguists, but also by historians and culturologists.

Anthroponyms are personal names that refer to people, and anthroponymy is a science that studies them. In English, these are personal names, middle names and people' surnames, as well as pseudonyms. According to the O.V. Superanska's classification, anthroponymy is divided into individual and group. Individual anthroponyms include the name given at birth and last name.

The anthroponyms include family, tribal and dynastic names, which denote the groups of people that are distinguished on different grounds.

Anthroponyms, according to the V.N. Nemchenko classification, can be divided into five types: 1) personal names; 2) surnames; 3) patronymic; 4) nickname; 5) pseudonyms.

By D.I. Ermolovich definition, each anthroponym has its own characteristics:

- a) an indication that the anthroponym carrier is a person;
- b) an indication of belonging to the national-language community;
- c) an indication of the person's gender.

Since there was no particular attention paid to the study of the translation peculiarities, there are some difficulties with the personal names' translation, with the names that used to communicate and overcome the language barrier.

It causes the inaccurate transfer of personal names and names in other languages.

The problem of the rendering of anthroponyms arises before the interpreter when there are differences in the languages' phonology, as well as differences in the words' writing, therefore, it greatly affects the name's form and destroys its similarity in translation.

Currently, the main ways of translating anthroponyms are as follows:

- 1) transcription; 2) transliteration.

Therefore, we can come to the conclusion that the translator can cope with the difficulties in translating anthroponyms if he:

- knows two main ways of translating anthroponyms;
- knows the culture, history and traditions of the two countries;
- can use one or another method of translation, or both at the same

time, taking into account the language peculiarities.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.V. Ishchenko.

Helen Bychkova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE PECULIARITIES OF ENGLISH EMPHATIC CONSTRUCTIONS AND THEIR TRANSLATION INTO UKRAINIAN (BASED ON POLITICAL SPEECHES)

The modern political life of states and the development of their international relations form an integral part of social life – political communication, which is realized through political language applied. The last

one is considered to be the most important way for the state power representatives to influence the mass consciousness.

The politicians' speeches are a special genre of political discourse, which is characterized by a high level of emotionality and expressiveness, publicity, argumentation, ideological and cultural differences. The primary aim of speeches is the communicative orientation on the convictions of the addressee of the speaker's statement correctness and to make the target audience to certain actions. The set goals are achieved through the use of appropriate lexical, grammatical and stylistic means, which include emphasis and emphatic constructions, the expressive language features that have the ability to influence the public consciousness.

Many linguists have already devoted their works to the topic of emphatic constructions and their use in political discourse, for example, V.A. Pidgrushnyi, I.I. Petrenko, T. van Dijk, I.B. Gyzha, N.V. Uspenska, V.S. Vinogradov and others. Summarizing various phenomenon definitions of "emphasis", we can conclude that it is the use of linguistic means at all language levels (phonological, morphological, lexical-semantic and syntactic), and its main characteristic is the emphasis of certain expression elements, giving them peculiar expressiveness. It is the main component of the emphatic constructions, which are responsible for the influence on the target audience consciousness and, at the same time, reflects the attitude of the speaker to what is being discussed. The most commonly used emphatic constructions are the inversion, the use of the amplifying the verb "to do", the construction with pronoun it at the beginning of the sentence, negative constructions, the structure with the relative pronoun what, rhetorical question, etc.

A large number of such constructions have led linguists to identify similar characteristics in this phenomenon and classify them in certain groups. The most complete classification belongs to Y.M. Skrebnev, O. Selivanova – they propose the division of emphasis into three groups: grammatical (realized using grammatical language means), lexical (use of lexical linguistic means) and graphics (possible in writing).

Recent years have brought actively developing researches of various English expressive means of communication, including emphatic constructions. Moreover, the second linguistic function is emotional, which is characterized by a certain emotional reaction of the addressee to the statement. Expressiveness in any language, including English, is represented by morphological means (prefixes, suffixes), syntax (word order, word combinations, etc.), lexical, lexical-phraseological, contextual and phonetic means. According to the variant of the emphasis formation and its significance in the statement, grammatical, lexical or lexico-grammatical ways of translation are applied.

The problem of emphatic constructions translation is very important and relevant, since the fate of entire nations may depend on the correct rendering of information. Analysis, comprehension, and understanding of the features of this linguistic phenomenon affect the translation quality and the achievement of the stated political communicative goal.

Scientific and language supervision by Associate Professor

T.I. Korobeinikova

Daria Chabachna

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

ASPECTS LINGUISTIQUE ET CULTUREL DES PROVERBES FRANÇAIS

À l'heure actuelle, une «langue étrangère» joue un rôle important en fournissant les conditions nécessaires à la formation d'une image du monde chez des étudiants possédant un niveau adéquat de connaissances modernes. C'est une langue étrangère qui fait partie de la culture de tel ou tel peuple donné étant porteur de la langue et moyen de la transmettre à d'autres. Il fournit à l'apprenant un accès direct à la vaste richesse spirituelle des personnes, constitue une fenêtre supplémentaire sur le monde, un moyen important de compréhension mutuelle et d'interaction entre les personnes.

Connaître une langue signifie pouvoir ressentir la richesse et la profondeur de la culture du peuple. Et pour cela, il est nécessaire d'entrer dans l'espace de sa culture donnée, de comprendre ses valeurs et ses idéaux.

Grâce à ses capacités extraordinaires et à sa complexité interne, les proverbes et les dictons ont attiré l'attention de nombreux chercheurs. Traditionnellement, les proverbes sont compris comme «de courts dictons nationaux qui ont à la fois un plan littéral ou figuré et constituent une phrase complète en termes grammaticaux». Chaque culture a ses propres mots-clés, par exemple, pour les Français: courtoisie, politesse, étiquette, économie, ainsi que négligence et légèreté.

Les traits des Français tels que l'économie et l'épargne se reflètent dans les proverbes suivants: «Économie vaut profit»; «L'épargne est une grande richesse ». Pendant la conversation, les Français ont souvent recours à un respect exquis pour manifester leur respect pour l'interlocuteur. Ils sont très tactiques: «Le tact, c'est le bon goût appliqué au maintien et à la conduite».

Le travail acharné des Français s'exprime dans les proverbes suivants: «A force de forger, on dévient forgeron»; «Nul bien sans peine ». Lors des négociations d'affaires c'est la prudence qui est la caractéristique principale des Français: «Dieu précautions valent mieux qu'une », «La prudence est

mère de sûreté». La culture française se distingue par l'éloquence, la maîtrise des idiomes et la capacité de plaisanter. « A la plaisanterie dans connaît l'homme ».

Dans les cas graves pendant les négociations, les Français défendent leur position avec une logique glaciale, s'il n'y en a pas, ils rayonnent de charme.

En rencontrant d'autres cultures, vous devez faire preuve de tact, de tolérance et d'éviter les sujets agaçants et les facteurs de stress. Mieux vaut parler de temps, de nature, d'art et de politique.

On peut reprocher les Français en avarice. En fait, il n'est pas habituel pour les Français de faire des cadeaux coûteux. C'est ce que dit le proverbe français: «Les petits cadeaux entretiennent l'amitié».

Donc la langue est la meilleure caractéristique du peuple et le gardien de sa culture.

Consultant scientifique et linguistique: maitre assistante
L.V. Ratomska.

Alina Fesenko
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

COLORATIVOS EN LA OBRA DE CH. DICKENS **“UN CUENTO DE NAVIDAD”**

Los colorativos son palabras que expresan el significado del color. Se trata de la unidad lingüística que incluye un morfo, asociado semánticamente o etimológicamente con la denominación del color. Un colorativo, como elemento descriptivo, se utiliza en el sentido directo, pero también pueda tener un significado figurativo adicional. El vocabulario de una obra del arte es una expresión de los pensamientos del autor; indica no sólo los significados semánticos sino también permite penetrar en la psicología del escritor para comprender su estado emocional al momento de crear su obra. Los colorativos podemos encontrarlos en las obras de cualquier escritor y las de Ch. Dickens no presentan ninguna excepción. En la obra de Ch. Dickens “Un cuento de Navidad”, los colorativos reflejan los objetivos semánticos, descriptivos y emocionales. Así, la función semántica consiste en actualizar varios incrementos de significado; la función descriptiva posibilita hacer la descripción más visible, convexa. En cuanto a la función emocional, es necesario marcar el carácter particular de colorativos: los colores-simbolos de Dickens son una especie de "proyección" del estado mental de su héroe. En las obras de Dickens marcamos su propio dominante simbólico, por ejemplo, el color blanco simboliza la pureza, frialdad; el negro – miedo. *El color rojo* es saturado, caliente, brillante, simboliza el amor, el fuego.

Estimula, suministra energía muy fuerte. Promueve la actividad, la confianza, la amabilidad. (*"El primer fantasma estaba sentado junto a la chimenea, sosteniendo un enorme bastón en sus manos, su rostro **enrojecido**"*). El color negro es básico y aumenta la intensidad, luminosidad o la saturación. (*"Cuando Scrooge se despertó, estaba tan oscuro que, mirando por detrás del dosel, apenas podía distinguir el cristal transparente de la ventana de las paredes impenetrablemente **negras** de la habitación"*). El color blanco es intacto, lleno, simboliza la unidad, ligereza, revelando lo oculto y lo falso. (*"Con el trasfondo de una deslumbrante cubierta **blanca** tendida en los tejados, e incluso no tan **blanca** como la nieve, tendida en el suelo, las paredes de las casas parecían sombrías, y las ventanas estaban aún más oscuras"*). Cada color de cierta manera afecta al lector. El efecto de los colores se debe, por un lado, a su influencia fisiológica directa sobre el organismo y, por otro lado, a las asociaciones que los colores causan a la base de la experiencia previa. Algunos colores excitan, otros, por el contrario, calman el sistema nervioso.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

Marina Filipeva
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

STYLISTIC DEVICES IN OSCAR WILDE'S FAIRY TALES THEIR RENDERING IN TRANSLATION

Fairy Tales are an oral or written genre of epic works in folklore and literature expressed in prose or in poetic form, and the content is based on a magical fantasy.

Fairy Tales of Oscar Wilde were published in two collections "The Happy Prince and Other Tales" and "A House of Pomegranates". As it was noted by Y. Kovalev that the tales of Wilde represent a very peculiar phenomenon from many points of view. The researchers unanimously note various literary and pictorial influences in the plots, dialogues and stylistics of these works by Wilde. Usually they mention Andersen, Edgar Allan Poe, Velazquez, etc. However, Wilde's tales have their own uniqueness. In many fairy tales we can notice the style of biblical parables ("The Fisherman and his Soul", "The Selfish Giant", "The Star-Child"). A shaped structure of "The Nightingale and the Rose" and "The Remarkable Rocket" has a partial nature of fables. Wilde spoke about "beautiful style" and "decorative interpretation" that separates art from reality.

In Oscar Wilde's fairy tales, the stylistic devices create a unique general atmosphere and set the rhythm of the narrative. The writer preferred metaphor, personification, epithet and allusion. «...the *nightingale sang so*

sweetly that the Moon leaned to listen», «...the bright pitiless sunshine mocked his sorrow...», «...the purple butterflies fluttered... visiting each flower in turn.» «...roses that are yellower than the daffodil that blooms in the meadow before the mower comes» (The Birthday of the Infanta). Personification in Wilde's fairy tales combines natural and human qualities, helps to reveal the inner world of the character.

Nature through the eyes of Wilde is a living creature taking an active part in fairy tale events. *«The trees forgot to blossom...», «The beautiful flowers saw the notice-board and were very sorry for children...», «The Frost painted all the trees silver...» (The Selfish Giant).*

It is universally recognize the main charm of Wilde's fairy tales is in stylistics, in the manner of narration and the stylistic structure of fairy tales. The famous “decorative style” consists of the depicted objects and ways of description. And everything that Wilde describes trees, flowers – the appearance of his characters has extraordinary beauty, elegance and sophistication.

Scientific and language supervision by Associate Professor
L.I. Semerenko.

Sabrina di Gaetano
Istituto tecnico statale per il turismo Cristoforo Colombo, Roma, Italia
Oleksandr Pliushchay
Università Alfred Nobel, Dniprò, Ucraina

L'IMPORTANZA DELL'ANALISI COMPARATIVA TRA LE LINGUE ROMANZE

È una conoscenza generale che tutte le lingue che appartengono allo stesso gruppo linguistico sono considerate abbastanza simili e la loro somiglianza, specialmente per quanto riguarda le lingue romanze, è evidente perché tutte queste lingue si sono evoluti dal latino.

L'affinità tra la lingua spagnola e italiana, ad esempio, è considerata la più notevole rispetto ad altre lingue romanze, perché di solito non si pone difficoltà di comunicazione e la comprensione reciproca tra entrambe le lingue.

Tuttavia, questo fatto non garantisce che uno straniero che sta studiando queste due lingue non abbia problemi con la chiara comprensione del sistema linguistico, a livelli sia grammaticali che lessicali e con le differenze osservate negli equivalenti, ciò che porta alle interpretazioni o comprensioni errate.

Uno straniero che imparerà una di queste lingue non avrà problemi a livello principiante ma poi, a livello abbastanza avanzato dello studio, noterà

quanto diversi sono queste lingue a tutti i livelli: lessicale, grammaticale, stilistico eccetera. Gli errori tipici saranno fatti anche a livello subconscio. A volte questi errori portano a un'interpretazione del tutto errata a causa del gran numero di parole molto simili e delle unità grammaticali che hanno i significati completamente contrari e sono utilizzati negli ambiti diversi.

È un fatto storico che l'affinità a livello grammaticale e lessicale è connessa con le associati radici comuni della lingua, la somiglianza delle strutture e le unità linguistiche utilizzate. Tuttavia, lo studio di queste due lingue è l'analisi contrastiva all'interno della grammatica comparata evita problemi perché solo attraverso questo metodo si può capire quali sono i rapporti e le differenze.

Viene notato che nella fase di sviluppo dei problemi linguistici, l'analisi contrastiva tra l'italiano e lo spagnolo nei paesi post-sovietici rimane un tema attuale a causa degli studi insufficienti, in considerazione del fatto che il numero di professionisti che sarebbero coinvolti in un parallelo di ricerca tra solo queste due lingue romanze è sorprendentemente basso.

Il corpo principale della ricerca in termini di grammatica comparata, lessicologia, lo stile letterario e linguistica generale si basa su un'analisi comparativa della lingua spagnola o italiana sulla base d'inglese come lingua franca o le seguenti coppie di lingue come ucraino – spagnolo, ucraino – italiano, russo – spagnolo, russo – italiano, perciò lo studio di queste lingue romanze viene considerato molto importante.

Iryna Gerchenova

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

TERMS IN LITERARY TEXT AND THEIR STYLISTIC FUNCTIONS (BASED ON JOHN GRISHAM'S "THE STREET LAWYER")

In our professional, scientific, and everyday speech we often use special words-terms. L.L. Nelyubin in the "Explanatory Translation Dictionary" gives the following definition of term: "a term is a word or a word combination of a special (scientific, technical, military, etc.) language created (accepted, borrowed, etc.) for exact expression of special concepts and designations of special objects".

Unlike common vocabulary words, which in most cases have many meanings, terms as a rule have one meaning, they are monosemantic. The terms can be commonly used (referring to the general scientific terminology) and narrowly specialized (referring to one specific area of knowledge). V.M. Leichik identifies the following functions of the term: nominative, significative, communicative.

The terms also are widely used in artistic texts relating to professional topics and describing the professional life of a person and its features. Their use helps the reader to feel more deeply the atmosphere described in the work. The use of terms in an artistic text requires from the author a deep knowledge of the subject and their correct use.

The American writer John Grisham is the author of many legal novels. Accordingly, his works contain a significant amount of legal terminology. For example, International tax law, lawyer, litigator, pro bono, etc. Terms in artistic texts can perform various functions. They can be used to produce a scientific or business-like effect, humorous or sarcastic.

We can observe legal terminology in such sentences in the novel “The Street Lawyer”: a) “*I was working on their lawsuit*” – *Я работал над их судебным делом.* b) “*Who are the plaintiffs?*” – *Кто истцы?* c) “*The petition was approved in minutes*” – *Ходатайство было одобрено в течение нескольких минут.*

When translating into the Russian / Ukrainian language, the terms can be saved and rendered by the corresponding equivalent and thereby preserve their stylistic function. But also when translating, especially narrowly specialized terms, we can use a descriptive method that will simplify the understanding of the text by readers who are not familiar with the topic.

Thus, in the novel by John Grisham terms are used to make the described events realistic, to create their verisimilitude and to individualize the speech of the characters.

Scientific and language supervision by Associate Professor
L.I. Semerenko.

Alina Guk
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

BUSINESS LETTERS: ABBREVIATIONS IN BUSINESS CORRESPONDENCE

It is common knowledge that nowadays fluency in English is a very important thing. English is an international language in many areas: politics, economics and so on. This is precisely why it is necessary to be perfectly knowledgeable about English and know specific business vocabulary. Moreover, it is extremely important for businesspersons to be able to communicate with partners in writing properly, that is, to conduct business correspondence. In particular, writing business letters, as well as verbal exchange of information, is an important means of communication. Therefore when writing business letters in English and emails, you need the knowledge to express your thoughts in the right manner and with the right degree of formality.

Actually, business writing should be clear and laconic rather than expressive or creative; it focuses on peculiarity and correctness. It shows the unique idea and aspects connected with a business context. Consequently, in this type of letters, an intelligible, formal writing style should be used. Nevertheless, there exist some instances in which the usage of abbreviations is advisable to save time of both parties: sender and receiver. In addition, it is very important for a translator to be aware of the abbreviations used in commercial correspondence.

There are some abbreviations that are generally accepted. For instance, abbreviations can be seen in the address, for example *Ave.* – *Avenue*, or state names in the USA: *CA* – *California*; time: *GMT* – *Greenwich mean time*; days of the week: *Mo.* / *Mon.* – *Monday*; months: *Aug.* – *August* and so on. Also, there are abbreviations in titles: *Mr.* – *Mister* – appeal to men, *Mrs.* – *Misses* – appeal to married women. Document title abbreviations: *L/A* – *Letter of Authority*. Names of organization: *IMF* – *International Monetary Fund*. Type of establishment of companies: *Co.* – *Company*, *Corp* – *corporation*. Positions: *CEO* – *chief executive officer*, *Dir* – *director*, *PM* – *Prime Minister*.

Furthermore, integral expressions and phrases can also be reduced, for example, *cc* – (*carbon copy*): when a letter is sent to several persons, this abbreviation let the initial recipient know about it; *encl.* – *enclosed or enclosure*: used to indicate that something else has been added to the letter (for example, other documents, catalogues, price list etc.); *PS* – *postscript*: additional important information which should be specified; *pp* – *on behalf of (per procuracionem)*: indicates that the letter is written on someone's behalf; *ref.* – *reference*.

Thus, abbreviations are a very important part of a business letter, but one should always remember that the purpose of the letter is to convey the information to the recipient correctly, so the abbreviations must be used carefully.

Scientific and language supervision by Associate Professor
D.O. Holub.

Alina Guk
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

TRADUCCIÓN DE TÍTULOS DE PELÍCULAS Y LIBROS DEL/AL ESPAÑOL

Una de las tareas más difíciles de un traductor es la traducción correcta de los títulos de películas y libros de un idioma a otro. Al adaptar los títulos

de películas o libros extranjeros, los traductores requieren una fantasía notable.

A menudo, cuando se trata de traducir el nombre de la película, los traductores no traducen directamente del idioma original, sino que presentan un nuevo nombre que transmite la esencia de la película. Pero el nombre debe ser protegido por derechos de autor. Este es el negocio del creador de la película: el nombre que recibe esta película. ¿Qué se requiere del traductor? Traduce adecuadamente el título. Y si el título contiene algún tipo de expresión idiomática, debe encontrar un análogo en el idioma meta. En consecuencia, el traductor debe tener mucho cuidado al traducir los títulos para que sean tan sonoros y significativos como el original. La traducción de títulos se realiza con la ayuda de varias transformaciones de traducción y solo después de estudiar el público objetivo de una película o libro.

Por ejemplo, la película española “La niña de tus ojos” se tradujo al ruso como “Девушка твоей мечты” y al inglés “The Girl of Your Dreams”, aunque la expresión “la niña de tus ojos” significa “зеница ока” en ruso y “the apple of one’s eye” en inglés y no tiene nada que ver con el sueño. Otro ejemplo, el título de la película “Los amantes pasajeros” en la versión rusa suena como “Я очень возбуждён” y en inglés “I’m So Excited”, que de nuevo no tiene nada que ver con el título original. También la película “El camino de los ingleses” en inglés es “Summer Rain”, pero la traducción literal del título de la película debe ser “Englishmen’s Road”. Hay una situación curiosa con los títulos de los libros. Los nombres juegan un papel importante en la comprensión.

Por ejemplo, la novela “The Catcher in the Rye” es titulada en español “El guardia entre el centeno” y es puramente literal porque corresponde a todas las palabras contenidas en el título en el idioma inglés, pero esa correspondencia literal no puede beneficiar el sentido, más bien lo oscurece ligeramente.

Otro ejemplo es la traducción del título de la novela “Dandelion Wine” de Ray Bradbury, que tiene algunas variantes de traducciones al idioma español: “El vino del estío” y traducción literal “Vino de diente de león”.

Es sorprendente cuánto se puede cambiar el nombre y, por lo tanto, la cambiar la percepción de las películas al doblar y de los libros en la traducción y la nueva edición. Por eso, el traductor debe, siguiendo al autor, tratar de transmitir con un nombre solo un cierto pensamiento generalizador, pero para hacerlo ya dentro del marco de otra lengua y otra cultura.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

HISTORICISMS IN PUBLICISTIC DISCOURSE AND PROBLEMS OF THEIR TRANSLATION

Language developing process is connected with the folk's thinking development directly. All changes in the way of thinking are reflecting on both active and passive vocabularies. The passive vocabulary should not be underestimated, as it usually preserves not only historical information of a particular nation, but also contains the specific emotional coloring connected with gone realia. Keeping all this information safe is entrusted to a phenomenon called historicism.

The role of historicisms and its functioning attracted many linguists, such as Alla Koval, Ivan Bilodid, Mykhailo Zhovtobriuh, Nadia Solohub, Vitalii Rusanivskyi and Leonid Bulakhovskyi that proves its relevance.

It is worth mentioning, that the historicisms are usually confused with the archaisms, yet they do have different meaning. While historicisms are identified as the names of disappeared objects, concepts and phenomena of the past, the archaisms are the names of still existing, however replaced by modern variants, things and notions. Historicisms have no synonyms among the active vocabulary words. It means that they bear only the names of the corresponding concepts. Due to the terms similarities, scholars usually consider them together in the source text analysis.

The historicisms semantic group classification suggested by a soviet linguist Ivan Bilodid includes: 1) words characterizing a social status; 2) names of the former government and military ranks; 3) names of the institutions and organizations; 4) names of the former professions; 5) names of the disappeared household habits; 6) names of the former tools of labor; 7) names of the old clothing; 8) names of military regalia and weapons; 9) names of the ancient monetary units; 10) names of the ancient units of measurement and weight; 11) names of the ancient dishes; 12) names of the historical figures; 13) names of the disappeared folks; 14) names of the former religious organizations and their representatives.

In terms of translation and general understanding of the phenomena mentioned, a translator usually faces the problems familiar to the realia interpretation, as both archaisms and historicisms depict a particular historical period. According to Y.S. Belenkova, among the most popular methods to transfer the historicisms into the target language properly we can use

- 1) neutralization,
- 2) archaization,
- 3) calque, etc.

Though translation theory has no clear pattern or multipurpose solution for delivering historicisms and archaisms, translators should choose the best way to render them in a particular situation, considering other variables, such as the purpose of source sentence, readers of target sentence norms of target language.

Scientific supervision by Associate Professor Y.V. Galkina.

Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

Lidiia Hurtova

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

TRANSLATION FEATURES OF LINGUISTIC REALIAS IN THE TEXTS OF PUBLICISTIC DISCOURSE

The realias are special facts of the history and of a people, features of its geographic environment, distinctive household items, ethnographic and folkloristic notions. The problem of rendering realias from publicistic texts is one of the most complex tasks in the field of Translation Theory. Among the challenges encountered in translating the realias, the most common ones are the following: a) the absence of correspondence (equivalent) due to the lack of a figure in a target language; b) the need to convey the color (connotation), as well as national and historical differences.

This issue has been studied by many linguists, such as G.D. Tomahin, V.S. Vinogradov, L.T. Mikulina, A.D. Shveitser. According to their research, the most common and applicable methods to translate realias are:

1) **transliteration and transcription** – they are used to translate proper names, toponyms and names of organizations, companies, institutions, hotels, restaurants, magazines, etc.

2) **calquing** is a borrowing through literal translation; this method permits the translation of the realia with the most complete preservation of the meaning;

3) **approximate translation** is a method of searching for the semantically closest correspondence in the language of translation to replace the lexical unit of the source language, which does not have an equivalent. Such similar units are called "analogues".

4) **descriptive translation** is an extension of the lexical unit semantics through expanded phrases and expressions that reveal the main features of a unit;

5) **omission of realia** is used in a case of thorough understanding of the meaning and role of realia in the text by the translator. It is possible to omit the realia in following situations: a) if it is not a significant unit in the

structure of the text; b) if it performs not a semantic function but an emotional one and, therefore, has no role of creating a certain image.

After analyzing linguistic scientific works, studies and statistics, it may be concluded that the method of transliteration and transcription of realias is the most applicable and the most used one.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.V. Ishchenko.

Nataliia Ivanchenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

FEATURES OF THE TRANSLATION OF HEADLINES FROM ENGLISH INTO UKRAINIAN IN PUBLICISTIC DISCOURSE

The headline is the first thing the reader sees and thanks to it he or she takes a newspaper or sets it aside. First of all, the title has all the necessary information about the content of the journalistic text. At the same time, it has an emotional colour, which prompts reading and attracts attention. We live in an era of cutting-edge technology, where time is money. The headline does not take much time to become acquainted and it saves our time, therefore this scientific work is devoted to the peculiarities of the translation of the headlines of the texts of journalistic discourse from English into Ukrainian.

There are many works devoted to the features of headlines, namely the works of such scientists as A.N. Kulakov, V.M. Roginsky, A.N. Nazaykin, E.A. Lazareva and etc.

Based on the opinion of the scientist V.M. Roginsky, “the headline of this sentence or a set of sentences that perform the function of the headline of the work or its parts that stand before the text of the work and shows some side of its ideological and thematic content”. Any part of the structure of the work may express the title, namely the main idea, the setup theses, the analytical assessment of the situation, the background to the purpose of the message, the illustration. There are many headline classifications depending on their relevance to the content, the links with the text.

I believe that the classification of A.A. Tertychnyi reveals the function of the headline. The title is divided on the basis of what purpose it pursues. We can reach the following conclusions, analyzing the linguistic peculiarities of the methods of the translation of headlines. We use lexical and grammatical transformation in translation of the headlines such as addition, omission, transposition, replacement, metonymic translation, antonymic translation, concretization, generalization and etc. We have to keep expressiveness, following the rules of Ukrainian.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.V. Ishchenko.

WYBRANE ZAGADNIENIA PRZEKŁADU ANGIELSKICH TYTUŁÓW FILMÓW NA JĘZYK POLSKI I ROSYJSKI

W artykule analizowane są tłumaczenia tytułów anglojęzycznych filmów na język polski i rosyjski, w szczególności adaptacje, w których zastosowano transformacje tłumaczeniowe.

Tytuły filmów rozpatrywane są w artykule jako rodzaj tekstu, będący punktem odniesienia dla odbioru filmu. Jak każdy tekst tytuł składa się ze znaków językowych i elementów kultury. Zadaniem tłumacza jest zatem przekazanie odbiorcy treści tekstu przy pomocy innego języka i trafne wyrażenie jego sensu.

Przytoczmy kilka pojęć z zakresu językoznawstwa kognitywnego, które spajają sfery rzeczywistości językowej i pozajęzykowej. Jak zauważa W.Humboldt narodowy charakter kultury odzwierciedla się w języku poprzez specyficzne widzenie świata. Znaki językowe zapewniają ontologiczną jedność języka i świata [6, s.72]. Język odzwierciedla wyobrażenie i wiedzę człowieka o świecie, które składają się na językowy obraz świata. Koncept łączy wyraz, jego znaczenie leksykalne z rzeczywistością pozajęzykową, czyli plan wyrażenia – środki leksykalne, frazeologiczne, paremiologiczne i inne z wiedzą o danym obiekcie [5, s.27]. Ze względu na zróżnicowanie wyobrażeń o rzeczywistości u różnych narodów posługujących się różnymi językami tłumacz powinien dostosować tekst tak, by obcokrajowiec mógł go prawidłowo zinterpretować.

Tytuły filmów powinny przyciągać uwagę potencjalnych widzów i wzbudzać wśród nich zainteresowanie, stanowić swoistą reklamę dzieła. Przy ocenie przekładów tytułów należy zatem zwrócić uwagę na językową formę tytułu oryginalnego, jego stylistykę, obecność egzotyzmów, leksyki bezekwiwalentnej, językowych realiów [2, s. 12]. Tłumacz musi więc zdecydować, czy zastosować przekład dosłowny, czy też adaptację; tym samym tytuł w języku tłumaczenia może być dosłowny, częściowo ekwiwalentny lub ekwiwalentny.

W tłumaczeniach tytułów stosowane są liczne transformacje (m.in. zamiany, opuszczenia, uzupełnienia), które w widoczny sposób wpływają na ich formę. A. Archipow wymienia następujące motywacje wykorzystania transformacji tłumaczeniowych [1, s. 87-90]:

- dążenie do zachowania normy łączliwości słów w języku tłumaczenia,
- dążenie do użycia słownictwa i wyrażeń charakterystycznych dla danego języka i kontekstu (idiomatyzacja przekładu),

- istnienie różnic w formie zapisu jednorodnych członów między dwoma językami,
- dążenie do uniknięcia obcych modeli słowotwórczych,
- dążenie do naturalności, jasności, logiki, estetyki tekstu,
- dążenie do kompensacji tekstu w innych fragmentach,
- dążenie do przekazania odbiorcy istotnej informacji i pozbycia się zbędnej.

W zależności od stosunku tytułów przetłumaczonych do oryginalnych i właściwości tytułów oryginalnych możemy wydzielić następujące ich grupy:

1. W polskiej dystrybucji używa się tytułu oryginalnego, w rosyjskiej – dosłownego tłumaczenia.
2. Tytuł oryginalny zawiera w sobie nazwę własną, która może odnosić się do więcej niż jednego referenta.
3. Tytuł oryginalny zawiera nazwę własną, która może zostać odczytana także jak pospolita.
4. Tytuł oryginalny zawiera wyraz, który może zostać odczytany wieloznacznie.
5. Adaptacja tytułu znacząco zmienia jego sens.
6. Tytuł składa się z frazeologizmu.
7. Jednorazowe zapożyczenie wyrazu, będącego częścią tytułu.
8. Tytuł jest transkrypcją oryginału.
9. W tytule wykorzystywany jest zapis stylizowany.
10. Inne transformacje.

W ramach każdej grupy przytoczymy przykłady anglojęzycznych tytułów przetłumaczonych na język polski i rosyjski.

1. W polskiej dystrybucji używa się tytułu oryginalnego, w rosyjskiej – dosłownego tłumaczenia.

Użycie w polskiej dystrybucji tytułu angielskiego, a w rosyjskiej – dosłownego tłumaczenia występuje stosunkowo często (np. *Spiderman* – *Spiderman* – *Человек-паук*; *The Avengers* – *Avengers (pl)* – *Мстители*; *Kill Bill* – *Kill Bill* – *убить Билла*; *Dirty dancing* – *Dirty dancing (Wirujący seks)* – *Грязные танцы*). Zatrzymajmy się na ostatnim tytule. Angielski *Dirty dancing* przetłumaczono na rosyjski wiernie i dosłownie *Грязные танцы*. Wyraz *грязный* występuje tu w przenośnym znaczeniu ‘amoralny’, ‘wywołujący moralną odrazę’[7][8]. W polskiej dystrybucji początkowo używano tytułu *Wirujący seks*, który był dość swobodnie związany z oryginałem i nie odnosił się do głównego motywu filmu, jakim jest taniec.

2. Tytuł oryginalny zawiera w sobie nazwę własną, która może odnosić się do więcej niż jednego referenta (np. *Grey's Anatomy* – *Chirurgzy* – *Анатомия страсти*).

Angielski tytuł serialu pochodzi od nazwy popularnego podręcznika do anatomii człowieka pt. *Grey's Anatomy*. Oryginalny tytuł filmu można

odczytać dwojako, jest swoistą grą językową, ponieważ główna bohaterka serialu – Margaret Grey i autor podręcznika mają to samo nazwisko. W rosyjskim tłumaczeniu *Анатомия страсти* wyraz *страсть* oznacza silne uczucie i odnosi się do relacji między głównymi bohaterami. Polski tytuł serialu *Chirurdzy* stanowi adaptację i odnosi się do zawodu bohaterów.

3. Tytuł oryginalny zawiera nazwę własną, która może zostać odczytana także jak pospolita (np. *Fifty Shades of Grey – Пятьдесят оттенков серого – Pięćdziesiąt twarzy Greya*)

Grey. W angielskim tytule wyraz *Grey* może być rozumiany jako nazwa koloru (szary) i nazwisko głównego bohatera Christiana Greya. Tytuł angielski zawiera więc element gry językowej, może być odczytywany dwojako, czemu sprzyjają zasady angielskiej ortografii, zgodnie z którymi wszystkie wyrazy znaczące wchodzące w skład tytułu piszemy wielką literą. W języku polskim i rosyjskim takiej zasady brak, w związku z czym tłumacze musieli wybrać słowo oznaczające kolor (ros. серый) albo nazwę własną - imię (pol. Grey). W obu przykładach tytuł został pozbawiony elementu gry językowej i stał się jednoznaczny.

4. Tytuł oryginalny zawiera wyraz, który może zostać odczytany wieloznacznie (np. *The Shawshank Redemption – Skazani na Shawshank – Побег из Шоушенка*).

Wyraz *Redemption* może być tu rozumiany jako ‘odkupienie’, ‘wybawienie’, ‘uwolnienie’. W tłumaczeniu na język rosyjski tytuł przybiera jednoznaczny sens – ucieczka (ros. побег) jako uwolnienie od więzienia. W tytule rosyjskim akcent kładzie się na dążenie do wolności, natomiast w polskim (pol. skazani) – na wyrok sam w sobie. Akcja filmu nie skupia się wokół jednego motywu (planu ucieczki), a opisuje więzienne życie na podstawie historii jednego z osadzonych [4].

5. Adaptacja tytułu znacząco zmienia jego sens (na przykładzie serii filmów *The Hangover - Kac Vegas – Мальчишник в Вегасе; The Hangover 2 – Kac Vegas w Bangkoku – Мальчишник 2: Из Вегаса в Бангкок; The Hangover 3 – Kac Vegas 3 – Мальчишник 3*).

W angielskim tytule nacisk położony został na tzw. kaca (ang. *Hangover*) jako na efekt nadmiernego spożycia alkoholu, w danym kontekście podczas wieczoru kawalerskiego. W tłumaczeniu tytułu na polski dodana została nazwa miejsca akcji filmu – miasta Las Vegas. Jednakże w rezultacie kontaminacji polskiego wyrazu *kac* i drugiego komponentu oikonima *Vegas* został utworzony *Kac Vegas*. Tym samym w polskim tytule na podstawie podobieństwa fonetycznego wyrazów tłumacz „śmieje się” z toponimu, kojarzącego się z rozrywkami, prostytutką, hazardem, alkoholem itp. W kontynuacjach filmu konsekwentnie używane jest nowoutworzone połączenie wyrazów *Kac Vegas* (por. *Kac Vegas 3*), nawet jeśli akcja filmu rozgrywa się w innym mieście (por. *Kac Vegas w Bangkoku*). Rosyjskie tytuły serii filmów łączy wyraz *мальчишник*, wskazujący raczej na pośrednią

przyczynę upojenia alkoholowego, a nie jego rezultat, jak w języku oryginału. Podobnie jak w tłumaczeniu na język polski w drugim filmie z serii występują nazwy dwóch miast – Vegas i Bangkoku (ros. Вегас и Бангкок), których próżno szukać w tytule oryginalnym.

6. Tytuł składa się z frazeologizmu (np. *Szklana pułapka (Brutalna śmierć) – Die Hard – Кпенкуи ореуек*)

Tytuły filmów niekiedy zawierają stałe związki wyrazowe, nie mające odpowiedników w języku tłumaczenia. Tytuł amerykańskiego filmu *Die Hard* (dosł. ‘nieugięty, walczący do skutku’) został przetłumaczony na język rosyjski przy pomocy frazeologizmu *Кпенкуи ореуек*, oznaczającego człowieka nieustępliwego. W języku polskim ciężko znaleźć frazeologizm o podobnym znaczeniu, stąd w polskiej dystrybucji użyto innych tytułów, wyrażających inny sens, początkowo *Brutalna śmierć*, a następnie, bardziej przenośnego, *Szklana pułapka*.

7. Jednorazowe zapożyczenie wyrazu, będącego częścią tytułu (np. *Inception – Incepcja – Начало*)

Wyraz *incepcja* nie występuje w języku polskim prócz omawianego tytułu filmu i nie został uwzględniony w słownikach; jako neologizm nie jest powszechnie zrozumiały. Słowo to jednorazowo zapożyczono z języka angielskiego jako warwaryzm i poddano gramatycznej adaptacji – wyraz otrzymał właściwości wyrażające określone kategorie gramatyczne, w szczególności końcówkę). Tłumaczenie tytułu na język rosyjski – *Начало* – выражает zaledwie jeden z wariantów leksykalno-semantycznych angielskiego leksemu *inception*, który może oznaczać nie tylko początek, a w fantastyce naukowej – wejście w czyjeś sny w celu zaczepienia określonej idei [3]. Film porusza zagadnienie sterowania snem, w związku z czym tłumaczenie tytułu na język rosyjski jako *Начало* nie oddaje w pełni sensu oryginału.

8. Tytuł jest transkrypcją oryginału.

Wśród tytułów filmów można wyodrębnić także grupę tych jednakowo brzmiących w dystrybucji angielskiej, polskiej i rosyjskiej. Jednakże w wersji rosyjskiej do zapisu używana jest cyrylica, wykorzystano transkrypcję: *Forrest Gump – Forrest Gump – Форрест Гамп, Gran Torino – Gran Torino – Гран Топино*. W przytoczonych przykładach tytuły składają się w pełni z nazw własnych.

9. W tytule wykorzystywany jest zapis stylizowany (*Se7en – Семь – Siedem*).

W tytułach filmów spotyka się również zapis stylizowany, stosowany jako zabieg gry językowej. Gra taka może opierać się przykładowo na graficznym podobieństwie obróconej łacińskiej litery *v* i cyfry 7, jak było to w tytule filmu *Se7en* (ros. *Семь*, pol. *Siedem*) . W przekładach tytułu na język polski i rosyjski taki chwyt nie jest możliwy, gdyż litera *v*, po pierwsze, nie występuje w wyrazach oznaczających ten liczebnik, a po drugie, w

cyrylicy nie występuje w ogóle, natomiast w alfabecie polskim spotykana jest wyłącznie w wyrazach obcych.

10. Inne transformacje (np. *Piękny umysł – A beautiful mind – Игры Разума*)

Ciekawej transformacji przy tłumaczeniu na język rosyjski został poddany tytuł *A beautiful mind*. W angielskiej i polskiej wersji tytułu (por. pol. *Piękny umysł*) na pierwszy plan wysuwa się błyskotliwy intelekt genialnego matematyka, którego to biografia została przedstawiona w filmie. Tytuł rosyjski porusza zupełnie inną kwestię choroby psychicznej głównego bohatera i dręczących go urojeń.

Na podstawie przeanalizowanych przykładów, można dojść do wniosku, że w polskiej dystrybucji o wiele częściej używa się angielskich tytułów filmów, a w rosyjskiej – dominuje tłumaczenie dosłowne i adaptacja. Na skutek stosowanych transformacji tłumaczeniowych tytuły rosyjskie zazwyczaj bardziej bezpośrednio odnoszą się do treści filmu (fabuły). Nazwy własne z oryginalnych tytułów nierzadko zamieniane są na nazwy pospolite, związane z tematyką filmów. Prócz tego w tłumaczeniach tytułów często wykorzystywane są środki gry językowej, przy czym elementy gry obserwowane są zarówno w tytułach oryginalnych jak i przetłumaczonych, natomiast sposób jej wyrażenia może istotnie się różnić.

Bibliografia

1. Arhipov A.F., Samouchitel' perevoda s nemeckogo yazyka na russkij/ Arhipov A.F., M.: 1991, Vysshaya sokola, 255 ss.,
2. Biaduń-Grabarek H., Kilka uwag o przekładzie tytułów na podstawie tłumaczeń niemiecko-polskich i polsko-niemieckich /Biaduń-Grabarek H., Grabarek J, [w:] Rocznik przekładoznawczy, 7/2012, UMK, Toruń 2012
3. Dictionary. [dostęp:] <http://www.dictionary.com/browse/inception>
4. Filmweb [dostęp:] <http://www.filmweb.pl/review/Ma%C5%82%C5%BCe>
5. Maslova V.A., Kognitivnaja lingvistika B.A., Когнитивная лингвистика/ Maslova V.A Minsk: 2004, Tetra systems, 266 ss.,
6. Maslova V.A., Lingvokulturologija/ Maslova V.A./ M.: 2010, ss. 72
7. Ozhegov S.I., Tolkovyj slovar' russkogo yazyka/ Ozhegov S., Shvedova N., 2006, [dostęp:] <https://dic.academic.ru/contents.nsf/ogegova/>
8. Ushakov D.N., Tolkovyj slovar' russkogo yazyka, 2005, [dostęp:] <https://dic.academic.ru/contents.nsf/ushakov/>

Scientific and language supervision by Associate Professor
B. Ostrowski.

THE PECULIARITIES OF TRANSLATING TWO-COMPONENT TERMS OF MODERN ENGLISH BUSINESS DISCOURSE

The problem of rendering and translating English two-component terms used in the documents has been the object of studies of the great number of specialists in the sphere of cognitive science, conceptual analysis and cognitive linguistics (O. Vorobyova, V. Borotko, A. Rusakova). The question of business terminology and classification of the terms has been studied by G. Voznyk, N. Drivko, O. Litvyn and many other scholars.

According to the studies of A. Rusakova business discourse is connected with some communicative strategies or intention. In business discourse as in any type of discourse; there is not only a visible, but also an invisible plan, which includes potentials, contexts and foundation.

A term is a word or phrase, which expresses clearly defined concepts of a particular branch of science, culture, technology, art, socio-political life. Each scientist has his own special vision for defining the problems of terminology.

In terminology, there are two distinct notions of term and nominal. The term is a nominative word or phrase that is accepted for names of special concepts. Nominals are the names of individual concepts as well concrete mass production reproduced on the same principle.

According to Prohorov, the difference between the term and the nominal is that nomenes are called individual concepts, and the terms are called the common things. The term can be classified be as natural, social and technical scientific terms.

According to structural models, terms are divided into:

One-component terms, for example, *barter, trade, deal, currency, business, sale*;

Two-part terms are most often the phrase noun + noun (*opportunity cost, sales department, market conditions, person principles, marketing, amplitude of oscillation*);

Adjective + noun (*international communication, information technology*);

Three-component designs, which may include prepositions.

a) Adjective + adjective + noun (*annual percentage rate, central accounting office*);

b) Noun + adjective + noun (*tax account assignment*);

There are the following ways of term translation of terms as transcoding (transcription, transliteration): *clearing banks – клірингові банки*; analogue: *transaction costs – операційні витрати*; calque:

international trade – міжнародна торгівля; descriptive: *commercial acid* – кислота, яку продають.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.P. Bidnenko.

Valeria Kaplan
Universität Duisburg-Essen, Essen, Germany

POLITICAL CORRECTNESS WITHOUT CALLING A SPADE A SPADE

The term “euphemism” comes from Greek, meaning “the use of words of good omen”. In linguistics, the concept is understood as an innocuous euphonic word or phrase used instead of obscene, unwanted or forbidden words.

The problem of euphemisms has been studied by different scholars, among them we can find K. Allan, J. Neaman, P. Fussell, H. Rawson, M. McGlone, G. Beck, R. Pfister and others.

The given study considers euphemization as a strategy of veiling the unwanted information that enables making unpleasant facts less obvious as well as avoiding the public, social and religious taboos in order to prevent the unpleasantness in communication. Thus, the work is based on the notion that euphemism is an indirect nomination of objects and phenomena having particular direct nomination but for some reasons its use is undesirable, indecent or prohibited in a certain society.

The usage of euphemisms is a central aspect within the public application of political correctness. It may also substitute a description of something or someone to avoid revealing secret, holy, or sacred names to the uninitiated, or to obscure the identity of the subject of a conversation from potential eavesdroppers. Some euphemisms are intended to amuse.

Euphemisms can be classified into two general types, positive and negative euphemisms (Rawson 1981). Positive euphemisms are aimed at making generally viewed concept comprehensible or more acceptable, sometimes inspiring. For example, this category covers the following fields:

- 1) Professions: *glass maintenance engineer (window cleaner), sanitation man (garbage collector).*
- 2) Economy: *emerging countries (third world countries), downsizing (recession), tax relief (tax cut).*
- 3) Race: *Afro-American (the black people), people of colour (denoting each race apart the Caucasian).*
- 4) Promotion: *business class (first class) + tourist class (third class), compact car (small car), antiques (second-hand furniture).*

Meanwhile, negative euphemisms decrease the negative meanings associated with negative phenomena:

1) *Illness: mentally challenged individual (mentally retarded person), long illness (cancer), social disease (syphilis and AIDS), lung trouble (tuberculosis).*

2) *Poverty: socially disadvantaged (poor), substandard housing (slums), cash problem (a shortage of money).*

3) *Crime: children at risk (juvenile delinquents), payoff (a bribe or illegal reward)*

4) *War: conflict (war), absorption (military conquest), war on terror (the war on militant Islam), attack (active defence), WMD (for a weapon of mass destruction).*

5) *Addiction: drink problem (alcoholic addiction), substance abuser (drug addict), chaotic home life (alcoholic parents), troubled (drug user).*

6) *Death: pass away, fall asleep, go west, join the majority, lay down one's life, reach a better world, to be at peace.*

On the one hand, euphemisms are used to avoid unpleasant phenomena, but, on the other hand, politicians tend to use them deliberately withholding the information. With the spread of different social problems and an increasing number of those claiming being chased and oppressed the usage of the mitigating words is gaining its momentum.

Vlada Karpenko

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

OCCASIONALISMS IN LITERARY WORK, THEIR RENDERING IN TRANSLATION (BASED ON J. TOLKIEN'S "THE LORD OF THE RINGS")

Occasionalisms are neologisms created by a poet or a writer, they represent the features of the author's worldview and serve as one of the ways to create a language game, exactly these words, occasionalisms, become the calling card of a writer or poet, their individual literary style.

According to T.V. Zhrebilo, occasionalisms rarely go beyond the context, do not receive wide distribution and, as a rule, remain the means of individual style, so that their novelty and unusualness are saved.

One of the authors who resorted to creating his own authorial neologisms while writing his novel was John Tolkien. His occasionalisms are unique not only in their subtle connection with the context of the novel, but also in the fact that they are used by Tolkien not only in the Lord of the Rings, but also in his other works. His occasionalisms perform a function not only stylistic, but also distinctive and aesthetic, because they distinguish the

author from other creators and fill his story with new terms, which attract the reader with their extraordinarity. Using the occasional words, J. Tolkien created new languages inside the novel, which encourages fans of the trilogy to learn them, which in turn allows the author's occasionalisms to become more known.

As many occasional words have no correspondence in the target language, the translator needs to replace them with words that already exist in the language, or invent their own “occasionalisms”. The difficulty of rendering an occasional word to another language is the lack of its equivalent in the language of translation and the main problem is to convey its cultural background. Their function is to help the reader “get into” the reality of the work.

We have considered and analysed the following basic methods of occasionalism translation of “The Lord of the Rings” using the translation by A. Nemirova:

- calque: *Snowmane* – Сніжногрив (snow – сніг, білизна; mane – грива); *Bagginses* – Торбинси (bag – мішок, торба);
- transliteration: *Gorgun* – Горгуни, *Galenas* – Галенас, *Druadan* – Друадан;
- mixed translation: *Windlord* – Вітровий (wind – вітер (calque), lord – вельможа (functional replacement);
- translation of occasionalisms: *Landroval* – Менельтор; *Bree* – Бригора.

Thus, it can be noted that in order to translate non-equivalent vocabulary, the translator must have extensive knowledge of the genre with which he works, the knowledge of the general picture of the world so that in translating there are no socio-cultural problems. The translator must have a high level of functional replacement and word-formation proficiency to translate non-equivalent vocabulary.

Scientific and language supervision by Associate Professor
L.I. Semerenko.

Anastasiia Kartushyna
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

GENERAL NOTION OF SLANG

Slang is one of the essential parts of English vocabulary. The term “slang” was first mentioned by V.A. Khomyakov in one of his books as language of a low or vulgar type in 1756. Many linguists devoted their works to the subject of slang such as T.M. Belyaev, V.A. Khomyakov, J. Greenock, K.I. Kittridge, T. Thorne and E. Partridge and very often their views are contradictory.

«As style is the great antiseptic, so slang is the great corrupting matter, it is perishable and infects what is round it», H.W Fowler states. The main feature of slang is its brightly expressed emotional, evaluative and expressive character. Therefore, slang is a casual type of language that is playful and trendy or used by a particular group of people. Slang differs much from dialect. Slang is not dialect, colloquialism, or catch phrases. It is not jargon, which is limited to a certain field. Consequently, people use slang for many reasons: to be striking, picturesque, arresting and above all, different from others. It can be used just for fun or as a way to be witty or clever.

In modern English, slang can be divided into General Slang and Special Slang, depending on the scope of use. General slang is a colloquial language, characterized by a pronounced emotional and evaluative coloring. Special slang is a narrow field of slang, including various jargons and professional vocabulary.

The most popular types of slang are military slang, professional slang (journalist slang, computer slang, slang of athletes, show business slang, student slang etc.) and youth slang. Here are the most common slang words that are most often used by English youth, for example: “*What did you say? Whatever*”. In D. Salinger’s “*The Catcher in the Rye*”, slang expressions are widely used. For instance: “*I got a feeling so lonesome and rotten*” and “*He’s a real hot-shot*”.

Such stylistic means as metaphor, metonymy, synecdoche, euphemism and litotes often used in slang expressions. Along with it the following methods are widely used in the formation of slang words: 1) onomatopoeia; 2) reduction of the composition of a word; 3) word composition; 4) transformation of proper names into common nouns; 5) occasional words; 6) borrowings.

In conclusion, we can say that slang, being an integral part of the language and developing along with it, is characterized by a certain set of expressions and words used in various social groups. Slang differs from the literary, generally accepted language and is used as an attribute of unofficial communication in the modern world.

Scientific and language Supervision by Associate Professor
L.I. Semerenko.

Valeriia Kaznovska
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

PECULIARITIES OF THE TRANSLATION OF ENGLISH PARTICIPLES INTO THE UKRAINIAN LANGUAGE

The sphere of application of Participial constructions in the English language is extremely wide. Participial constructions are used in fiction,

scientific and technical literature, official documentation, and printed media texts. It is clear that in the absence of similar grammatical phenomena in the Ukrainian language, there is a problem of finding exact correspondences with the English syntactic participial constructions in the Ukrainian language.

The main factors influencing the choice of the means for English participle translation are lexical and grammatical significance, syntactic function, grammatical features and the norms of the target language of translation.

The Participle as a special verbal form is available in both languages, but differs by a set of grammatical forms and syntactic functions.

The English language has two forms of the participle: the participle of the present (Participle I) and the participle of the past (Participle II). Participle I is close to the value of the adjective and adverb. Participle II has only one form and predominantly adjective features, used attributively as part of the compound nominal predicate and separate designs. Such grammatical differences between the Participles in both languages determine the ways of translating English Participles.

English participles differ in the form and character of functions in the sentence, and one of the most important is the component of the participial constructions. In the English language, there are three participial constructions: the Objective Participle Construction; the Subjective Participle Construction; the Absolute Participle Construction.

As a rule, the Ukrainian translation of the English utterance is a complex sentence with a clause, in which the English Participles are rendered as the personal form of the Ukrainian verb-predicate. First of all, this applies to the translation of Participle I: *He saw the lion staring at him from some bushes* – *Він побачив лева, який пильно дивився на нього з-за кущів.*

Also, Participle can be translated as an infinitive, as well as a sentence with a Participial construction, especially with an absolute participial construction. It can be transformed into a complex sentence. The English participle in the function of Adverbial Modifier is often transformed into a Ukrainian adverb.

As we can see, a rather significant difference of languages leads to difficulty in translating sentences. It is difficult and often impossible to pick up the Ukrainian analogues to the English I participial constructions. Therefore, it is necessary to clarify the structural features of the particular construction and to select only functional analogues that correspond and based on the transfer of the same grammatical meaning, that enable fully transmission of the main idea of the utterance.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I.Korobeinikova.

EXPRESSIVE MEANS OF COLOR TERMS IN ADVERTISEMENT AS A PROBLEM OF TRANSLATION

Color terms study is a key field of modern linguistics. Advertisement, being the means of an extra leverage on a core audience, reveals the images assuming a recognizable and vivid form of expression through its color designation. The assignment of a translator is to preserve a “nuclear” cover of the color term with the help of different stylistic devices. The basic linguistic problem is the adaptive transcoding in a process of translation, i.e. the creation of a pivot language where the information is transferred from the source language to the target one simultaneously being transformed in accordance with the rules of linguistic communication.

Advertisement is not just aimed at any unprepared recipient; it is actively targeted at maximizing the range of its recipients. Therefore, advertising, as a bright butterfly, draws the attention from afar and this is how one of its visual functions is realized. It is the mass consumer (=recipient) who places a ban on using the rare special terms, rough vernacular, dialects in the text of advertising. . All these tools can be applied only in creating the setting, that is, for "decoration" and additional feature of the product placing.

State-of-art advertising text is so powerful in applying the resources developed in fiction. Moreover, it allows revealing the individuality in any possible way, so that many modern advertising texts bear the imprint of individuality, delivering a lot of aesthetic impressions. All those means of rendering the aesthetic information are certainly the masterpiece of a creative individuality.

Thus, language tools such as stylistic devices (metonymy, metaphor) and informal language phrases, words, combinations (idioms or idiomatic expressions) are mainly a problem for cultural and national pragmatism while interpreting the symbols, figurative meaning conventionally understood by the native speakers. Therefore, the color reveals the different meaning of the literal of these expressive means being an individual element of expression. With respect to color, how can this discrepancy be reconciled?

Anders Steinvall in his research “Colors and Emotions in English” explored the collocations of 50 color terms and 135 emotions terms and studied “the color categories being salient from the point of view of emotions and vice versa”.

We decided to analyze the metonymic idiom *to get red carpet look* – to welcome people in a special way, or with a flattering purpose.

*How to Get a **Red Carpet** Look with L’Oreal Paris?*

Як отримати привабливий образ разом з L'Oreal Paris?

In both cultures, “red carpet welcoming” takes place during the important events or occasions. The metonymic relationship between the activity and the purpose of that activity is lexicalized in these idioms.

Another example shows the metaphoric meaning of the color term due to identically accurate symbolism in both cultures:

*Do not deny you **dark side**.*

*Не заперечуй своїй **темній стороні**.*

The color terms in particular languages constitute a lexical field, and the meaning of each term depends upon the place it occupies in the field. The meaning of the word “green” implies to the idea of not knowing and can be properly described as green (as well as knowing about the borderline cases being as such). It is generally agreed that the color terms cross the vocabulary border of different languages and it is impossible to translate a sentence “literally” from one language into another. We should encode the lexical meaning and adopt it to the language of recipient.

*Its **green** energy for dry hair, the avocado oil nourishes and transforms dry hair to smoother shinier hair. Put **green** energy into your hair with new Fructis oil repair.*

*Це **цілюща** енергія для сухого волосся, масло авокадо насичує та перетворює сухе волосся на м'яке та сяюче. Нехай енергія **самої природи** відновить ваше пошкоджене волосся з новим Fructis з маслом авокадо.*

Green is metonymically associated with Ecology in both languages. Collocations with *green/зелений* stand for ecological related matters such as *green party – the green*, in Ukrainian, партія «зелені» – *зелені*.

(1) *Політична партія «**зелені**» – чиста вода та чисте повітря.*

The Green party – no pollution in water and air.

(2) *The Greens remained the third strongest party. – «**Зелені**» залишаються третьою найсильнішою партією.*

Color terms used in advertising texts can symbolize a number of issues or phenomena. They significantly promote the emergence of a coherent field of the anthropology of color.

The use of color terms in advertising texts will indubitably make the latter more effective and influential. They can have an impact not only visually as their influence can also be conditioned by the consumer's perception regarding the quality or just the goods themselves.

The target advertising text retains its tempting sound. Translators should take into account the national pragmatics, know the specifics of the countries and create a text based on the cultural implication and the target audience for which your product or service is designed.

Thus, we can conclude that color terms are used in different advertisements and they may have different effects on people. Despite the

fact that the language of advertising has certain peculiarities, color terms prove to retain their universalism.

Scientific supervision by Full Professor A.A. Stepanova.

Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

Maryna Kora

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

SYNTACTIC AND SEMANTIC PECULIARITIES OF ENGLISH SCIENTIFIC ARTICLE: TRANSLATION ISSUES

The scientific article is one of the most popular subgenres of the scientific style as each theoretical or practical achievements need to be recognized among international research society and it is one of the most secure ways to introduce the results of the investigation and, what is more important, to draw attention to the problem.

Nevertheless, in order to get an international recognition, a scientific article should be written in English and that is why the peculiarities of English academically written papers and the issues of their translation have been studied recently for a long period of time by such scholars as Virginia Evans, John Flowerdew, N.G. Popova, V.I. Karaban and others.

The aim of the report is to analyze the main peculiarities of English scientific articles and to define the most appropriate ways of their translation based on the previous research.

The scientific article is a so-called the scientific report which describes the results of original research or analysis of previous researches. The primary function of the scientific article is an informative one, however, the secondary function tends to be an expressive one. Most significant syntactic peculiarities of English scientific articles include the wide use of compound and complex sentences, passive voice and constructions, as well as attributive groups, which cannot be always preserved in the process of translation, thus the number of grammatical transformations are usually applied such as transposition, sentence integration, and sentence fragmentation, omission, addition, and replacement. For example, "*Some psychologists are opposed to using reverse psychology under any circumstances.* – Деякі психологи проти того, щоб використовувати принципи реверсивної психології забудь-яких обставин”.

It should be mentioned that the use of special terminology and Latin or Greek borrowings are one of the most distinguishing features of the style. Thus, the polysemy of the terms used in the articles causes serious difficulties for a translator. While translating the article into the target language the

correct variant should be chosen among at least 3 or 4 options that is why it is vital for a translator to possess some background knowledge on the topic.

Therefore, in translating an English scientific terminology, one must take into account the several ways these include absolute and partial equivalents, analogues, word-for-word translation, calque, and transcoding. For example, *Behavioral Psychology* – *поведінкова психологія* (transcoding and word-for-word translation); *socialization* – *соціалізація* (transcoding); *nuclear energy* – *ядерна енергетика* (word-for-word translation).

In conclusion, a scientific article requires a thorough analysis of its syntactic and semantic features to choose the right strategy for its translation.

Scientific supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

Catherine Koulikova
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

DIFFICULTÉS DANS LA TRADUCTION MÉDICALE

La traduction médicale occupe une place particulière parmi les autres types de traduction scientifique et technique, car elle est directement liée à la santé et à la vie humaine. Pour traduire des textes médicaux, un traducteur doit posséder non seulement une connaissance approfondie d'une langue étrangère, mais également connaissances spécialisées en médecine, en plus, de la maîtrise du couple de langues à traduire.

L'un des principaux problèmes auxquels sont confrontés les traducteurs dans ces cas-là est l'utilisation fréquente d'abréviations et d'acronymes dans le domaine médical. Ils sont définis différemment selon les dictionnaires et la littérature scientifique. L'autre difficulté de la traduction médicale réside dans les multiples significations d'une même abréviation ou d'un même acronyme. Selon le contexte, le traducteur doit choisir le sens correct. Des difficultés supplémentaires sont également causées par des différences de lettres dans les alphabets de différentes langues (par exemple, франц. *SIDA* – русск. *СПИД*; франц. *ADN* – русск. *ДНК*). En plus de la langue française, le traducteur doit aussi outre connaître la terminologie internationale grecque et latine.

La précision est extrêmement importante en traduction médicale, car toute erreur de traduction peut avoir des conséquences très graves.

L'abondance de termes complexes et souvent inconnus des termes du traducteur crée des difficultés pour établir des liens grammaticaux entre certains mots, ce qui entraîne souvent des erreurs de coordination. Le vocabulaire médical est très internationalisé, mais certains termes

internationaux peuvent avoir différentes significations en russe et en langue étrangère (plus étroite, plus large ou même complètement différente), et le problème des «faux amis du traducteur» est très pertinent pour le domaine médical. Malgré cela, les termes internationaux du simplifient le travail d'un traducteur. La terminologie française fonctionne avec de nombreux termes empruntés, principalement du latin et du grec. Certains termes latins sont passés dans la littérature médicale après avoir subi des changements et certains n'ont pas changé du tout. La résolution de problèmes terminologiques et linguistiques est évidemment la tâche du traducteur.

Malgré de nombreuses difficultés, des traductions médicales adéquates restent une tâche réelle en raison du grand nombre de dictionnaires spécialisés et de littérature médicale. La médecine est un domaine en plein développement et le traducteur doit donc constamment améliorer ses compétences et sa qualification.

Consultant scientifique et linguistique: Maitre-assistante L.V. Ratomska.

Daria Kovalyuk
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

USE OF SENTENCE FRAGMENTATION IN TRANSLATION FROM ENGLISH INTO UKRAINIAN

Transformations are an integral part of the translators' activities. Translation from English into Ukrainian is not an exception. Since there is a syntactic and grammatical discrepancy between the two languages, this fact should be taken into account and the appropriate transformation as the sentence fragmentation should be applied. Sentence fragmentation is a kind of grammatical transformation, in which the syntactic structure of a foreign language is transformed into two or more predicative structures of the target language. In the translation theory fragmentation is considered of two types, internal and external. Applying the internal fragmentation means the replacement of the simple sentence of the original text by a complex one in the target language. External fragmentation appears when one sentence is converted into two or more sentences while translating. When translating from English into Ukrainian, it is much more often necessary to resort to fragmentation of sentence, rather than to sentence integration.

Internal fragmentation is necessary when we are translating verbal complexes or constructions, for example, infinitive, participial or gerundial, which are translated by a complex sentence. For example, if we use such constructions: "Complex object" – when translating this construction into Ukrainian, this construction should be translated by the subordinate clause and, as a result, we use the sentence fragmentation. *I expected him to buy this*

book. – Я очікую, що він придбає цю книгу. In this example complex object – “him to buy”, has been translated as a clause “що він придбає”.

“Nominative with the infinitive construction” includes the nominative and verb parts. It is necessary to use sentence fragmentation because it should be rendered into Ukrainian by a complex sentence. *She is known to have been famous once. – Відомо, що колись вона була знаменита.* In this example “she is known” has been translated as “відомо”, and according to the rules of translation, sentence fragmentation has been applied and, as a consequence, the subordinate clause appeared.

Summing up the report, it can be said that sentence fragmentation is an effective technique that every translator should apply in his work. This translational transformation allows the translator to convey a sentence in the correct way since the two different languages have their own linguistic realities, which cannot always be translated verbatim.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I.Korobeinikova.

Daria Kovalyuk, Anastasiya Skladanyuk
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

FUNCIONES DE METÁFORA EN EL ESPAÑOL COLOQUIAL

El español coloquial es un indicador preciso de la vida cotidiana de los españoles. Él se distingue por una alta sensibilidad emocional y expresividad y es un ejemplo excelentedel uso de técnicas artísticas en habla cotidiana.

En el mundo científico la metáfora sigue atrayendo la atención de los lingüistas, por esonos gustaría analizarla y destacar sus funciones en el español coloquial. Muy a menudo, la descripción metafórica diversifica la presentación de una persona, es decir, nos ayuda a destacar algo particular en su apariencia, carácter, habilidades mentales utilizando las palabras zoológicas, gastronómicas etc. Por ejemplo, la palabra “*jirafa*” nos posibilita subrayar la estaturaaltade una persona. Llamamos “*bombón*” a alguien que es bello y simpático; un hombre delgado pueda ser un “*palillo*”.

Además se pude dividir las metáforas en grupos según ciertas funciones. Al primer grupo pertenecen las metáforas que reflejan la evaluación y emociones. Lo más frecuentementese utilizan en las llamadas. Por ejemplo, “*vida mía, perla, princesa, amor, tesoro*” expresan una valoración positiva de la persona.

También las metáforas pueden realizar una función nominativa, cuando se trata de realias que no tienen equivalentes. Por ejemplo: *montado – bocadillo de carne; clara – cerveza con gaseosa; banquillo – cuando el jugador del futbol esta en el reserve.*

Los ejemplos de función didáctica podemos encontrarlos en proverbios y refranes que se utilizan a menudo en el habla coloquial. Por ejemplo: *Palabra sin obras, guitarra sin cuerdas. El pajarito se conoce por el canto. El calla res oro. Traer margaritas a los puercos.*

Las funciones rituales también se reflejan en las metáforas. La expresión “*tocar madera*” se basa en un antiguo ritual asociado con las supersticiones humanas. A menudo la manifestación de la función lúdica se puede verla en complementos, por ejemplo: *¡Poco de azul para tanto cielo! ¡Vaya dos limones para un refresco!*

Todos los ejemplos puedan demostrar que el uso de metáforas en el español coloquial es habitual, frecuente y resultativo. Las metáforas ayudan a dar color al habla, expresar las emociones y sentimientos (tanto positivos como negativos), destacar lo principal o echar un velo sobre lo secreto, es decir, hacen el habla cotidiano muy vivo, natural. Además, las metáforas provienen de las tradiciones, costumbres y ritos de la cultura española y demuestran el abanico auténtico de la lengua española de la manera más significativa.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

Valeriia Kozyr
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

ABBREVIATION AS ONE OF THE TYPES OF TERMINOLOGY OF MODERN ENGLISH SCIENTIFIC AND TECHNICAL DISCOURSE AND FEATURES OF ITS TRANSLATION

Expansion of international relations in Ukraine as well as trade relations with other countries and their further development are accompanied by the appearance of numerous terms in various fields. The current research aimed at overcoming linguistic barriers in all spheres of human activity is of vital importance. As the language tends to develop actively and to change, the problems of translating special terminology, namely, the phenomenon of abbreviation, which is one of the types of terminology, are increasingly encountered in modern English scientific and technical discourses. In addition, the emergence of such problems is due to the existing differences in languages, namely in English and Ukrainian. Therefore, the translation of terminology requires special skills and abilities.

There are various kinds of abbreviations both in English and Russian scientific and technical literature because they are a kind of term creation. Abbreviation is the subject of a large number of works dealing with term formation. Despite the fact that abbreviation is not the only and the first way of creating terms, terminology abbreviation as a process has a progressive

tendency and develops fast. This is due to the status of the terminology abbreviations, which are expressed in the short, concise, and codified form of actual scientific concepts.

The large number of works and studies of various linguists proves that the issue of translating abbreviations as one of the types of terminology of modern English scientific and technical discourse is still relevant to investigate. Among the domestic researchers who were engaged in the analysis of the topics raised, it is worth noting G. Yenchew, O. Zemska, N. Kolomiyets, N. Klymenko, O. Kubryakov, A. Nelyuba, O. Stiishov, O. Turchak, G. Shapovalov, and others.

There are a large number of abbreviations, with both individual words and phrases in the Anglo-American scientific and technical texts. Due to their independent functioning, they are fixed in lexicographic sources and often become known than their sources, for example, *radar* – *радар*, *sonar* – *сонар*, they can be considered as lexical units of scientific and technical language. There is a tendency to make any term shorter in English.

The following types of English abbreviations are distinguished in English scientific and technical discourse: abbreviations of the original type (*BST* – *British Summer Time* – *Британське літній час*); component type (*nem.con.* – from the Latin. *Nemine contradicente* – *без заперечень*); mixed type (*Rt. Hon* – *Hon Right*, *Honourable* – *вельмишановний*); an abbreviation of the combination of the initial part (letter) of the word with the whole word (*H-bomb* – *воднева бомба*); abbreviation with the combination of the beginning of the first word with the beginning and end of the second, or only with the end of the second *frankenfood* (*Frankenstein+food*) – *генетично модифікована їжа*.

Consequently, the phenomenon of abbreviation is quite significant reception in the scientific and technical discourse due to its wide use and functionality in the English language.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.P. Bidnenko.

Stanislav Kriukov
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

GENDER MARKERS AS A LINGUISTIC PHENOMENON

Linguistic research of masculinity and femininity factors in cultures, ideology is a rather new issue in assessing the linguistic material. Research in this field stated to spread specifically in the 70s years of the twentieth century abroad. The study of gender features, communicative strategies of both woman and man and social-linguistic aspects of speech of representatives of different sexes related to them is a primary aim for linguists. Gender aspect in

the English language is described in the works of scholars, researchers and methodists (V.N. Bazilev, M.D. Gorodnikova, E.S. Hrysenko, A.V. Kyrylyna, D.C. Malyshevskaya, A.P. Martyniuk, V.V. Potapov, M.V. Sergeeva, I.I. Haleeva, A.M. Holod, D. Tannen, J. Coats, Swift, Spender Miller and many others.

Gender aspect in linguistics should be seen as a socio- cultural category that is regularly changed in the structures of linguistic awareness of a person under the influence of certain cultural and socio- cultural norms. It is a mixture of stereotypes and models of behavior, speech, offered to society by the representatives of both sexes. Modern scholars agree that the category of family in modern English is to be considered not as grammatical and semantic one but based on the lexical value of a word. According to A.P. Martyniuk, a considerable role in determination of the category in English is played by gender-marked units that are "nominative units that describe the basic acts for different situations, depending on a gender of the speaker".

According to the method of expression of signs, dictionaries of modern English describe the next categories of markers for men and women: structural and semantic (syntactic and morphological) units. Nominative units that are marked semantically do not have such markers, but are integrated mainly when referring to a man or a woman. According to the classification of nouns by their gender, at semantic level such groups can be distinguished:

- inanimate nouns neuter: cable, fear, wood, coast;
- animated common: professor, student, citizen;
- animated masculine: brother, uncle, cousin, magister, bull;
- animated feminine: aunt, wife.

As a conclusion to this study, I would like to say that the gender markers as a linguistic phenomenon is a comparatively new field that is yet to be thoroughly studied. The influence of socio- cultural factors and lexical value of a word will always be relevant in the development of a language. Gender markers play a pivotal role in distinguishing masculine and feminine representatives in the language and as a result in the society.

Scientific and language supervision by Full Professor
N.V. Zinukova.

Eugene Larin
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE FEATURES OF THE ENGLISH BUSINESS CORRESPONDENCE AND THE WAYS OF ITS TRANSLATION

Business correspondence plays a vital role in establishing, setting up and maintaining the business relationships as it is an information source and

document that serves as a means of solving the business problems. There can be identified such goals as: company establishment statement, the statement about a launch of a new range of products or services to the market, a search for the solution of certain problems concerning product supply, terms of payment, formation of pricing, etc.

Business correspondence is an indispensable part of business etiquette. It represents the laconic communication, so not all people can master this art as it is quite difficult. Rationally formulated and prepared business correspondence can provide both sides of the negotiations with significant benefits. Therefore, the aim of the research is to find out the peculiarities of business letters writing, their types, structure and ways of translation.

Business correspondence includes different types of letters, such as a letter of request, a proposal letter, a letter of invitation, a sales letter, a reminder letter, an inquiry response letter, a letter of complaint, a claim adjustment letter, etc. With the help of such documents it is possible to provide various international organizations, firms, companies, institutions, enterprises and corporations with the free long-distance communication all over the world. Despite the fact that nowadays the industrial organizations tend to solve the issues by telephone, business correspondence is still relevant. The variety of business letters reaches almost 80% of the total operating communications in any organization. Business correspondence acts as one of the most important channels of communication of state organizations, industrial enterprises with the world.

The official style is the first and main distinctive feature that distinguishes the business correspondence from any other style of correspondence. It implies such peculiarities as the communicators of business conversation being, for the most part, legal entities, all the information strictly regulated, a theme of business communication based on a specific area of the organization's functioning: production, science, economy, technology, sphere of management, etc.

As a rule, business correspondence should possess the following characteristics: a status of the information is to be official, any business letter should be always addressed to a certain recipient or organization; an information must be accurate, laconic, reasoned, convincing and objective; a business letter should contain the relevant information about the situation that occurs within the given time; the contents of the business letter should be expressed as precisely as possible and in full so that both parties of the negotiation could make the right decision.

Among the main requirements for an official style we can find a mandatory use of professional terms, clichés, use of certain graphical and lexical contractions and abbreviations, brief and concise information, neutral

tone of presentation, the structure of information is standard and template, the passive voice is predominant, an absence of ambiguity, etc.

The translation of business correspondence requires a lot of attention, accuracy and knowledge of translators and interpreters in order to avoid misunderstandings and contradictions. Incorrect choice of the equivalent of any term, cliché, abbreviation, initials may cause difficulties in communicators understanding. Thus, there is a need for choosing a proper method of translation of business correspondence, these can be a search for the appropriate equivalent or analogue in target language, word for word translation, transliteration, transcription, a method of description, lexical and grammatical transformations and so on.

To sum up, there is a need to say that accurate, laconic and strictly regulated use of business correspondence, its proper translation or interpretation implies success in any kind of business activities for both sides of communicators, business partners, companies or corporations. Thus, it is necessary to know the rules and features of business letter writing.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

Alina Levchenko

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

EPITHET IN LITERARY WORK, ITS TRANSLATION (BASED ON JEROME K. JEROME'S NOVEL "THREE MAN IN A BOAT...")

The epithet is the simplest form of a poetic trope which is an attribute that characterizes a property, a feature of a subject, concept or phenomenon.

In the narrow sense, the term "epithet" refers to the phenomena of a purely stylistic order. For researchers, adhering to this point of view, epithets are defining words that have a special artistic expressiveness, conveying the author's feelings towards the depicted object and creating a lively representation of the subject. Thus, the epithet in this sense is only a colorful, figurative definition, usually arising from the figurative meaning of a word.

In a broad sense, the term "epithet" is characteristic not only of poetry, where it performs a special expressive-figurative function, but also of emotive prose and even everyday colloquial speech, although it is not always easy to draw a clear distinction between artistic and non-artistic attribute.

In either case, a fresh epithet enhances the expressiveness and figurativeness of speech. Individual author's epithets are always original in their semantics and form, and this makes them extremely expressive; it often serves as a visiting card of a poet or a writer. They are based on unexpected, unique semantic associations, so they are usually irreproducible, that is, are occasional in nature.

We should also recall a widely used device of oxymoron. It deliberately collides two epithets of opposite meaning to characterize the same concept (e.g. *awful gloomy, deathlike silence*), or the epithet and the word it refers to.

Epithets in which the transference is based on similarity are called metaphorical (*sweet-young lady, gloomy-looking morning*).

In translation a phrasal epithet sometimes can be shortened to one word: “*He would begin...come-to-the-battle sort of a note...*” – “*Починав він чудово, з дикої, сповненої сили бойової ноти, від якої в вас все напружувалось*”.

In some cases, there is a need to change the syntactic structure of the utterance and even divide one sentence into two: “*There is a sort of Oh-what-a-wicked-world...*” – “*О, який же поганий цей світ, і як би я хотів зробити його трохи крацим і благороднішим*”.

In terms of translation, it should be noted that the author’s epithets referring to any structural or semantic group require a careful selection of exact equivalent from a number of dictionary and non-dictionary translation opinions. The translation decision is determined by the nuances of contextual semantics.

Scientific and language supervision by Associate Professor
L.I. Semerenko.

Viktoriiia Liashenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

ANTITHESIS IN THE NOVEL “A SONG OF ICE AND FIRE” BY J. R. MARTIN

In our rapidly changing world, people started to forget about books. We lose a sight of the wonderful world in which the literary works transfer us, what emotions can stir up the events taking place there. To convey genuine emotions to the reader, authors usually resort to various stylistic devices. J.R. Martin was not an exception in the process of creating a series of fantasy novels “A Song of Ice and Fire” applies. There is a huge variety of expressive means, but our attention is drawn to the antithesis.

Antithesis is a stylistic device with resounding effect, contrasting different concepts, images, thoughts, and phenomenon used. From the Greek language “antithesis” means opposition. To increase expression the antithesis is often used in idioms, publicistic and literary titles as well as in literary works as a whole, The phenomenon of antithesis has been studied by such remarkable scholars as V.V. Vinogradov, A.I. Efimov, D.E. Rosenthal, I.R. Halperin, A. Lloyd

Turning to the novel, the antithesis is initially seen in the title of the cycle of the novels “A Song of *Ice* and *Fire*”.

Moreover, the novel is built on the struggle of opposites. Eddard Stark, an *honest* and *noble* lord, primarily striving for *justice*, is opposed to the *evil* queen Cersei Lannister, greedy for *power* and *money*. There is also a contrast between brothers Jaime and Tyrion Lannister, where the first is a dazzling *handsome knight*, and the second is an *ugly dwarf* is not suitable for a battle. Similar akin contrast is observed in the Stark family, where Aria is a *warrior girl* who deftly manages the sword and Sansa is a *real lady* who dreams of being the prince's wife.

Apart from contrasting characters in terms of black and white opposition, there is an antithesis in the weather description: to replace the long, warm summer a harsh, cold, promising death winter is coming:

“The cold winds are rising. Summer is at end, and a winter is coming such as this world has never seen.”

To emphasize the opposition of seasons together with the development of the plot the author shows his ironic stance towards the situation: *“There were fools, even in the Citadel, who took that to mean that the Great Summer had come at last, the summer that never ends, but in the seventh year it broke suddenly, and we had a short autumn and a terrible long winter.”*

To sum up, it can be argued, that the antithesis gives both the work and the title a powerful expression that directly influences the attitude and emotions of the reader upon reading. When creating any image, it is precisely the opposition that helps to reveal it as much as possible, to show the bright sides and to form an opinion as a whole.

Scientific and language supervision by Lecturer
V.V. Kalinichenko.

Danylo Lykhopok
Wyższa Szkoła Biznesu Humanitas University, Sosnowiec, Poland

NON-EQUIVALENT VOCABULARY IN UKRAINIAN AND POLISH PUBLICISTIC TEXTS

Nowadays the relationships between Ukraine and Poland are very close. It is explained by the rise of economic cooperation, social contacts. It is seemed that the level of communication between two countries cause the necessity of adequate perception, in which non-equivalent vocabulary plays not the last role.

Non-equivalent word, or realia is an especially cultural word or phrase, used to identify phenomena or concepts and notions of the real life of people whose language is studied, which often causes difficulties at the

process of translation into the TL.

Famous linguists such as L. Barhudarov, V. Vinogradov, S. Vlakhov, S. Florin, G. Tomakhin, A. Shveytser, A. Fedorov, R. Zorivchak, and others did significant contribution to the development of this problem.

Non-equivalent vocabulary includes the following expressions of:

1) geographical non-equivalent vocabulary, the words related to the local geographical notions, for example, English noun *ranch*, Ukrainian *село* and Polish *wsi*; English noun *county* and Polish *województwo*etc.,

2) ethnographic non-equivalent vocabulary, the words, related to the local phenomena and notions, for example, *cowboy* in English, *козак* in Ukrainian and *kawaler* in Polish; *вареники* in Ukrainian, *żurek* in Polish, *pudding* in English, *борш* in Ukrainian and *rosół* in Polish etc.,

3) territorial non-equivalent vocabulary, the words, related to the social and political phenomena and notions, the names of organizations or titles, for example, in English *Supreme Council*, *Верховна Рада* in Ukrainian and *Sejm* in Polish; in English *Brexit* and in Ukrainian *Майдан*; in English *lord*, in Polish *pan* and in Ukrainian *шляхтич* and etc.

In conclusion, nonequivalent vocabulary is treated very wide from the point of availability of translation equivalent that's why the number of non-equivalent words contains lexical units with national – cultural and lingua national peculiarities.

Scientific and language supervision by Full Professor
N.V. Zinukova.

Luiza Lysaya
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

LOS INTERNACIONALISMOS EN LA LENGUA ESPAÑOLA

Los internacionalismos son palabras que construyen la base de muchos idiomas. Son similares en forma, contenido y tienen un significado común.

Se encuentran y se aplican en muchas áreas de la vida. Pero lo más frecuentemente internacionalismos se encuentran en el vocabulario de negocios.

Los valores y la orfografía comunes permiten crear estándares generales. Este ahorra tiempo durante las negociaciones y elimina malentendidos posibles entre los socios comerciales. Sin embargo, los internacionalismos son la parte muy importante incluso en la vida cotidiana.

Primeramente, un internacionalismo puede ser descrito como un préstamo de palabras de una fuente común. Los ejemplos de internacionalismos en español pueden ser tales palabras como “guerrilla”, “siesta” y “sangría”. Ellos forman parte del vocabulario cotidiano. También

la lengua española se ha convertido en un intermediario para internacionalizar palabras de América. Por ejemplo: “chocolate” y “patata”.

Además, hay muchas otras palabras internacionales que difieren en el significado dependiendo del idioma elegido. Por ejemplo: la palabra “maestro” tiene origen italiano en esta lengua está conectada con la música clásica y la ópera. En español, esta palabra se emplea para apuntar a un experto en alguna espera para centrarse en la profesionalidad.

La palabra “suave” tiene los significados completamente diferentes en inglés y en español. En inglés se utiliza para describir la persona cortesa. En inglés se utiliza para describir algo dulce, blando, relacionado con material.

En general, los internacionalismos contribuyen a la convergencia de las lenguas y la globalización. Ellos dan cambios positivos para el desarrollo de la sociedad moderna y la cooperación de diferentes países sin restricciones. Los internacionalismos facilitan la comunicación, la hacen más fácil para comprensión y accesible a niveles diferentes.

Ellos promueven la cooperación, el desarrollo de culturas, el respeto mutuo entre representantes de diferentes países, la educación de personas interesadas en la historia de la formación de los estados y su territorio y las características de sus relaciones interculturales.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

Anna Lytvine

Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

QUATRE DÉFIS COMMUNS DE LA TRADUCTION ANGLAIS-FRANÇAIS

Il n'y a pas un seul vrai français – il y en a plusieurs. Tout comme il existe des variations dans l'anglais parlé en Amérique du Nord et en Australie, il existe des différences significatives dans le français parlé en France, en Belgique, au Monaco, au Moyen-Orient, au Canada et aux États-Unis. Bien que ces différences se manifestent le plus clairement dans la prononciation, il peut exister d'importantes différences culturelles dans la grammaire, les formalités, ainsi que dans les noms des aliments, des vêtements et des objets de la vie quotidienne.

Le français est une langue plus longue. Avez-vous déjà trouvé un texte traduit ou un livre bilingue à la librairie côte à côte pour vous rendre compte que le texte d'une langue compte beaucoup plus de pages que l'autre? Pas toutes les langues sont créées à la même longueur. Certaines ont plus de mots dans les structures de phrases que d'autres. Les recherches montrent que les traductions françaises sont environ 15 à 20% plus longues que leur texte anglais original.

Le français a de nombreux repères culturels uniques à sa propre langue. Le niveau de formalité intégré à chaque langue est différent. En français, le pronom formel *to you* («vous» au lieu de «tu») et un titre plus élevé sont souvent utilisés comme signe de respect ou dans un cadre formel, selon la région.

Le français et l'anglais ont des styles de grammaire complètement différents.

En raison de leurs origines linguistiques différentes, la structure des ces deux langues pas la même. Voici quelques différences clés:

Syntaxe: bien qu'il utilise la même structure *Objet-Verbe-Objet*, le français offre de nombreuses variations dans l'ordre des mots qui n'ont pas de sens dans la syntaxe anglaise. Par exemple, «Je joue parfois au basket» ou «C'est le meilleur livre le que j'ai lu» prend tout son sens dans la grammaire française mais semble absurde lorsqu'il est traduit directement en anglais.

Le genre : le français est une langue à deux genres, ce qui signifie que les noms sont attribués aux genres, il peuvent être considérés comme masculins ou féminins. Il n'y a pas de règles pour cela, alors on a le risque de tomber dans les pièges.

Verbes: il existe 5 à 6 orthographes différentes pour chaque temps de verbe en français, selon le sujet, mais les verbes anglais sont modifiés par des suffixes caractéristiques à tel ou tel temps. Sans oublier il existe de nombreux cas spéciaux pour la conjugaison différente des verbes uniques qui doivent être mémorisés. Prenons par exemple «*to eat*» (manger). Le verbe en anglais n'est modifié qu'à la troisième personne du singulier, alors qu'il se conjugue en 3 personnes et nombres en français, ce qui donne six versions du verbe à chaque temps. Donc, nous disons «je mange, tu manges, nous mangeons, ils mangent» signifie «I eat, you eat, we eat, they eat».

Adjectifs: les adjectifs en français sont également modifiés par le genre et le nombre du nom, mais les adjectifs en anglais ne changent jamais.

Consultant scientifique et linguistique: Maitre-assistante
L.V. Ratomska.

Alina Makaryouk
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

FAÇONS DE TRADUIRE LES REALITES FRANÇAISES

La langue de chaque nation est une manifestation de l'identité nationale, de la culture, de l'histoire et de sa vie culturelle de cette nation. L'une des méthodes permettant d'exprimer l'identité et la diversité nationale est la réalité.

Mais en tant que support d'informations spéciales, culturelles et uniques, les réalités constituent certaines difficultés de traduction.

Indiscutable, le fait que différentes nations perçoivent le monde à travers le prisme de leur langue maternelle détermine, par conséquent, la formation de réalités spécifiques à la langue et ce type de phénomène se manifeste dans diverses sphères du porteur de la langue source.

Pour que le travail ait du succès, le traducteur exige non seulement une excellente connaissance de la grammaire, de la phonétique, du style et du vocabulaire de la langue source, mais également une connaissance de base de la culture et de l'histoire de cette langue.

Les réalités sont des mots ou des expressions de la langue nationale appelés objets, concepts, phénomènes caractéristiques de l'environnement géographique, de la culture, des caractéristiques socio-historiques d'un peuple, d'une nation, d'un pays, d'une tribu et porteurs d'une saveur nationale, locale ou historique. La traduction de ces mots ne coïncide pas exactement dans d'autres langues.

Il y a plusieurs façons de traduire les réalités françaises:

1. "Emprunt matériel" comprend la translittération et la transcription.

a) La translittération est la transmission d'une forme graphique.

b) Transcription (transmission au niveau des phonèmes). La transcription implique l'introduction dans le texte de la traduction de la réalité correspondante avec l'approximation phonétique maximale autorisée de sa forme phonétique d'origine.

2. Calque

Lors du calcul, "seule la valeur de l'unité de langue étrangère et de sa structure, mais pas son exposant matériel, est adoptée: il existe une sorte de copie de l'unité de langue étrangère avec son propre matériel non emprunté".

3. Traduction descriptive, qui est aujourd'hui l'un des moyens les plus courants de transmettre la réalité.

4. Traduction transformationnelle, y compris contraction ou expansion de la valeur initiale et remplacement fonctionnel.

Ainsi, le choix d'une technique spécifique de traduction de la réalité dépendra directement de la tâche à laquelle le traducteur est confronté: préserver la saveur d'une unité de langage avec des dommages éventuels pour la sémantique ou transmettre le sens de la réalité (si elle n'est pas connue), tout en perdant de la saveur.

Consultant scientifique et linguistique: Maitre-assistante L.V. Ratomska.

Daria Maliar

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

ABBREVIATIONS IN ONLINE EDITIONS: TRANSLATION ASPECT

Today the amount of information has grown and people face the necessity of finding out what happens in the world and what are the most

urgent today's issues. There are many sources of information accessible for the public and one of them becoming more and more popular is the Internet with its online editions. With regard to the analysis of the text represented in the Net, it can be stated that abbreviations and shortened forms are of wide use. This fact allows us to consider the question of translating abbreviations to be one of the most essential linguistics problems.

Such linguists as E. Kubriakova, G. Pavlov, A. Eldishev, D. Alekseev, K. Dyuzhikova, O.S. Akhmanova, V.V. Borisov, V.I. Karaban and others were engaged in the study of the most appropriate translation ways of abbreviations. A fairly wide acquaintance with the literature has convinced us of the need to clarify some points.

In practice, abbreviations are the most problematic phenomenon and their translation requires efforts. Abbreviations are a pervasive lexical phenomenon in the development of modern English because most of the terms consisting of several words are inconvenient for use, so often a complex term is used as a short version in the form of its main component. Being shortened forms of a particular word or phrase, abbreviations are commonly represented by a letter or a group of letters taken from the word or phrase.

The choice of the appropriate translation way depends on abbreviation origin and type. The classification of abbreviations lets us allocate the following types: initialisms, acronyms, contractions, apheresis, aphesis, clippings, truncations and combined words. The translation methods of above-mentioned types are as follows.

1. Translation by relevant shortening. This method involves the use of a relevant abbreviation existing in a target language and built on the same basis, *АВЕ – ПРД (повітряно-реактивний двигун)*.

2. The creation of a new Ukrainian shortening. This method aims to translate the full foreign form of the lexical unit in order to create the correspondent Ukrainian translation. This method is widely used in the rendering of abbreviations of organization unit names.

3. Transcoding (transcribing or transliterating). For the correct translation, it is necessary to adhere to a system of international transcription or by-letter correspondence. But there is no the single or unique system to be applied nowadays, but it should be noted that there is a tendency for the replacement of English widely used abbreviations of important international organizations, agencies, associations, corporations, etc. by the target language equivalents.

4. The translation of the original form of abbreviation is used when there is no appropriate equivalent in the language of translation. It happens with the texts of the modern scientific branches, for example, information technology, and model codes of new equipment, product etc. (*IBM sets for its ATM coming-out party. IBM виводить в світ сімейство АТМ-продуктів.*)

5. Descriptive translation of the English abbreviation is usually applied in the cases, when the application of the described above methods are not correspondent in the context or microcontext of the communicative situation. It's a common situation of the lack of target language abbreviations. For example, *WIDE* (Wide-angle Infinity Display Equipment) – *широкоформатна система представлення візуальної інформації, призначена для тренажерів*.

To sum up we can point out that such phenomenon as abbreviations being used in different discourses of the language takes the essential place in English. That is why we are convinced that the issue of its translation and decoding needs clarifying and analyzing in detail.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I.Korobeinikova.

Tatiana Marchenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

SCIENTIFIC LEXIS AS A PROBLEM OF MODERN LINGUISTICS

The study of scientific text becomes more significant due to some factors in the modern world. One can highlight the increase of intercultural scientific communication considered to be a result of the globalization and recognition of the English language on the world level of intercultural scientific communication. Aspects of the scientific text, including the lexical peculiarities in terms of linguistics, were studied by such scientists as M.M. Glushko, S.T. Bogatyreva, E.V. Breus, A.A. Karimov, K.N. Kotlyarova, V.N. Komissarov, and others.

Scientific lexis is narrow professional terms used by the specialists of any scientific or technical field. For example, such words as an *atom*, *photon*, *an electron* can be seen mainly in the scientific and technical area. However, there are also general scientific terms used in different science branches, for instance, *adaptation*, *amplitude*, *hypothesis*. The main function of scientific lexis is to transmit the logical information and proof its truthness in the complete absence of the expression of emotions.

Since the scientific terms appeared in the language to designate a new concept, they have a main function called the nominative function that helps to understand the subjects and phenomena of one or another scientific field of knowledge, for example *carbon caps*. There are also a number of additional functions of scientific terminology: 1) a denotative function that is used to name a subject, 2) communicative function to help the term transmit the special knowledge. During the analysis of the lexis of the scientific text in

terms of linguistics, it should be mentioned that the lexis of the scientific style includes three primary layers:

- 1) general meaning;
- 2) general scientific;
- 3) terminological.

It should be noted that even with time, the changeability of lexis in scientific texts is still a rare phenomenon.

Scientific supervision by Associate Professor Y.V. Galkina.

Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

Taïssia Mazokha
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

LA TRADUCTION DES TITRES DE FILMS FRANÇAIS

La traduction est tout un art. Un traducteur doit chercher à retranscrire exactement les nuances les plus subtiles de chaque mot, phrase ou expression. Le choix du titre de film est souvent une stratégie de marketing. L'objectif pour les gens qui traduisent ou adaptent des titres est d'attirer la curiosité du consommateur, et, par conséquent, de vendre le produit. Généralement, la personne la plus avisée pour cette tâche, comme le traducteur audiovisuel, ne choisit pas le titre d'un film. Les producteurs et distributeurs, ils sont responsables de la traduction. « Retitrage » est une démarche souvent longue et complexe. Il y a deux possibilités: soit adapter les titres de films au public, soit être retraduits littéralement du français en russe. Le titre du film doit aussi respecter certaines normes de qualité et comporter plusieurs aspects: des références culturelles, une dimension sémantique et publicitaire. Premièrement, le problème principal d'un titre traduit est qu'il soit totalement compréhensible pour le public cible. Et donc le titre doit présenter la mentalité habituelle du pays dans lequel le film va paraître. Il doit également avoir un lien logique avec le film et donner une idée du type de scénario au public. Enfin, le titre doit comporter des mots accrocheurs ou clairement reconnaissables afin d'attirer les gens. Les experts disent que pour une traduction de haute qualité du titre il faut: analyser / examiner le film en profondeur; avoir des connaissances linguistiques et de la créativité; s'appuyer sur l'intuition.

Il y a un grand nombre de cas où seuls les noms ou prénoms des personnages principaux sont placés dans les titres des films. Par exemple, «*Анж и Габриель*» ('*Ange et Gabrielle*', 2015); «*Леон*» ('*Léon*', 1994); «*Мари-Октябрь*» ('*Marie-October*', 1958); «*Полепта*» ('*Paulette*', 2012) etc. D'autres fois, le titre peut être abrégé. On peut traduire le film très connu «*Le Fabuleux Destin d'Amélie Poulain*» (dir. J.-P. Jeanne, 2001)

littéralement à «Сказочная судьба Амели Пулен», mais le distributeur a utilisé seulement le nom Amelie dans le titre («Амели»). Peut-être qu'il a prèdit que le titre laconique serait plus captivant que le titre d'origine. Parfois, le distributeur peut ajouter des mots supplèmentaires pour clarifier le sens du titre. Par exemple, «Сен-Лоран. Стил – это я» ('Saint Laurent', 2014); «В постели с Викторией» ('Victoria', 2016); «Аромат любви. Фанфан» ('Fanfan', 1993) etc. Dans d'autres cas, cependant, le titre peut ètre mème entièrèment réeçrit, tel que «Я стану лучше» ('Ombline', 2012); «Везет как утопленнику» ('Boudu', 2005); «Жестокий ринг» ('Victor Young Perez', 2013) etc. Les distributeurs connaissaient bien les histoires de ces films et ils dècident que leurs versions sont plus avantageuses, en changeant complètèment les titres français. En effet, il y a beaucoup d'exemples quand les traducteurs réinventent totalement certains titres en russe, ce qui peut engendrer quelques confusions avec leur sens:

– 'Unheureux événement' (2011), littéralement «Счастлиное событие», a été traduit avec le mot accrocheur – «Секса много не бывает». C'est le cas de nombreux titres composés des mots «amour», «évasion», «sexe» ou bien encore «enfer»;

– 'Mes chères études' (2010) est traduit littéralement à «Моя дорогая учеба», mais ici il a été présenté comme «Студентка по вызову»;

– Une comédie très connue 'Intouchables' (2011), littéralement «Неприкасаемые», a été montré avec du titre «1+1»;

– 'RRRRrrrr!!' (2004) a été traduit à «Миллион лет до нашей эры». Probablement, le titre d'origine est une imitation de bruits des hommes des cavernes, et c'est pourquoi, pour clarifier l'idée du film le titre a été adapté.

Et donc pour conclure, je crois que la traduction du titre de film est un processus laborieux et complexe. Le but majeur quand on traduit est influencer les spectateurs potentiels et les causer toutes sortes d'associations. C'est pourquoi, le traducteur a la plupart d'éléments à prendre en considération. Il faut faire attention aux jeux de mots, aux connotations culturelles, à la rythmique, etc.

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistante
L. V. Ratomska.

Mariia Mazourenko
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

DIFFICULTES DE LA TRADUCTION DU FRANÇAIS EN ANGLAIS

Traduire un texte du français en anglais est un exercice assez complexe. Les influences que la langue française a connues au cours de son développement peuvent changer quelques caractéristiques langagières telles

que la sémantique, la morphologie, la syntaxe et la phonologie de langue. L'anglais et le français à l'époque ont partagé les mêmes histoires dans les secteurs économiques, politiques, sociaux, intellectuels, technologiques etc. qui imprègnent des empreintes sur l'un et sur l'autre.

– **L'aspect sémantique**

Le sens des mots varie d'une langue à l'autre. Le piège de la traduction qui pose certains problèmes c'est que la langue d'arrivée et la langue de départ partagent quelques mots de la même orthographe. Toutefois, leurs sens n'ont rien à faire avec les uns et les autres. Par exemple, *boy* chez les Français c'est un domestique indigène dans les pays autrefois colonisés mais chez les Anglais, le sens de *boy* est traduit contextuellement tel que *garçon, jeune adolescent* etc. Ainsi :

Français

Garçon

Boy

Anglais

Boy (sens familial)

House boy (sens péjoratif)

Pour traduire exactement *boy* du français en anglais, le contexte minimal est nécessaire.

– **L'aspect stylistique**

En ce qui concerne l'aspect stylistique, les faux-amis apparaissent dans l'ordre d'évoquer ou de se rapporter à un milieu différent dans le texte cible car le style varie d'une langue à l'autre en valeur intellectuelle, psychologique, littéraire, technique, scientifique, commerciale et spécialisée. Mais, les faux-amis stylistiques peuvent posséder presque le même sens. Ici, le dilemme de traduction est la valeur contextuelle. Par exemple, en comparant le français et anglais et vice versa, on trouve les mots qui sont presque les mêmes mais dans leurs valeurs stylistiques, ils paraissent différents.

Valeur intellectuelle

français

anglais

Maternel

maternal

Foule

populace

Valeur psychologique

français

anglais

maternel

motherly, maternal

populace

rabble

Le problème de la pratique de traduction c'est le manque de compétences pour distinguer entre les expressions qui sont soit traduisibles soit intraduisibles ainsi que techniques et spécialisées.

La traduction fait partie de la vie humaine parce que nous vivons dans un monde qui évolue tous les jours dans tous les domaines d'études et de commerces. Donc, la nécessité de supprimer les barrières communicationnelles sont indispensables pour que les sciences et technologies, les cultures et les civilisations soient partagées.

Consultant scientifique et linguistique: Maitre-assistante

L.V. Ratomska.

FUNCTIONING OF PHRASEOLOGISMS IN THE ENGLISH DIPLOMATIC DISCOURSE AND WAYS OF THEIR TRANSLATION

Phraseologisms have always been one of the most significant language issues which attract researchers in the area of linguistics. The most essential contribution to this area was made by such researchers as V. Vinogradov, A. Kunin, N. Shansky, N. Amosova and many others.

The functioning of phraseologisms (or phraseological units) and the ways they are translated pose a number of questions.

First of all, it concerns the differences between English and Ukrainian languages in terms of communication approach: on lexical, semantic and syntactic levels. The second question arises while considering accuracy and precision which pertain to the English diplomatic discourse. Another issue broadly considered by modern linguists is the clear definition of phraseologisms. The issue of set expressions turning into phraseologisms has also been studied thoroughly in the recent years. Moreover, approaches to the study of ethnic, etymological and historic features of phraseologisms are gaining momentum.

In addition, approaches to the study of phraseologisms classifications according to their origin, semantic and phraseological structure as well as idiomaticity tend to pose a critical question to many linguists as various language systems require special consideration of their language units, in particular regarding phraseologically fixed expressions.

Thus, for instance, V. Vinogradov proposes a phraseological classification which is based on idiomaticity (phraseological motivation) of phraseologism components considered both separately (on the lexical and semantic levels) and as an integrity (on the phraseological level). However, W. Ball regards the phraseologism as a regular word combination which is used in irregular situations and proposes a classification which covers mainly colloquial expressions.

Nevertheless, translation of phraseologisms remains one of the most critical problems in the area of linguistics so far, as semantics and usage of phraseological units differs from one language system to another requiring various approaches and, first and foremost, thorough analysis of this or that language.

Scientific and language supervision by Associate Professor
K.O. Vielchieva.

SCIENTIFIC TEXT IN THE ENGLISH AND RUSSIAN LANGUAGES: GRAMMATICAL AND LEXICAL FEATURES

The scientific style of any language is characterized by sufficient stability in the selection of language means. The main goal of the scientific style is to convey accurate scientific information; therefore, the scientific style in various languages has certain common features.

First of all, presentation of information in scientific texts should be logical and objective. However, it is quite natural that in different languages there will be a morphological and syntactic design of the transmitted information typical of each given language.

This issue has been studied by many scholars such as S.A. Yarunin, A.I. Zabaykina, G. B. Pospelova, Y.V. Vannikov et al. Many of them believe that mostly scientific texts are limited in the selection of grammatical means for expressing the reported scientific information, so the scientific style in many languages has common basic features.

Written scientific speech in Russian almost has no expression of the author's personality. The following variants of grammatical expression of a statement prevail:

a) personal construction in plural (using *we* instead of *I*): *Далее мы рассмотрим...*;

b) impersonal construction: *Далее рассматриваются.*

In the English scientific style, it is customary to avoid the use of personal pronouns of the 1st and 2nd person singular. Also impersonal constructions with "one" are widely used: *One can suppose*. Since the scientific literature focuses on specific facts, the author's personality is relegated to the background, so the passive constructions prevail.

At the syntactic level, a scientific text also characterizes the completeness of a sentence, in other words, the absence of an ellipsis. Sentences are often complicated by the infinitive and participial constructions. For example, *Garcia and J.F.Voloch, using deep algebraic ideas, proved that for any subgroup (participial construction)*.

Along with that, Russian has frequent occurrence is complex sentences, often including several grammatical bases. The English language, on the contrary, is conical and is not awarded with such constructions.

A distinctive feature of the Russian language from English is the use of verbal nouns ending with *-ие* / *-ние* (*освоение* – from *осваивать*, *восприятие* – from *воспринимать*), as the verbs are mostly used in English.

Another characteristic of the English style of science is the formation of neologisms. Thus, in the texts of mathematical articles the following

vocabulary is not recorded in English dictionaries: *poset* — *частично упорядоченное множество*, *half-life* — *период полураспада*.

Thus, the scientific functional style in English has a number of linguistic stylistic features, most of which are characteristic of the corresponding Russian style. However, English scientific texts are more brief and simplified.

Scientific and language supervision by Lecturer
V.V. Kalinichenko.

Darya Mitrójova
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

REALIA COMO UNO DE LOS CONCEPTOS BÁSICOS DE LA LINGÜÍSTICA

Al comparar diferentes idiomas y culturas, se puede encontrar los elementos tanto coincidentes como los que no coinciden. Como elemento de la cultura, la lengua generalmente se refiere a los componentes que no coinciden. Cuanto más distintivos sean los idiomas que se comparan, más diferencias se observan en general. Entre los elementos no coincidentes se encuentran, en primer lugar, los elementos marcados por la ausencia de equivalentes (las realias) y las connotaciones inherentes a las palabras en un idioma que faltan o se difieren de las palabras en otra lengua. Según la opinión de los científicos, se puede determinar como realias las palabras que denominan los objetos de cultura material de un pueblo o nación, hechos de historia, instituciones estatales, nombres de héroes nacionales y folclóricos, criaturas mitológicas etc, es decir, las palabras particulares que denotan estos fenómenos y pertenecen al vocabulario no equivalente.

Nos gustaría destacar unas realias españolas del siglo XX más relevantes que presentan diferentes esferas de la vida española (cultural, histórica, política, social, económica), por ejemplo: *siesta* – *сієста*; *Guérrnica* – *Муниципалітет Герніка*; *jamón* – *хамон*; *Guerra civil española (1936-1939)* – *Громадянська війна в Іспанії*; *Modernismo Catalán (1880-1930)* – *Каталонський модернізм*; *División Azul* – «*Блакитна*» *піхотна дивізія*; *Ibéria* – *Іберія*; *Inditex* – *компанія "Індітекс"*; *Instituto Cervantes* – *Інститут Сервантеса*; *Parador* – *державні готелі класу люкс "Парадор"*; *El País* – *газета "Ель Паїс"*; *corrida* – *коріда*.

Al examinar los conceptos de "realias", existentes en diferentes ciencias filológicas, nos gustaría hacer las conclusiones siguientes: realias son unidades léxicas que denominan objetos, fenómenos, situaciones o factos de la vida de un pueblo o nación, su cultura, el desarrollo social e histórico,

expresan (subrayan) un colorido propio y no tienen equivalentes en otra lengua.

La comparación de realias con otras clases de vocabulario demostró que ellas presentan una de las clases de vocabulario no equivalente; las realias pueden referirse simultáneamente a varias categorías léxicas; muchas de las realias son expresiones de valores connotativos; el criterio principal para distinguirlas de otras unidades léxicas es su colorido temporal y/o nacional; las realias generalmente no tienen coincidencias precisas en otro idioma y, por lo tanto, requieren un enfoque especial en la traducción.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko.

Olga Morózova
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

NEOLOGISMOS INFORMÁTICOS COMO REFLEJO DEL DESARROLLO HUMANO

Actualmente las revoluciones técnicas y científicas provocan cambios esenciales en el modelo lingüístico del mundo. En particular, el desarrollo rápido de nuevas tecnologías y métodos informáticos, que posibilitan procesar la información, influye a la formación de palabras nuevas o aparición de neologismos y sus significados léxicos.

Los neologismos son aceptados por la Real Academia para uso constante, lo que impone la necesidad de transigirlos aunque son gramaticalmente ilógicos o pueden formar parte de palabras extranjeras o barbarismos. La traducción de los neologismos informáticos es una de las tareas traductológicas más difíciles. Como se sabe, las palabras nuevas enriquecen el vocabulario del lenguaje. Pero cuando se trata de un neologismo, el traductor puede transferirlo, adaptarlo o inventar una palabra nueva en la lengua.

Debido a la evolución humana a través de siglos y la informatización total de todo el mundo contemporáneo es posible distinguir la neología denominativa y la estilística. La primera reside en la necesidad de dar nombre a un objeto o concepto nuevo, a una realidad nueva, a una idea original (material o intelectual) e incluye diferentes procedimientos neológicos. La neología estilística será aquella que no se rija por el criterio de necesidad, sino por la facultad de creación y de expresión subjetiva del individuo.

Tales redes sociales como “Facebook” o “Twitter” presentan un ámbito especialmente rico en ejemplos de la influencia de la terminología y tienen por objeto aumentar el vocabulario. La tecnología informática enriqueció la lengua por un número considerable de términos nuevos.

Actualmente, las palabras y expresiones tales como, por ejemplo, “*nube*”, “*tableta*”, “*disco flexible*”, “*entrada (conectores)*”, “*flexear multitarea*”, “*bloguero*”, “*servidor*”, “*interoperabilidad*”, “*metared*”, “*aplicación*”, “*jastad*”, “*Yutú*” son ejemplos de neologismos modernos.

Los lingüistas modernos están interesados en diferentes aspectos de la formación de palabras porque la palabra es la unidad central de cualquier lengua.

A través de las innovaciones tecnológicas y los cambios en la conciencia pública, las redes sociales y el Internet proporcionan el material que permite identificar los procesos lingüísticos y la creación de neologismos en la tecnología de la información.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko.

Tetiana Mun

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

INTERTEXTUALITY AS A TRANSLATION PROBLEM

Intertextuality, a term introduced by French researcher Julia Kristeva, designates the general feature of the texts, expressed in the presence of connections between them, thanks to which texts can refer to each other in many different ways.

In the classification of Fateeva, intertextual elements are divided into intertextual, forming the “text in text” construction; paratextual; metatextual; hypertextual; architextual. The actual intertextual elements that make up the «text-in-text» constructions include quotations and allusions. In her opinion, a quote is a reproduction of two or more components of a donor text with its own predication.

In the case of an allusion, the borrowing of the elements occurs selectively, and the whole utterance or pretext line, which correlate with the new text, is present in it, as it were “in text” – only implicitly. The phenomenon of intertextuality is found in the texts of any functional styles, however, intertextuality is the most interesting and the most difficult to translate in literary texts, since the use of intertextualisms in fiction becomes an important style-forming and meaning-generating factor.

The object of our research is “The Waste Land”, a long 434-line poem by the prominent Anglo-American poet T.S. Eliot. The poem is widely regarded as one of the most important poems of the XXth century and a central work of modernist poetry. The style of the poem is marked by the hundreds of literary and cultural allusions and quotations. The reader can

notice quotes from Baudelaire, Shakespeare, Homer, Aldous Huxley, Walt Whitman and many more.

The poem “The Waste Land” is complex in form and requires decoding and interpretation. Numerous themes and motives in the work are connected by a single mythological basis contained in its subtext. In addition to the mythological plots and motives there are a number of biblical allusions in the poem: the motives of Ecclesiastes, the allusions to the Book of the Prophet Ezekiel, the Gospel of Matthew, of Mark. Eliot's “Waste land” needs to be supplied with not one page of comments to identify all references, but the author himself turned these remarks into a poem and made them part of it.

While translating intertextual element from source language into a target one a translator should: identify the intertextual element in the original text; relate it to the certain type (word, idiom, interjection, quotation). If intertextual element is not identified in the original text and not related to the certain type, it may lead to the mistake in the choice of the translation unit. Another important factor in the intertextual element's translation is to keep its function in the translated text. Thus, background, knowledge and erudition are very important for a translator.

Scientific and language supervision by Associate Professor
L.I. Semerenko.

Tetiana Mun
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

TIME FACTOR IN TRANSLATION

Time is a significant aspect in the translation business, as it represents a common and main factor that distinguishes interpretation from translation. Unlike a written translation, in which the process itself is not limited by a rigid temporal framework, during interpretation, the interpreter is subject to time constraints. That is, the actions of the interpreter are strictly limited in time by the pace of the speaker's speech and the need to “express” the translation simultaneously with the speaker or immediately after he stops. In this regard, the interpreter doesn't have time to think about whether the English language has the equivalent of a given language unit and, if it is available, he should choose the most suitable form for it. Here is no time to search for options or refer to literature. The task of the interpreter in this case is the need to convey its basic meaning in English as accurately and quickly as possible. For this purpose, the role of semi-automatic skills, knowledge of stable correspondences and stamps, and the ability to articulate expressions quickly and clearly increases.

In V.N. Komissarov's work "Theory of Translation", the author argues that, at the same time, sometimes the interpreter has to introduce elements of adaptive transcoding, omit some details of the translated message or to compress the translation text and he should be content with translating to a lower level of equivalence. The need for particularly fast speech actions in short periods of time during the process of simultaneous translation creates large physical and psychological stresses, and therefore the simultaneous interpreter can fully perform his duties only for 20-30 minutes. Therefore, during simultaneous translation, each booth is served by several interpreters who work alternately. Consequently, the interpreter resorts to transformations, grammatical in particular, in order to convey the meaning of the information in English in the form in which he would convey this information, as if he is a native speaker of English.

As for the translation, the translator may at any time stop the translation process, return to the already translated segment, spend extra time thinking about any part of the source text or text of translation, refer to dictionaries and reference books, get advice or consultation from specialists etc. This advantage creates conditions for the successful solution of complex translation problems, allows to fulfill effective translation of any texts. Thus, taking into account the time factor, the highest level of equivalence is required and may be achieved in written translation.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer
T.I. Marchuk.

Anastasiia Orel
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

ABSOLUTE CONSTRUCTIONS IN THE ENGLISH PUBLICISTIC DISCOURSE

For decades, absolute constructions have been an object for research. A lot of scientists such as M.A. Belayeva, S.O. Isakova, Y.I. Retsker, L. Johanson, R. Quirk have been investigating this grammatical structure and have been trying to find the ways of its translation. The absolute construction is the grammatical construction which usually consists of a subject and a predicate expressed by participle I or participle II, sometimes by the infinitive. It is grammatically independent but logically connected to the main part of the sentence.

The famous linguist Y.I. Retsker divides the absolute construction into four groups: 1) subjective participial constructions; 2) subjective nominative constructions; 3) subjective adverbial constructions; 4) subjective infinitive constructions.

The absolute constructions are widely used in the English publicistic texts because it is preferable to use verbs (its finite and non-finite forms) in this language in contrast to Russian and Ukrainian where we use nouns. The absolute constructions in this style are used for additional information and help to concentrate all the attention on the main part of the sentence. Also, absolute constructions help to make sentences shorter. They are fully understandable for native speakers but very difficult for people who only start to learn English. They may cause a lot of misunderstandings while translating because of their grammatical independence. To translate correctly the sentences with absolute constructions it is necessary to know some rules. Here are some ways of translation absolute constructions in the sentences:

- by an adverbial subordinate clause;
- by a word combination;
- by a coordinate clause;
- by a separate sentence.

In the process of translation from English into our native language it is sometimes difficult to find an adequate equivalent. That is why it is necessary to know and understand the structural peculiarities of these constructions in order to find the equivalents which render the same grammatical meaning and logically correspond to the source sentence. First of all, the translator must understand the function of the absolute construction in the sentence and its semantical connection with the main clause.

Scientific and language supervision by Associate Professor
K.O. Vielchieva.

Mariia Ovsyannikova
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

LA PHRASÉOLOGIE FRANÇAISE ET SA TRADUCTION

La phraséologie est basée sur un phénomène tel que le phénomène de restriction combinatoire. Le phénomène des contraintes combinatoires est associé à la construction du sens dans le langage, ainsi qu'à la problématique au cœur de la science, telle que la sémantique, mais aussi et surtout, la traductologie ou la phraséologie. Chaque élément de la langue a son propre paradigme de valences dans cette langue. Beaucoup de mots dans un contexte ont une signification, alors que dans l'autre, ils auront une signification complètement différente. Cela est nécessaire dans tout système linguistique pour déterminer la signification spécifique de chacun de ces éléments, une valeur qui le distingue de tous les autres éléments composant le même système: s'il est possible de combiner des unités lexicales, elles perdront toutes leurs capacités différentielles.

L'essence même de l'analyse phraséologique d'une langue est d'établir les valences des unités lexicales dans certaines langues ou par rapport à d'autres langues. Ainsi, cette approche offre des outils méthodologiques importants pour contrôler la construction du sens à l'aide des langues et, par conséquent, des moyens adéquats pour obtenir sa traduction. Aujourd'hui, la méthode la plus efficace de comptabilité de la combinatoire lexicale pour déterminer la signification des unités lexicales est sans aucun doute la méthode développée par Meluk.

La langue est un système combinatoire. Comme tout système de ce type, il comporte, d'une part, des éléments et, d'autre part, les règles régissant les relations entre ces éléments au sein du système. Une caractéristique des systèmes combinatoires est que, à partir d'un nombre limité d'éléments, vous pouvez créer un nombre illimité d'objets finals.

La situation est compliquée par le fait que le combinatoire linguistique, d'une part, n'est pas libre, mais réglementé et, d'autre part, qu'il n'est que partiellement contrôlé par des règles qui sont une science exacte, du moins en ce qui concerne le niveau lexical du langage. La plupart des combinateurs lexicaux ne sont pas basés en réalité sur des règles syntaxiques et sémantiques, mais sur des paramètres aussi complexes et aussi divers que sociaux, économiques, historiques, mythiques, culturels, etc.

La même idée logique peut être exprimée dans deux langues à l'aide d'outils linguistiques différents. Lorsqu'une expression phraséologique n'a pas d'équivalent phraséologique, elle est traduite de manière logique.

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistante
L.V. Ratomska.

Marina Pavlovich
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

FALSOS AMIGOS EN EL PROCESO DE LA TRADUCCIÓN

En el proceso de la traducción y el trabajo lexicográfico, así como en la enseñanza de las lenguas extranjeras, aparecen algunas dificultades con palabras conocidas como "falsos amigos". Estos últimos son homónimos interlingüísticos o parónimos, es decir las palabras que en dos idiomas tienen la forma similar ortográfica y la de pronunciación (y, habitualmente, un origen común), pero se difieren por su significado.

Se puede encontrar "falsos amigos" en varias situaciones. Los expertos afirman que la aparición de "falsos amigos" se explica por el proceso de prestar palabras de un idioma al otro para identificar algo nuevo. Pero el préstamo lingüístico pueda perder su significado básico y aparece una connotación nueva. Por ejemplo, si vamos a comparar la traducción al

ucraniano de la palabra “*actual*” que existe tanto en español como en el idioma inglés, vemos que ella no será idéntica. En español la palabra “*actual*” significa “*сучасний*”, “*реальний*” y en inglés “*фактичний*”.

A menudo parece que “falsos amigos” aparecen sólo cuando una persona empieza a aprender una lengua, pero no es así. Los que dominan una lengua extranjera puedan perder la vigilancia y cometer más errores que los iniciales. Por ejemplo, la palabra inglesa “*exit*” (en español “*salida*”) parece a la española “*éxito*” (que en inglés equivale a “*success*” y no a la “*salida*”); “*arm*” – “*brazo*” (en contraposición con “*arma*” que en inglés equivale a “*gun*”).

La dificultad de traducir los “falsos amigos” consiste en el hecho de que el traductor, especialmente el principiante, a menudo olvida de tal concepto como la forma gráfica. Se trata, en la mayoría de los casos, de préstamos directos, ppor ejemplo, la palabra “*angina*” existe tanto en español como en inglés, pero en español significa “*ангіна*” y en inglés no se refiere a la enfermedad de la garganta sino a la del corazón – *стенокардія* o, por ejemplo “*bigot*” en inglés significa “*fanático, adepto*” y en español la palabra “*bigote*” se refiere a una parte de la barba en la cara; “*crudo*” en español significa “*свіжий*” y en inglés “*crude*” – “*необроблений, недозрілий*” .

La traducción de palabras de este tipo hace imposible el uso de la traducción literal. En algunos casos, el traductor tiene todo el derecho de transferir literalmente el significado de la palabra, pero sólo cuando el sentido del lenguaje y los conocimientos especializados le indican que su versión de la traducción en este caso concreto es sólo una transferencia adecuada del pensamiento original.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

Daria Perékupko
Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucrania

LAS CARACTERÍSTICAS GENERALES DE LA VERSIÓN CUBANA DE LA LENGUA ESPAÑOLA

No cabe ninguna duda que la lengua española se considera una lengua homogénea y estandarizada internacionalmente como instrumento de mutuo entendimiento y aprendizaje por parte de los extranjeros, así se hace gracias a la Academia Real de la Lengua Española cuyo objetivo primordial es unificar el vocabulario e incorporarlo en la base para evitar divergencias a varios niveles.

El tema es bastante relevante porque, de todos modos, cada país tiene su variante nacional del español tanto escrito como hablado. En esta ponencia

hablaremos del español cubano y sus principales rasgos lingüísticos para revelar las diferencias más evidentes. El dialecto cubano del español o el español cubano es realmente un dialecto, o más bien la versión nacional del español hablado en Cuba donde lo usan aproximadamente doce millones de personas para quienes es la lengua materna.

Si hablamos de las diferencias de lenguaje, en primer lugar, se observan en el vocabulario y, por supuesto, en la gramática. Si usted es un turista que sabe varias frases en español a nivel básico, entonces, sepa que en Cuba le será difícil comunicarse con las personas y comprenderlas no solo por el vocabulario y la gramática, sino también por la fonética porque la pronunciación puede diferirse drásticamente debido a las palabras apocopadas, lo que les gusta a los nativos.

Las fuentes dicen que de todos los dialectos, el cubano es el más similar al canario, debido a que a fines del siglo XIX, los canarios comenzaron a emigrar activamente a Cuba. Respecto a la lengua hablada y escrita podemos decir que estos dos contienen las características que son peculiares únicamente al dialecto cubano, o sea a los así llamados cubanismos. La mayoría de los cubanismos están relacionados con el vocabulario del dialecto canario, por ejemplo: guagua en lugar del autobús del español estándar. La palabra guagua se originó en las Islas Canarias y representa el sonido de la bocina. Otro ejemplo es el verbo *fajarse* “*бороться*” que se usa en Cuba, mientras que el verbo estándar en español es *pelearse*.

Se puede concluir que el dialecto del español cubano se distingue por múltiples factores. Sin saber el dialecto o las palabras que se usan más a menudo se puede ofender a una persona, porque el vocabulario es diferente. También las características de la sintaxis incluyen el orden inverso de las palabras en la interrogación (interrogativo pronombre verbo en lugar de interrogativo verbo pronombre): *¿cómo tú tá (estás)? – ¿cómo estás (tú)?; ¿qué tú cree (crees)? – ¿qué crees (tú)?; ¿cómo tú te llama (llamas)? – ¿cómo te llamas (tú)?*

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

Viktoriiia Podoliak
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE CONCEPT OF HOMONYM IN ENGLISH PUBLICISTIC DISCOURSE AND THE PROBLEMS OF ITS DISTINGUISHING

There are a lot of definitions of homonymy which are based on the divergence of views in terms of the language form. We call various objects and events of the different nature by the same names. And this phenomenon

is of great theoretical significance for modern linguistics. For this reason, it is a subject of research in different areas of linguistics. Nowadays, all modern linguists recognize the homonymy as a language universal, as O. Jespersen, S. Hornby, N. Moskovskaia.

Traditionally, homonyms are described as the words which have the same form but different meaning. They are based on the phonetic or graphical similarity and characterized, first of all, by the fact that they relate to the reality independently from each other and, thus, there are no associative notionally semantic relations between them, although such relations are common for different meanings of polysemantic words.

There is no common and admitted opinion as to the typological classification of homonyms among the linguists. The main reason of such strong differences is that linguists use different approaches and base their classifications on unlike features of homonyms. The most common and widely acknowledged typologies of homonyms are grounded on one of the following three features:

- 1) formal identity;
- 2) degree of identity;
- 3) type of different meaning.

The translation of homonyms is closely connected to the fact that both components of homonymic pairs are rarely used together unless there is a certain stylistic purpose. Even when homophones (words that have the same sound form but different written form and meaning) are used in headlines, we can usually observe only one member of homonymous pair. Due to this reason, the most common way to translate homonyms is finding its lexical equivalent in the target language i.e a constant lexical correspondence, which coincides with the meaning of a foreign word. However, sometimes different lexical and lexical semantic transformations are required, such as sense development, transcription, descriptive way of translation).

Scientific and language supervision by Full Professor
N.V. Zinukova.

Elena Polishko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE PROBLEM OF THE TRANSITION OF PUBLICISTIC ALLUSION FROM ENGLISH INTO UKRAINIAN

Recent decades observe the high interest of many scholars-linguists focused on the study of such a phenomenon as allusion, among them we can find the works of O. Dronova, I. Galperin, N. Belonozhko, V. Moskvina,

I. Arnold and many others. This genuine interest is explained by the fact that the allusion can be a problem in the translation of publicistic texts.

According to the linguists, allusion is a stylistic figure that has a hint on historical, literary or mythological fact. But in addition to the hint or reference to the relevant fact, the allusion also contains the information that forms a unique picture of the world of a particular nation. That is why the allusion could be a real problem for a translator during translation process. The correct translation requires a deep understanding of another culture, knowledge of the background vocabulary, the frame, situational knowledge, knowledge of the linguistic picture of the world. In this case, a translator must not only preserve and convey the stylistic features of the allusion, but also find such an analogy of allusion, which would be as accurate as possible to transmit the semantic and encyclopedic component. The translation is not correct when the text is adapted too literally.

There are a lot of ways of translation of publicistic allusion, for example:

- Descriptive method
- Sense modulation
- “Zero” method (the absence of any methods for transmitting information contained in an allusion unit)
- Analogue
- Transliteration
- Equivalent

But despite such a wide range of translation techniques, a lot of linguists advise to choose an appropriate method, based on the basic requirement: the allusion is translated by means of the allusion in order to preserve the pragmatic components of information. First of all, it is necessary to strive for this and only if it is impossible to preserve the pragmatic components of information in this context, a translator should look for another way. For example:

- *The remarkable 'cat and mouse' operation to stop Putin's subs attacking our vital cables.*

- *Операція під назвою «Квач» з метою завадити Путінським підводним човнам атакувати підводні кабелі зв'язку.*

So, this example shows that the allusion on a children's play “Cat and Mouse” has been rendered with the help of the analogue – the Ukrainian children's play “Kvach”. At the same time, the allusion was adapted to the Ukrainian realities without losing semantic and encyclopedic components.

Scientific supervision by Full Professor A.A. Stepanova.

Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

Kateryna Porvysherst
Alfred Nobel University, Ukraine, Dnipro

THE PECULIARITIES OF PHRASEOLOGICAL UNITS USE IN POLITICAL SPEECHES: TRANSLATION ASPECT

The current issue of modern translation industry deals with the peculiarities of the use of phraseological units in texts of political speeches and the translation aspect involved in the translation process of applied phraseologisms in the frames of political discourse.

The aim of the paper is to analyze the problems appeared while rendering the phraseological units in texts of political speeches into target language, and to define the reasons for use of phraseologisms in contemporary politicians' speeches. The process of writing a paper revealed the number of difficulties in the process of translation. These difficulties should be eliminated for correct way of translation.

The prominent feature of political discourse is closely connected with the politics itself, the politicians and public. For the influence on masses, all politicians use phraseological units to make the speech effective and expressive. This results in the statement, so the main function of such units in the political discourse is expressive one.

The translation aspect of phraseological units deals with the methods of accurate their conveying into target language, preserving the stylistic functions and semantic meaning, understandable for the recipient. The academics distinguish phraseologisms to be substituted by near or absolute equivalent, analogue or rendering descriptively and the choice of the way depending on the linguistic structure of the language, but word – for – word translation is invalid.

In conclusion, as it is reported in the paper, that the use of phraseological unities is heavily motivated by the aim of political discourse and determines the method of translation with the help of expressive function.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

Inna Prokopenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE CATEGORY OF DEFINITENESS AND INDEFINITENESS

In modern research linguistic scientific interest of scientists is concentrated on the study of role of a subject in interpretation of different elements of the surrounding world. Thus, special attention must be paid to the

category of definiteness/indefiniteness as a constituent part of linguistic interpretation of objective reality by the speaker.

The scientists M. Aliokhina, V. Hurevych, R. Deklerk, Z. Zhabo, V. Kashkin, E. Kinan, V. Korchmaros, I. Kramskyi, P. Kristophersen, K. Laions, M. Popovych, B. Rassel, I. Revzin, P. Stroson, J. Fodor, I. Khaim, J. Khokin, H. Khorshunov, S. Shvachko, O. Shmeliov, D. Shtelling and others studied the problem of speech essence of the category of definiteness and indefiniteness in general and its determinants in particular.

A grammatical category is the system of grammatical forms which express different grammatical meanings contrasted each other. M.Kochergan defines the category of determination (definiteness/indefiniteness) as a grammatical category that specifies how the name of an object is represented: only as in the described situation (definiteness) or as belonging to the class of similar phenomena (indefiniteness). This category can function differently in different languages. Therefore, researchers distinguish the so-called article and non-article languages. In non-article languages this category has semantic character and is expressed in various ways. However, in neither type of language it has grammatical status and formal index. In article languages the category of definiteness has semantic and grammatical character. In modern English the category of definiteness/indefiniteness expressed by means of the articles has interesting history. It is possible to speak about articles expressing definiteness or indefiniteness only beginning from the end of the Middle English period. But it does not mean that this semantic category was absent in prior periods.

Summarizing everything mentioned above, it is possible to say that the question of existence of the grammatical category definiteness/indefiniteness in the English noun needs further study and clarification. The analysis of methods of expression of this category in the English and Ukrainian languages testifies that in Ukrainian it is expressed contextually, lexically or syntactically in English – contextually, by means of the articles and the lexemes “some, any”. Whether this category is grammatical in English, will only be clear after clarification of the grammatical status of the language units such as “a, the, some, any”.

Scientific and language supervision by Associate Professor K.O. Vielchieva.

Laryssa Ratomska
Universite Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

ENRICHISSEMENT LEXICAL DU VOCABULAIRE FRANÇAIS AU XVI-E SIÈCLE

Le XVI-e siècle se distingue du siècle précédent et de celui qui suit par un enrichissement lexical extraordinaire. L'époque de la Renaissance

poursuit le travail du XIV-e siècle qui a jeté les bases de la terminologie scientifique. C'est que L'Ordonnance de Villers-Cotterêts finit par sanctionner l'emploi exclusif du français dans la langue de l'administration et du droit.

Les sciences humaines, la grammaire, l'histoire, la religion chrétienne reformée par Calvin, la philosophie, ainsi que les sciences exactes s'enrichissent de mots et locutions soit latinisés, soit calques sur le latin, soit formés par dérivation ou composition, soit enfin empruntés à des langues vivantes.

Le plus grand progrès est fait par la langue de la médecine dont la terminologie est créée par le fameux chirurgien Ambroise Paré (1517-1590), fondateur de l'École de chirurgie à Montpellier. Les traductions des ouvrages de l'anatomiste grec Galien exécutées par Canappe au milieu du siècle ont contribué beaucoup à l'emprunt au latin et au grec. En voici quelques-uns : abcès, abdomen, ablation, bronche, biceps, furoncle, léthargie, lymphé, oculaire, rhumatisme, symptôme, température, etc. Les mathématiques : parallèle, périmètre, octogone, périphérie, vertical, etc.

Le développement de toutes sortes de métiers pousse P. Ronsard à employer le lexique qui leur est propre dans la poésie française ; il le conseille en ces termes à ses condisciples : « Tu pratiqueras bien souvent les artisans de tous métiers comme de Marine, Venerie, Fauconnerie, et principalement les artisans du feu, orfèvres, frondeurs, mareschaux, minerais et de la tireras maintes belles et vives comparaisons avecques les noms propres des métiers pour enrichir ton œuvre ».

Les sciences humaines reçoivent également un vocabulaire riche, particulièrement, la grammaire et l'art poétique : consonne, contexte, désinence, dialecte, dictionnaire, élision, ellipse, épithète, euphonie, hiatus, pédagogie, phrase, pluriel, poésie, psychologie, subjonctif, syntaxe, thèse, tentative, troubadour, didactique, etc.

Le français recourt dans la création des terminologies scientifiques à la source latine et grecque ; les emprunts au latin sont parmi les plus nombreux et les plus féconds.

Exceptionnellement nombreux sont les emprunts à l'italien dus aux contacts commerciaux et culturels, d'une part, et surtout, d'autre part, aux guerres que les rois français ont menées avec l'Italie de 1494 à 1559.

À l'allemand le français doit une trentaine de mots isolés dont quelques-uns introduits par les mercenaires au service de la France. En plus, le vocabulaire français puise au besoin dans le lexique des dialectes et des patois.

Ainsi, on peut dire que cet enrichissement lexical est dû à l'épanouissement des lettres, des arts et de métiers, au développement accéléré des sciences.

LAS CARACTERÍSTICAS DEL ACENTO EN EL IDIOMA ESPAÑOL

En español, la colocación adecuada del acento en las palabras es importante y está estrictamente regulada por las reglas claras. Las palabras son tónicas o acentuadas, cuando una de sus sílabas sobresale en intensidad cuando la pronunciamos. Estas palabras pueden llevar acento o carecer de él. La aplicación correcta de acento en el habla y en la carta es importante para distinguir el significado de lo dicho. Las reglas de acento en español no son muchas. El acento generalmente es fijo y depende de la terminación.

En español escrito el uso del acento cambia el significado, cambia el tiempo y también puede suceder que el interlocutor ni siquiera comprenda de qué se trata. En las palabras españolas que terminan en vocales, el acento generalmente se pone en la penúltima sílaba. Por ejemplo: *mesa, ventana, caramelo*. En palabras que terminan en la consonante (excepto *n* y *s*), el acento cae en la última sílaba: *hablar, dolor*. En todos los demás casos, la sílaba de percusión se pone en un acento ortográfico en forma de una marca gráfica: *papá, lápiz, salón*.

En las palabras en plural, el acento gráfico solo se aplica si es una desviación de la regla general: *lápiz, lápices*. Si no hay ninguna desviación, entonces no se pone ningún acento gráfico: *salón, salones*. En la palabra *salón* está el acento gráfico, ya que cae en la última sílaba, aunque la palabra termina en la consonante *n*. En la palabra *salones* el acento gráfico no se pone, porque la vocal acentuada está en la penúltima sílaba y corresponde a la regla. Las palabras que consisten de una sílaba son escritas sin acento. En este sentido, para distinguir las palabras que tienen la misma ortografía, pero tienen los diferentes significados, se pone el acento gráfico. Por ejemplo: *mí – mi, tú – tu, más – mas, sí – si, él – el*.

Se puede concluir que el tema del acento es bastante relevante y extremadamente interesante. Aún así, en español hay palabras que son pronunciadas por personas de diferentes maneras, dependiendo de la ubicación geográfica y otras circunstancias. Sin embargo, el significado léxico de la palabra, por supuesto, no cambia. En español hay una regla especial de acento, en consecuencia, una palabra particular lleva un acento gráfico o no. Sólo hay que distinguir el acento gráfico y el acento de entonación. El signo de acento es realmente un aspecto importante en la gramática española, y es necesario conocer las reglas de acento y tratar de recordar las palabras que no están sujetas a estas reglas.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

Oleksandra Rotchenkova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

**THE ORIGINALITY OF FANTASY LEXIS IN THE J.R.R.
TOLKIEN'S NOVEL «THE LORD OF THE RINGS» AND
PECULIARITIES OF ITS TRANSLATION INTO UKRAINIAN**

The author's neologisms in fiction have always attracted the attention of both national and international researchers. There is a variety of author's neologisms which can be called fantasy lexis in the context of fantasy literature. Such neologisms have different names according to certain distinctive features and they have been studied in various aspects.

A relatively small number of studies were conducted based on proper nouns in the aspect of translation of the fantasy literature specifically. Such researchers as D.I. Ermolovich, I.A. Kiselev, Y.D. Orlova, N.V. Zymovets, A.P. Yakymchuk and D. Philipova cover this topic in their works.

Translation of proper nouns and any other type of peculiar lexis requires a specific approach. Some researchers believe that the translation of onyms should not cause any additional difficulties, but others emphasize that conveying proper names by means of other language is a complex and multifaceted problem which involves numerous misunderstandings and mistakes. A variety of tasks should be completed in order to maintain object's unique name. But all these tasks cannot be completed due to a range of objective restrictions. Moreover, some tasks conflict with each other in certain situations of borrowing.

Literary translation has its own specific characteristics and genre peculiarities of fantasy literature make the process of translation even more complicated.

The researchers believe that the translator faces a complex problem of conveying the aesthetic and semantic-stylistic effect of the onym, because the choice of onyms depends on the genre and theme of the literary work.

Thus, after reviewing the works on literary translation, fantasy literature translation and more specifically translation of onyms in such texts, we came to the conclusion that the most widely used ways of conveying proper names are:

1) Transcription; 2) Transliteration; 3) Transcoding (the elements of transcription in combination with the elements of transliteration); 4) Semantic translation (calque); 5) Descriptive way of translation.

Scientific supervision by Full Professor A.A. Stepanova.

Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

PROBLEMAS TRADUCCIONALES DEL ESPAÑOL AL INGLÉS

Como se sabe, el proceso de la traducción/interpretación se caracteriza por muchas particularidades que se explican por razones diferentes. Nos encontramos con una de ellas, cuando es necesario traducir las palabras españolas que no tienen ningunos equivalentes en el idioma inglés. Por ejemplo, entre las palabras en español sin traducción al inglés se encuentra la palabra “pardo”, porque cuando se traduce, da dos palabras, no una. “Pardo” indica un color muy específico que es a la vez “marrón y gris – brown-gray” (the color between gray and brown). Pero “pardo” puede significar mucho más que sólo color. También se puede utilizarlo como adjetivo cuándo se trata de características atmosféricas, en este caso “pardo” se traduce como “nublado”.

Otro ejemplo presenta la palabra “amigovio”, que es un acrónimo creado a partir de dos sustantivos – “amigo” y “novio”. La palabra se refiere a una persona que mantiene con otra una relación de menor compromiso formal que un noviazgo. Se puede traducirla en inglés como “boyfriend”, aunque “amigovio” se queda sin equivalente directo en inglés. La variante femenina es “amiganovia” obviamente. Lo mismo pasa con la palabra “morbo” que se utiliza en el español coloquial. En algunas regiones de habla española, el “morbo” figura en tales expresiones coloquiales como “tener morbo” o “dar morbo”. En ambas expresiones “morbo” representa un atractivo sexual. Para ilustrarlo, se puede citar ejemplos siguientes: “¡Esa Ana me da muchísimo morbo! (This Ana really turns me on!)”; “¡Vaya que esa chica tiene morbo! (Wow, that girl is hot!)”. Para traducir muchas palabras españolas se puede utilizar sólo la traducción descriptiva, por ejemplo: “tuerto” – a man with only one eye; “manco” – a man with only one hand; “madrugar” – get up early.

También provoca mucho interés la presencia de acrónimos ingleses en el español cotidiano porque es una práctica cada vez más utilizada por parte de los usuarios de las redes sociales. También es muy común en las aplicaciones de mensajería como Whatsapp, Line, Telegram. Nos gustaría poner unos ejemplos bastante populares, a saber: *OMG (Oh my god) – ¡Oh Dios mío!*; *ASAP (As Soon As Possible) – tan pronto como sea posible – Tenemos que reservar este viaje tan barato a Río de Janeiro ASAP*; *FTF (Face To Face) – cara a cara – Propongo un FTF para conocernos cuanto antes*; *LOL (Laughing Out Loud) – reírse a carcajadas – Se me va a romper la cara de la risa LOL*.

En conclusión se puede decir que el proceso de la traducción/interpretación necesita muchos conocimientos en diferentes

esferas de la vida y sigue provocando el interés de los especialistas de todos los países del mundo.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

Mikhaïlina Samoïlenko
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

PARTICULARITÉS DE TRADUCTION DES SLOGANS PUBLICITAIRES DU PARFUM FRANÇAIS

Le monde subit constamment de divers changements qui touchent tous les aspects de la vie. De nos jours, l'importance de la publicité a pris de l'ampleur. La traduction du texte publicitaire, par opposition à la traduction du texte de fiction, dans laquelle le traducteur est obligé de transmettre les procédés artistiques et esthétiques de l'original, diffère quelque peu par sa forme, ses moyens linguistiques ainsi que par son orientation communicative prononcée. Cela est notamment lié à la traduction dans le texte publicitaire des faits et des événements liés à la culture et aux traditions du peuple donné.

La traduction du texte publicitaire est un type de traduction unique et séparée. L. Latyshev a proposé une relation quelque peu similaire: «Une modification du texte est justifiée par le fait que de telles modifications auront le même impact sur le lecteur que le texte de l'original - c'est-à-dire que le même sens sera transmis, mais par d'autres moyens.

C'est pourquoi, les transformations traductionnelles abondent dans les textes d'annonces de parfums. Lors de la révision du document, vous pouvez constater que le traducteur crée un nouveau texte basé sur le texte source. Par exemple, la promotion d'une des saveurs d'Yves Rocher:

<i>Eau de toilette «Mimosa».</i>	<i>Туалетная вода «Мимоза».</i>
<i>Eclat radieux d'un Mimosa aux grains d'or. En quelques gouttes de soleil. Entre transparence et lumière, Mimosa caresse votre peau avec son parfum ensoleillé et délicat.</i>	<i>Лучезарное сияние Мимозы. Сияние солнца. Солнечный и нежный аромат мимозы, прозрачный и сияющий, нежно ласкает ваше тело.</i>

La traduction exacte du texte français devrait être le suivant: «Туалетная вода Мимоза. Радостное сияние Мимозы, полной золотых зерен. В нескольких каплях солнца. Между прозрачностью и светом Мимоза ласкает Вашу кожу своим солнечным и деликатным ароматом».

Au cours du processus de la traduction, les transformations suivantes ont été effectuées:

- morphologique: le remplacement du nom «soleil» par l'adjectif «солнечный»;
- syntaxique: au lieu de l'expression «*en quelques gouttes de soleil*», un mot - «солнечный»;
- lexical: au lieu de «*radieux*» (радостный), «*лучезарный*» est choisi;
- sémantique: omission de la phrase «*entre transparence et lumière*».

La traduction littéraire qui en résulte ne traduit pas vraiment le sens exact de la publicité en français, mais crée une image d'une odeur dans le texte de du traducteur, à partir de la série sémantique des mots français «soleil», «transparent», «lumière», «caresses», «délicat».

L'exemple ci-dessus confirme l'idée que la traduction du texte de publicitaire n'est pas un transfert de sens, mais un transfert d'impressions ou d'effets de la publicité, ainsi que la traduction de versqui captiveles lecteurs.

En conclusion, il convient de noter que la traduction de la publicité est une tâche complexe qui nécessite l'adaptation obligatoire du texte aux caractéristiques socioculturelles du public. L'adaptation du slogan publicitaire ne consiste pas seulement en traduction de mots, mais également en traduction d'idées.

Consultant scientifique et linguistique: Maitre-assistante
L.V. Ratomska.

Viktoriia Samoilenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

ADVERBS IN ENGLISH AND UKRAINIAN LINGUISTICS

Linguistics notices that the adverb is a part of the language, which can modify a verb, another adverb, adjective, determiner, clause, preposition, or even sentence. One can correlate the adverb with the questions such as “how?”, “in what way?”, “when?” etc.

It should be noted that the concept of adverb has recently appeared in linguistics, unlike of a noun or an adjective. However, the adverb is considered as an important and equal category in comparison with other parts of speech. This particular part of speech can be characterized by sufficiently significant textual, semantic and communicative applicability.

Many scholars studied the adverb, considering its structure, usage and meaning. Such linguists as F.I. Buslaev, A.E. Suprun, A.A. Shahmatov, G. Suit and others thought that the best way to study the adverb is to observe it from a syntactical point of view, because syntax discloses the category of meaning and all forms of adverbs.

In the sentence, some adverbs can indicate only one syntactic function, that is to be a part of the main sentence member, which is

monosyllable and impersonal. Such adverbs are called the predicate adverbs, or adverbs of state.

If one looks at adverbs in the English language, then one can observe two categories: **the category of form** (simple, derivative, complex and component), for example: “*now*”, “*today*”, “*at least*”, “*sometimes*”, “*usually*”; and **the category of value** (adverbs of manner, time, place, frequency, degree), for instance: *I entirely agree with you.* – *Я повністю з вами згоден.* *They will meet tomorrow morning.* – *Вони зустрінуться завтра вранці.*

We should point out that the place of adverb in the sentence depends on the words that may surround it, as well as its classification. For example: *He came back rather late.* – *Він повернувся досить пізно.* Often, the adverb will stand in the sentence after the verbs, but before the adjectives, other adverbs, or participles.

Speaking about the adverb in the Ukrainian language, many linguists highlighted exactly the **attributive adverbs** and **adverbial adverbs**. Attributive adverbs are divided into the qualitatively attributive (have two degrees of comparison), for instance, *гарно, грізно, весело*; and the quantitative attributive (contain measure, degree and character of the feature), for instance, *дуже, занадто*. Adverbial adverbs point to the circumstances under which the action takes place: the cause, purpose, time and place. For instance: *Недавно ще гула метелиця* (Н.Забіла). The English language notices the adverbs that are divided into the time, causes, place, and so on: *ліворуч, завтра, босоніж*.

Therefore, the adverbs in Ukrainian and English are very similar and thanks to its wide range of meanings the adverb as a lexical-grammatical category has been the subject of scientific interests for both English and Ukrainian linguists.

Scientific supervision by Associate Professor Y.V. Galkina.

Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

Valentyna Severina
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

LINGUISTIC PECULIARITIES OF ENGLISH BUSINESS DISCOURSE AND THE PROBLEM OF ITS TRANSLATION

In the process of business discourse translation, from English to Ukrainian, there are some problems that remain uncertain and some difficulties that translators struggle to solve. Furthermore, a translator must be able to separate business discourse from other ones, to see the linguistic peculiarities and to understand the meaning behind the target text. Similarly,

the main function of business discourse is informative, since business texts bring to the attention of citizens the most important official information that has legal force (orders, annual reports and other documentation of the state and local levels).

Moreover, the basis of business language vocabulary was formed under the influence of certain factors, conditions, patterns in the process of language development. To be more precise, the culture of business language involves the mastery of two different norms: 1) text norms that regulate the patterns of construction of the document, the laws of the deployment of its content scheme; 2) linguistic norms that regulate the patterns of selection of linguistic material to fill the content scheme of the document

Apparently, the distinction between these two types of rules of business language helps to understand the direction and stages of thought work on the text of the document, which includes the understanding of the official business situation; the selection of the appropriate document type; the choice of the appropriate type and form of the document of language means.

In addition, in business communication, people do not use idiomatic, phraseological and other means of expressiveness when communicating with each other. They operate only with certain stand-by terms that are specific to a particular business line.

According to A.Cherednichenko, the Ukrainian linguist, the system of translating legal papers can be integrated into the following formula that reflects the essence of business discourse: «its terms + precise information + cliché + phraseological and idiomatic units». Consequently, the guarantee of success is in presence of owning of all four components. There are some difficulties in translating phraseological units. In most linguistic works the researchers give a list of translating methods and it is possible to distinguish the following basic methods of their translation by: 1) literal or accurate translation; 2) morphological transformation (it is used when attributive phrase represents a variety of adverbial attitudes); 3) concretization (lexical transformation); 4) generalization (lexical transformation, opposite to concretization); 5) transliteration (it is a method, in which a foreign word is borrowed); 6) translation by the equivalent or analogue; 7) descriptive translation (a translation by the means of free phrases).

As a result, this information is available for specialists who translate English business discourse and legal papers, for the purpose of avoiding the translation problems, dealing with linguistic peculiarities of English business discourse.

Scientific and language supervision by Associate Professor
D.O. Holub.

EL EUFEMISMO EN EL ESPAÑOL COLOQUIAL

El fenómeno del eufemismo en las últimas décadas ha atraído cada vez más la atención de los investigadores. No es sorprendente ya que el eufemismo era conocido aun en la antigüedad. El uso de eufemismos en cada comunidad lingüístico-cultural está dictado por el sistema de valores adoptados en ésta. El factor decisivo en la formación del sistema de valores morales y éticos de las naciones europeas fue el cristianismo. El sistema de valores que prevalece en el habla hispana ha llevado a la eufemización de todo el aspecto de la vida.

Como es bien sabido, la iglesia católica medieval reconoció la naturaleza femenina de una naturaleza primordial y viciosa que durante mucho tiempo consolidó la posición marginada y humillada de las mujeres en las sociedades europeas. Por ejemplo, en español, el nombre “preñada” está en tabú. En su lugar, se utilizan eufemismos: embarazada, encinta, en estado, ocupada, etc. Lo mismo sucede con otras unidades del vocabulario en esta semántica: “parir” – dar a luz, alumbrar; tabú menstruación – eufemismos: esos días, el gallo rojo y otros. El discurso también está sujeto a nominaciones directas de realidades asociadas con el punto de vista de la moral cristiana religiosa con el pecado. Por ejemplo, para referirse al concepto del nombre “prostituta”. Existe al menos una docena de eufemismos: mujer pública, fulana, socia, pendona, furcia, etc.

Los nombres eufemísticos dieron origen coloquial al concepto de “borrachera” – piripi, colocón, cirimosca, lagartijera, merluzo, turca, etc. Por lo tanto, en la tradición del habla española, que se remonta a la Biblia, no es costumbre referirse a la designación directa “diablo”, que se refleja en la conocida frase: hablar del rey de Roma, por la ventana se asoma (lit. “cuando dicen sobre el rey de Roma, él sale por la ventana”), que contiene la paráfrasis eufemística “El rey de Roma”. El significado de este proverbio es claro: cuando mencionamos al diablo en nuestras conversaciones, él viene a nosotros. En un sentido más amplio, este proverbio refleja la fe popular o superstición de que las palabras tienen un impacto directo en la vida de una persona. Así, en lugar de “diablo” los nombres eufemísticos más extendidos son diacho o diantre. Ni un solo concepto en español ha producido tantos eufemismos como la “muerte” – la bien amada, la china, la llorona, y muchos otros. El tema de la muerte también está relacionado con el fenómeno del eufemismo en español que, por un lado, se remonta a la tradición bíblica y por el otro está conectado con el miedo natural de una persona ante este fenómeno.

Podemos concluir que eufemismo es un modo útil para ocultar la semántica negativa evitando la ofensa de cualquier persona manteniendo el habla a nivel más bien formal.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

Olena Shkuta
Kyiv National Linguistic University, Kyiv, Ukraine

LANGUAGE STRUCTURE OF AN ARTISTIC IMAGE AND ITS TRANSFORMATION IN TRANSLATION

The problem of imagery reproduction has been investigated by many modern scholars who conducted research in the sphere of literary translation.

The artistic image exists both as an element of the “horizontal” ties of possible correlations, compared with various qualities, objects, and phenomena, and of “vertical” ties – the structural relations between the ideal and the artistic idea, the internal and external forms: the verbal, aural, and visual “shells” of a particular work.

Appearing from a sensual image, the artistic image possesses semiotic potency and generates various signs and complex semiotic concepts, the structure of which is created by the interaction of two fundamentally different plans – the plan of content and the plan of expression.

It can be claimed that, due to the specifics and functional features of the text, the artistic image is a unique form of a unit. Analysis of the artistic image as an independent unit of translation is predetermined by the fact that it is precisely the unit that the translator renders. According to its systemic and structural characteristics, the artistic image is a heterogeneous intermediary element, which is constructed by smaller hyponymic units.

The artistic image, being an art universal, has a literal meaning and is characterized by a certain degree of generalization and expansion.

During artistic translation, the translator's task is not only to find the most adequate foreign language equivalents for units that form an artistic image with the help of target language units, but also to reproduce all the explicit and implicit connections of the original units in the target text.

As we have already mentioned, the status of the artistic image as an independent unit of translation is predetermined by the fact that it is precisely the unit that the translator renders. However, the translator's task is not only to find adequate foreign-language equivalents for units as well as to construct an artistic image in the target language, but also to reproduce all explicit and implicit connections that these units possess. The translator needs to reconstruct the entire information and art complex, which in its turn generates

such a complicated and ambiguous information and translation unit as the artistic image.

Scientific supervision by Full Professor V.G. Nikonova.
Language supervision by Associate Professor O.I. Chernikova.

Anna Shkután
Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucrania

PROBLEMAS DE LA TRADUCCIÓN AL ESPAÑOL DE LOS TÍTULOS DE PELÍCULAS

A causa del desarrollo considerable en todo el mundo del cinematógrafo contemporáneo, resultó necesario hacer una traducción cualitativa de los títulos y guiones de películas. No por casualidad los lingüistas modernos se refieren estas cuestiones a un campo científico particular que provoca mucho interés de los profesionales.

El título de la película deba reflejar su contenido y la idea principal. Además tenga que ser claro, amplio, intrigante y atractivo para un espectador potencial. Durante el proceso de la traducción también es importante tomar en consideración los objetivos de los cineastas y los fines comerciales de las compañías.

La traducción de los títulos de películas puede ser tanto adecuada como inadecuada, guiada por varios criterios: semánticos, estilísticos, estéticos, lingüísticos etc.

Para traducir los títulos de las películas se puede utilizar varias estrategias, que incluyen diferentes tipos de la traducción: la directa (“*Rambo*” – “*Rambo*” en español) y literal (*Star wars* – *La guerra de las galaxias*), la traducción con transformaciones (incluso tales de ellas como la sustitución, adición u omisión de palabras claves), la traducción con explicación o compensación (*Cadillac man* – *Los apuros de un vendedor de coches*), la traducción libre (*Ghost* – *La sombra del amor*; *Mad Money* – *Tres mujeres y un plan*). Si vamos a analizar la traducción en español del título inglés de la película “About time”, se puede marcar que los traductores utilizaron la expresión española fija “Cuestión de tiempo”. En este caso se trata de sustitución, adición. «Cuestión de tiempo» significa la necesidad de esperar un poco, mientras algo pase, acabará y llevará a cualquier resultado. El título contiene una palabra clave, pero no coincide con la intención original. Sin embargo, tenemos la posibilidad de interpretar el contenido del título y la película.

En conclusión, es necesario decir que la calidad de la traducción del título de una película se mejora si el traductor conoce bien las características lingüísticas del texto traducido. Si es imposible implementar una traducción

directa (literal) exitosa y preservar las peculiaridades del título, se puede utilizar como base para la traducción el género de la película. Este criterio determina la elección de medios estilísticos y léxicos apropiados de la lengua.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko.

Yuliia Shulha

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

TERMS AND THEIR STYLISTIC FUNCTIONS IN LITERARY TEXT (BASED ON “AIRPORT” BY A. HAILEY)

Terms are words or phrases which denote the concepts of a special field of knowledge or human activity. Terms form terminological systems that are part of the general lexical system of a language. They are neutral in the narrow sense of the word, that is, they are devoid of any stylistic connotation. Such famous linguists as V. Vinogradov, V. Moskvina and others have studied this issue.

Metaphorizing of the terms enrich not only different functional styles, but also the national language in general.

The terms used in the novel “Airport” by Arthur Hailey, form the terminological field of this work. The following categories can be distinguished:

- professions of people serving the airport, ensuring its safety and flight safety: *lead mechanic; first officer; captain; senior stewardess; District Transportation Manager*

- devices and equipment: *gyro; radar and radio systems; flight deck; fly-by-wire; rudder; the flight deck interphone*

- special service equipment: *pneumatic bags; a post office van; trucks and service vehicles, baggage tenders; fuel tanker; a crew bus, power cart; cherrypickers; honeywagon*

- names of the structural and functional parts of the aircraft: *landing gear; nose wheel; carburetor; turbofan jet engines; control yoke; boarding ramp; wings and fuselage; flaps; wingtips; fan; low-mounted wing;*

- documentation: *flight manuals*

The special terminological vocabulary in Hailey’s novels (“Airport”; “Hotel”; “The Final Diagnosis” etc.) creates a “presence effect” for the readers, allowing them to immerse themselves in the atmosphere of the works and in the production or service sector that the author writes about. The same purpose is achieved by the words of a limited sphere of use - professionalisms and professional jargonisms. Thus, the verisimilitude of the narrated events is achieved and the speech of characters is individualized.

Scientific and language supervision by Associate Professor L.I. Semerenko.

LINGO-PRAGMATIC FEATURES OF ENGLISH SPORTS PUBLICISTIC TEXTS TRANSLATION

In the modern world, information plays an important role. As Nathan Rothschild said, "He who owns the information, owns the world." Media as the most popular means of information mass dissemination use such a functional language style as publicistic language. It permeates all spheres of our life and covers economic, political, sports, cultural and other topics. One of the most popular topics is sports. Its culture has been relevant for millenniums and remains the same now. Sports publicity is a separate world that consists of sports games reviews, reports, comments, live broadcasts, news, forecasts and more. Sports discourse has its own vocabulary understandable to a narrow circle of people and familiar to a wide audience. Sports texts, being part of a publicistic style, have not only lexical peculiarities, but also differ in their structure, grammatical forms and stylistic devices and techniques. However, among linguists, there is still no consensus on the terminological status of the sports language. At the present stage sports lexemes are divided into three groups: sports terminology, sports vocabulary (special terms, argotheism, non-terminology), professional vocabulary. Due to the close interrelation of the media language with the spoken language there is a mix of vocabulary. For simpler understanding, the authors use well known names of certain notions, while narrow sports terms are being used in everyday life because of their popularization through the mass media.

Speaking about the peculiarities of the English language sports terminology, it should be noted that it was formed under the influence of different languages, so there are borrowings. The main difficulties in translating texts of sports orientation are the translation of the names, polysemantic terms, abbreviations and slang expressions, polysemy of sports lexemes, high emotionally coloured language as most distinctive features of the English sports language. When translating geographic and proper names, it should be applied transcription, often translators try to find the equivalents in the language of translation. Polysemantic units can exist within a single sport, and "at the junction" of different disciplines. To adequately translate them, it is necessary to know the peculiarities of their use in various sports, pay attention to the compatibility and tradition of usage in a specific sport, and remember about the context and extra-linguistic situation. When translating abbreviations look for an analogue or equivalent, if not, translate only a hidden sense and provide an abbreviation in brackets. Literary terms are usually rendered descriptively. In case of slang expressions and

emotionally coloured language of athletes, commentators, and fans, translator should pay particular attention to the author and the audience, and also to the situational context. It should be remembered that sports terminology is constantly evolving, new kinds of sport, new rules of competitions appear and approaches to the training process change, as a result some terms disappear, new ones appear, in some cases, just the meaning expands.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.V. Ishchenko.

Inna Sokol
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

WINGED WORDS AS A LINGUISTIC PHENOMENON

For more than a century the “winged words” have been the object of linguistic studies. Coined in the distant antiquity by Homer, the concept had its only meaning - metaphorical one - to represent the utterance of a character in *Odyssey* and *Iliad*. Further development of the phenomenon in the philological direction resulted in dozens of scientific works, interpretations, classifications and new broader meanings offered by such famous researchers as S. Ozhegov, G. Büchmann, S. Shulezhkova, V. Telija, V. Berkov, L. Diadechko and others. The former one contributed to the field proposing a short and succinct term “eponymy” encompassing all structural variations of winged units.

Taking into account the major authoritative discoveries made, the modern phenomenon of “winged words” comprises a special layer of culturally marked idiomatic expressions (originated from literary works, myths or famous people) widely used in speech or writing in figurative meaning, which is semantically bound to the initial context or author. Despite the long studying history of “winged expressions”, there still exists a range of issues, linguists fail to reach a consensus in. The problem of ambiguous phraseological status of eponyms, peculiarities of their functioning and intercultural interpretation remain topical nowadays.

A winged unit can be contributed to phraseology due to a set of features it possesses – idiomatic character, figurativeness, rather fixed structure on the one hand and possibility for transformations on the other. Controversy on this point caused a split among the scientists who ended up supporting either a separate status of winged expressions, or their being the part of the phraseology. According to Ozhegov, the key factor in this philological conflict lies in obligatory allusion to the author or the original text in the semantics of a winged word, that is absent in a phraseological unit. Furthermore, Ozhegov was central to the idea of winged words changing

their special linguistic status and obtaining phraseological one, provided the link to the author is lost.

The features eponyms possess are essential for their role of an effective stylistic means both in speech and in writing. There are various classifications based on this position, however the most progressive one was offered by S. Shulezhkova. According to her, eponymic functions include: 1) illustrative one (to characterize the situation); 2) argumentative one (to refer to while delivering a position); 3) humoristic one (to create ironical mood); 4) compositional one (as a cohesive element); 5) the function of a headline; 6) ideological one (to characterize one's ideology); 7) appealing one (to strengthen the pragmatic effect); 8) interrelational one (as a communicational element). The given classification is especially practical when it comes to the publicistic discourse.

From the translational point of view, the problem of interculturality has always been of critical importance. Ethnically marked lexis is a real stumbling block for a translator, as their connotations tend to vary from country to country. It is worth noting that apart from the abovementioned peculiarities, there is a trend of using transformed winged units that are sometimes a double difficulty for the translator. To tackle these issues, there is a group of transformations working to translator's disposal. Statistics show that the most frequently used ones among them are calque (the original expression is translated into the target language word for word); absolute and partial equivalents (the expression has variants in the target language that are very close to the original one); analogues (variant in the target language is based on a different concept), contextual substitution and loss of leaning compensation (the omitted expression is substituted or compensated by other one contextually).

Scientific supervision by Associate Professor Y.V. Galkina.

Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

Anna Sozina
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

LES EMPRUNTS FRANCAIS EN RUSSE

Commencant à apprendre le français comme la deuxième langue étrangère, on peut facilement découvrir qu'un grand nombre de vocabulaire de la langue russe a des racines françaises. Quand nous utilisons des dizaines de mots français chaque jour, nous ne pensons même pas au fait que ces mots sont nés dans la France lointaine. ils sont si bien établis parmi les gens qui parlent russe, que nous les percevons comme les nôtres.

La langue française a laissé une marque significative dans le vocabulaire russe. Les premiers galicismes ont pénétré à l'époque pétriniennne, puis à la fin du XVIIIe - début du XIXe siècle. A propos de la gallomanie de la société laïque, les emprunts à la langue française devaient particulièrement populaires. Le français était considéré comme la langue de l'aristocratie et de la haute société. Il était prestigieux d'utiliser des mots d'origine française, de sorte qu'ils se sont infiltrés dans différentes couches de la société. A présent pour les russes la France est associée à un pays avec un haut niveau de la culture, le goût parfait et l'architecture envoûtante. Il y a beaucoup de déclarations qui reflètent notre attitude envers ce pays lointain: « Voir Paris et mourir », « politesse française », « galanterie française », « goût français ».

Les mots empruntés peuvent être conditionnellement divisés en tels groupes:

- vêtement: le costume, le gilet, le bracelet, la voile, le jabot, la blouse;
- bijouterie: l'accessoire, la broche;
- intérieur: le salon, le toilettes, la lustre, l'abat-jour, l'appartement, les meubles, l'entresol, le commode, le buffet, la vase, le garde-robe, le vestibule.
- nourriture: l'apéritif, le bâton, le café, la vanille, le confiture, la côtelette, le crème, le ragoût, le dessert, le bouillon, le plombir, la baguette, le limonade, le marmelade, l'omelette.
- professions: l'acteur, le graveur, le directeur, le chauffeur, le jongleur, l'ingénieur. En règle générale dans la version russe, il y a une fin - ép.
- termes militaires: l'avant-garde, le capitaine, le sergent, le artillerie, l'attaque, le bataillon, le général, le sapeur, la flotte, l'escadron .
- Mots du domaine de l'art: le parterre, la pièce de théâtre, le souffleur, le foyer, l'intrigue, le rôle, la répertoire, la farce, le ballet, le genre, la rôle, l'aquarelle.

Parfois, il arrive que le mot passe dans la langue russe mais avec une signification différente. En français, le mot *gourmand* est une personne qui aime manger beaucoup et délicieusement, au sens moderne du terme russe «гурман» - un connaisseur et un amateur de plats délicieux, de plats raffinés. Les Français l'appellent *gourmet*.

En russe, il y a le mot «афера» qui signifie déception et cause de mauvaises associations. Le plus amusant est que les Français disent «à faire» avec une signification très différente: littéralement «faire quelque chose d'utile».

En étudiant et en utilisant des mots étrangers, on élargit le vocabulaire non seulement d'une langue étrangère, mais aussi d'un langue maternelle, ce qui la rend plus abondant et intéressant.

Consultant scientifique et linguistique: Maitre-assistante L.V. Ratomska.

METAPHOR IN POETIC TEXT AND ITS TRANSLATION (BASED ON MODERN ENGLISH POETRY)

Artistic translation of poetry and means the need to take into account all the features of poetry, namely artistic techniques, the style of poetry, the uniqueness of the author, and many more. Metaphors are widely used in artistic texts, so special attention should be paid to the translation of metaphors. Metaphor is a word or expression used in a figurative sense, which is based on the comparison of an unnamed object or phenomenon with any other based on their common feature. Poems of such modern authors as D. Constantine, C. Dagdale, C. Duffy, P. Petit and translations of A.D. Plisetskaya, M.V. Falikman, J. Qatar, E. A. Tretyakova, Yu.G. Fokina served as the object of research.

The following examples illustrate the use of metaphor and its rendering in translation: «*We were a ring: the clock ticked round us / For that time and the wind was deflected*» (D. Constantine) — «*Словно ослабла броня, отражавшая времени стук / Словно разжалось кольцо, заслонявшее нас от ветров*» (A.D. Plisetskaya). In this case the image given by the author is completely lost in translation, but the translator compensated for it using syntactic parallelism.

«*Could contain in their veins / That quiet, or the nervous system of stones*» (C. Dagdale) — «*Тот островок, чьи нервы окаменели, / А в венах гранитных тихо воды текут*» (M.V. Falikman). In the second example, the translator uses epithets and personification to preserve expressiveness.

There are also other variants of metaphor translation, in particular:

1. Metaphor is rendered in translation by simile:

«*No man is an island*» (C. Dagdale) — «*Нет человека, который был бы, как остров*» (M.V. Falikman).

2. In translation metaphor is replaced by a rhetorical question:

«*Breath of the wolf in my ear, was the love poem*» (C. Duffy) — «*Волчьё дыхание в ухо — чем не эпиграмма?*» (J. Qatar).

3. Metaphor is replaced by a foreign word with its interpretation (gloss):

«*Not paradise, goes nowhere endlessly*» (C. Duffy) — «*Бескрайний и печальный эмпирей*» (A. Tretyakova).

The analysis shows that metaphor is one of the most powerful means of creating images in poetry and emotive prose. Thus, adequate poetic translation requires not only adapting the translated text to the norms of the target language, but also to convey the unique style of the author, while

translating metaphor it is more important to preserve and convey poem's sense than to preserve the stylistic device.

Scientific and language supervision by Associate Professor
L.I. Semerenko.

Yulia Tiapina

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

TRANSLATION PECULIARITIES OF BIBLICAL EXPRESSIONS IN MODERN ENGLISH MEDIA DISCOURSE

As the English language has a long history, since that time some expressions have appeared or have been borrowed from other languages. It has led to the existence of such linguistic phenomenon as an idiomunit that is a set of words, the meaning of which can not be rendered separately.

The peculiarity of the idioms or phraseological units related to the differences in the way of thinking between nations. Nevertheless, the borrowed set expressions from Latin, Greek, French and other languages have the same meaning in various languages but they differ in their structure and image. If the idiomaticity reflects the mentality and culture of a certain nation, it is clear that every idiom has its own national component, including Biblical expressions. The well-known fact that Biblical idioms in English are more common than in Ukrainian or Russian. This gives us the idea that the Bible itself is one of the most widespread sources of idioms in the English language.

The biblical idioms study used in the texts of modern English mass media came into a sharp focus as it adds to the texts and articles not only connotative component and bright emotional color but also the formal style. Phraseological unit translation is an extremely complicated process because of the differences in images but the technology of it has been known for a long time.

Scholars L. P. Smith, A. Kunin, A. Smirniyskiy, N. Amosova identify the following ways of biblical idioms translation:

- **analogue.** This is an expression, that is adequate to the SL but it differs in image completely or partly in TL (*a drop in the bucket – крапля в морі*);

- **equivalent.** This is an expression that coincides with the English one both in meaning and in the image in SL and TL (*to turn the other cheek – підставити іншу щоку*);

- **descriptive translation.** If it is impossible to find an analogue or equivalent in the SL translator can render foreign idioms with description (*to hide one's light under the bushel – приховувати свої переваги*);

- *calque (word for word translation)*. It should be noted that this translation is met very rarely. Word for word translation of idioms can only be applied if target expression imagery is easily perceived by the reader and it does not create the impression of unnaturalness.

It could be concluded that the translation of biblical expressions used in modern English media discourse is a rather complicated task. English idioms are often characterized by ambiguity and stylistic diversity that greatly complicates their translation into another language. Therefore, the translator has always to take into account the idioms specifics for rendering the lexical meaning hidden in the expressions and to convey the structural features and the source language imagery.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.P. Bidnenko.

Polina Timoshenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

OXYMORON FUNCTIONS IN UKRAINIAN PUBLICISTIC STYLE AND THE MEANS OF ITS TRANSLATION INTO ENGLISH

Oxymoron is one of those stylistic methods which linguistic nature has not been fully studied and their classification has not been developed yet.

The fact that oxymoron has not been examined as closely as other lexical stylistic methods, for instance, epithet, metaphor, etc., suggests wide possibilities for its study. At the same time, this is the reason for certain difficulties, as some features of oxymoron seem to us controversial.

The stylistic effect of oxymoron is to show the phenomena of objective reality from an unexpected angle, emphasizing their inconsistency on the basis of a subjective author's assessment.

Like any other stylistic device, oxymoron discloses its stylistic features in context. The semantic and stylistic functioning is different in the context. The stylistic context plays an important role in studying the oxymoron, which makes it possible to consider not only the objective, but also the connotative part of lexical meanings.

Oxymoron is used to emphasize the unusual nature of the phenomena of objective reality, its internal inconsistency, and sometimes to create an ironic effect. Thus, two subspecies of the main stylistic function of an oxymoron are revealed. They are the function to describe the inconsistency of the phenomena of reality and the function to achieve an ironic evaluation.

The main task in the translation of oxymoron is to transfer its stylistic function, which it performs in the ST. In many cases, oxymoron can be translated literally. The optimal translation decision of oxymoron is finding

an identical expressive function of the oxymoron in the English language. However, when transferring the oxymoron, it is often necessary to use various translation transformations.

Translators use the following methods of translation to express the language expressiveness: equivalent, analogue, calque, descriptive translation

It should be noted that the translation process reflects the sociocultural features of the original language, language-translation and the linguistic picture of the author's world in order to achieve the maximum adequacy of the text and to preserve its features. If the translation is practically verbal, it would not be able to capture the deep and general content of the text. Therefore, the translation does not often coincide with the original text.

Scientific supervision by Professor A.A. Stepanova.

Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

Marina Titova

Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucrania

LOS FALSOS AMIGOS EN LA TRADUCCIÓN

Un traductor o un intérprete en su trabajo enfrenta diversas dificultades causadas por diferencias en las estructuras morfológicas, léxicas y sintácticas del idioma de origen y del idioma de llegada. Una de las dificultades de la traducción incluye los llamados “falsos amigos”. El término “falso amigo” es una palabra o expresión en un idioma de origen que se parece mucho en forma escrita o verbal a otra palabra o expresión del idioma de destino pero cuyo significado tiene poco que ver con el original. En este sentido, la traducción de tales palabras produce errores e inexactitudes. Teniendo en cuenta que esta categoría de palabras puede ser engañosa no solo para los traductores novatos, sino también para los experimentados, este tema merece una atención especial.

Una parte de los “falsos amigos” se formó como resultado del hecho de que después de tomar prestada una palabra, su significado en uno de los idiomas cambió. En otros casos, no hubo préstamos en absoluto, y las palabras se originan de una raíz común en uno de los idiomas antiguos, pero tienen diferentes significados. A veces la consonancia es puramente aleatoria. Hay varios grupos de “falsos amigos” dependiendo de cuánto se difiere su significado de las consonantes en su idioma nativo. 1. Palabras rusas y españolas, similares en forma, pero no idénticas en significado. Por ejemplo: en español *carta* – en ruso *письмо* y no *карта* (mapa); en español *cacha* – en ruso *щeka, рукоятка* y no *каша* (papilla); en español *canícula* – en ruso *разгар лета, жары* y no *каникулы* (vacaciones); en español *charlatán* – en ruso *болтун* (porque *charlar* significa *болтать без умолку* y no *шарлатан*

(estafador). 2. La palabra rusa coincide con el español, pero solo en uno de sus significados. Por ejemplo: *un beneficio* es también *бенефис* (un espectáculo organizado en honor de uno de los actores o de los trabajadores del teatro) pero también un significado más general *выгода*; *carrera* es *карьер* pero en primer lugar es *бег, пробежка, гонка* y luego *карьер*; *depósito* es también *депозит* pero los primeros significados son *емкость, резервуар для хранения, склад*.

Para evitar errores en la traducción, el traductor debe tener en cuenta el tema y el contexto de la historia al elegir el significado exacto de una palabra. Además, se recomienda a los traductores que consulten con mayor frecuencia los diccionarios explicativos y bilingües.

En conclusión, podemos decir que la traducción de palabras en español que tienen una ortografía o sonido similar a las palabras del idioma de destino debe abordarse con especial cuidado para evitar traducciones falsas. Teniendo en cuenta que tales palabras a veces pueden ser difíciles incluso para los profesionales, es necesario que el traductor estudie este tema.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

Tatiana Ujánova
Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucrania

ESPAÑOL COLOQUIAL Y SUS PARTICULARIDADES

Comunicándose en un idioma, una persona se adopta a cada situación comunicativa, al tipo de la sociedad y elige el registro correspondiente del habla. Muy a menudo las circunstancias nos obligan a usar el lenguaje culto, científico o coloquial. Cada estilo del habla supone sus propias particularidades tanto gramaticales como lexicales.

El español coloquial es una forma natural y espontánea de utilizar el lenguaje. La gente lo hace en su vida cotidiana. Se puede decir que este estilo del habla es el más explotado y por eso, estudiando algún idioma, una persona tiene que prestar mucha atención a este nivel de la lengua. En general, la lengua hablada se caracteriza por siguientes rasgos principales: espontaneidad, expresividad, eficacia y carácter relajado.

A consecuencia de ello podemos destacar tales particularidades del lenguaje cotidiano como:

- Abundancia de contracciones. El registro coloquial permite a los interlocutores expresar una idea de forma corta sin perder mucho tiempo. Se puede usar las formas apócopas de palabras (por ejemplo: *universidad* – *uni*, *bolígrafo* – *boli*, *compañero* – *compi*, *cumpleaños* – *cumple*, *profesor* – *profe*). Además los hispanohablantes pueden “cortar” uno de los elementos

en la combinación de palabras (por ejemplo: *pa' qué – para qué, pa' cuando – para cuando, ná ma – nada más*).

- Omisión. En muchas situaciones no es obligatorio decir todas las palabras en la oración para hacerla clara. Al regresar a casa, el hijo pueda oír a su madre gritando: “*Miguel, puerta!*”, es decir la madre le pide que cierre esa puerta. Es el caso de los nombres sustantivos, como, por ejemplo, en las frases “*¿Tu palabra? – Mi palabra*”.

- Diminutivos. El uso de formas diminutivos de palabras es un rasgo típico para el español coloquial. Por ejemplo: *fotos – fotitos, un poco – un poquito, ahora – ahorito, hermano – hermanito*.

- Frases hechas. Ellas hacen la comunicación más “viva” y le añaden un poco de expresividad. Tales expresiones ayudan a presentar una idea en pocas palabras. Por ejemplo: *poco pero algo (мало, але вже щось), delante de sus narices (під самим носом), cada uno a lo suyo (кожному своє), sentar la cabeza (порозумнішатися, взагмуватися), nada de nada (нічогосінько), cara a cara (віч-на-віч), a la luz de los recientes acontecimientos (у світлі останніх подій), déjelo en nuestras manos (залиште це в наших руках), feliz obligación de semana (щасливої середини тижня)*.

- Muletillas. Esas palabras ayudan al interlocutor, dándole una pausa para pensar, cuando él está buscando palabras necesarias. Como regla, esas frases pueden repetirse muy frecuente. Por ejemplo: *y eso, bueno, mira, pues, ¿verdad?, entonces, es decir*.

- Interjecciones. Son palabras pequeñas, que ayudan al hablante a expresar sus emociones (por ejemplo: *ey, ay, uf, eh, urra, uy, caramba*).

En conclusión podemos decir que el conocimiento de todos los rasgos mencionados es necesario para saber usar adecuadas formas lexicales y gramaticales en cada situación comunicativa.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko.

Tatiana Ukhanova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

SHIFT OF PREDICATE IN THE PROCESS OF TRANSLATION OF ART CRITICISM DISCOURSE

There are a lot of various languages with different grammar systems and lexical peculiarities. As a result of these differences, the process of translation may involve some modifications and transformations. Shift of predicate is one of the transformations which have not been thoroughly studied. Therefore, it remains an interesting topic to discuss.

The term “predicate”, according to some linguists, refers to some types of communicative situations, which can be characterised by the doer’s attitude to the action, relation of the subject to the action, the owner’s relation to his possession, etc. There are such types of predicate as predicate of state, action, relation and perception. In English and Ukrainian sometimes different types can be chosen to express the same idea that is why shift of predicate takes place. Very often it is accompanied by sense development, i.e. translating a cause by its effect or vice versa. In the English language, for instance, predicate of state tends to be used (“*He was late*”), whereas in Ukrainian predicate of action is chosen («*Він запізнився*»).

Furthermore, the type of predicate used in the sentence can vary greatly depending on the discourse within which we encounter it. That means that every discourse has its own peculiarities that affect the grammatical and lexical structure of a phrase. When it comes to the art criticism discourse, it is necessary to point out that the main objective of such texts is to influence the addressee’s feelings. Due to this fact there is a tendency to abundant usage of epithets, hyperboles, metaphors and other figures of speech. Very often such adverbs as “remarkably”, “greatly” and “firmly” are used to reinforce the author’s idea. Such distinguishing features can be found in reviews, articles, previews, etc.

When authors describe and analyse some works of art they tend to speak a lot about their own feelings towards this artwork, about feelings of people in a book or in a picture or about feelings that the creator might have had. In English they are more likely to be expressed by adjectives, while in Ukrainian we will need to use verbs in order to convey the same idea. We can observe this peculiarity in the following pair of sentences: “*While early critics were scornful of the novel’s questionable morality, it was well received by the reading public.* – *У той час, як ранні критики зневажали роман за сумнівну мораль, він був дуже добре прийнятий читачем.*” This is what concerns the change of predicate of state to the predicate of action. If we speak about sense development, it often occurs in art criticism discourse; however, without great distinctive features as such examples can be found in different discourses. For example “*We encounter the ominous, the embarrassing; the dated, the still-topical; the familiar and the odd.* – *На нас чекає зловісна та бентежна, застаріле та все ще актуальне, знайоме та чудернацьке.*”

Taking into account everything mentioned above, we would like to point out that for accurate translation of art criticism discourse it is important to be aware of its peculiarities in order to be able to convey the same idea and make the same impression on a reader.

Scientific and language supervision by Associate Professor
K.O. Vielchieva.

COLORONIMS IN THE ENGLISH PHRASEOLOGICAL STRUCTURE

Coloronims are a special category of linguistic units, united as a way of expressing color. These units are determined both as a system of language and a system of culture, and therefore represent linguistic and culturological signs, the significance of which is actualized in speech, in particular, in a literary text.

Nowadays, there are a large number of works of foreign scientists (A. Wezhbitskaya, B. Berlin, D. Judd, P. Kay) in the field of studying color terms. As a rule, color terms are studied in the historical, lexico-semantic (R.V. Alimpieva.), grammatical (Z.P. Downene), cognitive (A. Vezhbitskaya, P.E. Rakhilina), comparative (V.G. Kulpina, A.K. Bashrina) aspects.

The use of phraseological units containing color components is complicated by the fact that color has its own particular meaning in each culture. Without knowing the peculiarities of the meanings of colors inherent in a particular linguistic culture, there is a big risk of communicative failures.

According to the structure and the method of expression, color terms can be single-component, two-component and multi-component. One-component color terms can be expressed by various parts of speech, primarily adjectives, but also nouns, verbs and adverbs. Two-component coloronims are phrases of various types, stable expressions. Multicomponent color-marking units can go beyond the bounds of a phrase and even text and can be conveyed through various stylistic devices, for example, in the form of an expanded metaphor, allusion, explicit or hidden quotation.

In the literary text, color terms, in addition to naming colors directly, can perform various stylistic functions, in particular, such as compression, convergence, deceived anticipation and a strong position. Comparative semantic analysis allows to identify the relationship between the functions of color terms and the nature of the context, as well as to reconstruct certain types of such patterns. At the same time, in different languages, both the nature of the functions and the system of their dependencies on the context can differ to a certain extent.

Color terms in a literary text are determined not only by vocabulary lexical and semantic meanings, but also by contextual, intertextual and linguo-culturological connections, the identification and transmission of which in a different language require different translation strategies, including translation solutions that go beyond the limits of dictionary correspondences.

Scientific and language supervision by Associate Professor K.O. Vielchieva

PARTICULARIDADES DEL PRETÉRITO PERFECTO DE INDICATIVO

Cada lengua tiene sus especialidades y el pretérito perfecto de indicativo es una de ellas en la lengua española. Por ello es muy importante tener en cuenta algunos detalles de este tiempo tales como la formación y el uso.

El pretérito perfecto de indicativo se forma con el verbo *haber* en el presente de indicativo de acuerdo con las personas, por ejemplo: *yo he; tú has* etc, y el participio pasado que consiste en la raíz del verbo (infinitivo menos -ar) y las desinencias *-ado* para los verbos del primer tipo de conjugación, por ejemplo *preguntar-preguntado, cantar-cantado*, y *-ido* para los del segundo y del tercer tipo, por ejemplo *tener -tenido, vivir-vivido, aprender- aprendido*.

De hecho, algunos verbos en español tienen dos participios pasados: uno regular y uno irregular. Además, se puede destacar algunos verbos que tienen sólo un participio pasado y que es irregular. La siguiente tabla muestra los verbos más conocidos de este tipo.

Abrir ⇒abierto	Decir⇒dicho	Morir ⇒muerto
Escribir ⇒escrito	Cubrir ⇒cubierto	Pudrir ⇒podrido
Absolver ⇒absuelto	Hacer ⇒hecho	Poner ⇒ puesto
Romper ⇒roto	Ver ⇒visto	Volver ⇒ vuelto

Es decir, el pretérito perfecto de indicativo es un tiempo compuesto y se utiliza en español para expresar acciones ya terminadas que dan lugar a un estado o una situación que sigue teniendo la conexión con el presente.

Normalmente, el uso del pretérito perfecto de indicativo incluye las acciones realizadas en un espacio de tiempo que se extiende hasta el presente, o sea, con los marcadores temporales del presente, por ejemplo *hoy, esta semana* etc, o en el pasado que dan lugar a una situación que tiene impacto en el presente o en el futuro. Por ejemplo: *Esta tarde, he bailado. Este año, has realizado muchas tareas. Hoy he aprendido un verso nuevo.*

En el último ejemplo se puede ver que la palabra *hoy* señala el tiempo en el que estamos, en este caso, el presente, y *he aprendido* demuestra una acción ya realizada, por lo tanto, en el pasado.

También el pretérito perfecto se utiliza para expresar acciones enmarcadas en un tiempo subjetivo o inconcreto, por ejemplo: *Siempre hemos viajado en el tren. Nunca han visitado Polonia.*

En general, el pretérito perfecto de indicativo es un tema muy amplio y requiere una investigación más profunda.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática M.A Kora.

CHUCHOTAGE EST LE TYPE D'INTERPRETATION SIMULTANÉE EFFICACE POUR PLUSIEURS PERSONNES

La chuchotage est le type d'interprétation simultanée efficace pour quelques personnes.

Sous-synchrone, ou la chuchotage (du français « chuchotement ») est l'un des types d'interprétation simultanée, qui est effectué pour un ou deux auditeurs, pendant que le traducteur est à côté de son auditeur et prononce (chuchote) la traduction à son oreille en même temps que le discours de l'orateur. En outre, la chuchotage est le type de traduction dans une seule langue, qui appartient à des auditeurs directs.

Dans la plupart des cas, il n'y a pas de nécessité de l'utilisation d'aucun équipement spécial. Le traducteur, assis ou à côté de l'auditeur, lui murmure simplement une traduction au cours de laquelle il peut faire des remarques ou des commentaires, ce qui peut faciliter beaucoup la perception de certains détails de l'événement.

Il est important qu'avec cette méthode de traduction simultanée, telle que chuchotage, il n'existe pas de traduction littérale de tout le texte en question, mais seulement le transfert de son essence, son contenu principal. Et cela facilite à la fois le travail du traducteur et la perception du texte par le client.

Dans quelles situations est le chuchotage le plus efficace?

L'utilisation de la traduction sous-synchrone est la meilleure option lors de la réalisation d'un certain type d'événements. Ainsi, la chuchotage doit être appliquée quand:

- il est difficile d'utiliser un équipement spécial pour la traduction, par exemple dans des zones ouvertes;
 - il y a les visites guidées, visites de théâtres et de musées;
 - il y a les négociations tête-à-tête;
 - il y a une seule personne à l'événement qui ne parle pas sa langue,
- etc.

Caractéristiques de la Chuchotage:

- Il n'a pas de nécessité de l'utilisation d'un équipement complexe – la traduction est effectuée directement à l'oreille de l'auditeur ou à l'aide d'un équipement de radio mobile pour la traduction simultanée (le traducteur écoute l'orateur, prononce le texte dans le microphone et le son se fait entendre dans les écouteurs des auditeurs);
- L'interprétation est effectuée pour une ou deux personnes;
- L'interprétation peut être produite en mouvement;

- Le texte traduit peut être raccourci et, parallèlement à la traduction, des commentaires peuvent être donnés et des détails expliqués;

- La chuchotage est effectuée dans un environnement relativement privé, ce qui facilite la communication entre le traducteur et le client;

- La coût est relativement élevé, ce qui s'explique par les exigences élevées en matière de qualification des traducteurs et par la charge accrue de ceux-ci.

- La chuchotage peut être extrêmement fatigant, à la fois pour les interprètes et pour ceux qui les écoutent. Si la réunion dure plus de 45 minutes, n'oubliez pas que deux traducteurs doivent travailler.

- Pour la chuchotage le matériel n'est pas nécessaire, car les traducteurs se trouvent dans la salle de conférence ou de réunion et parlent à leurs «clients».

- C'est une interprétation simultanée, même s'il n'y a pas de matériel; La chuchotage demande une équipe de traducteurs du même mode de marche, car les traducteurs changent toutes les demi-heures.

Ainsi, l'interprétation *chuchotage* est la meilleure solution pour les événements pas très importants ou informels, lorsque vous devez traduire le texte pour quelques personnes seulement, et quand l'accent est mis sur les détails de ce qui se passe.

Consultant scientifique et linguistique : Maître-assistante
L. V. Ratomska.

Maryna Yakymets

Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine

STYLISTIC FEATURES OF THE LANDSCAPE DISCRIPTION IN FENIMOR COOPER'S NOVEL «THE DEERSLAYER»

James Fenimore Cooper is the greatest novelist in the domain of romantic fiction yet produced by the United States of America. His historical novels draw a picture of frontier that surrounds the personages due to the successful implication of landscape descriptions.

The landscape has an associative-symbolic meaning that transforms it from the usual background of the narrative into a means of expression the content of the work, its central ideas and the author's concept in general. A talented writer introduces the landscape in the structure of the text purposefully as an active means of creating aesthetic mood [3].

The theme of nature is most fully revealed in the era of romanticism. In Cooper's work of the 19th century, a romantic landscape plays a major role in revealing the character of the hero, where nature itself is not so much as the impression of it is paramount. The image of the objective world is

supplanted by the transmission of subjective emotions; therefore, landscape descriptions of this period are distinguished by the use of emotional, expressive vocabulary, color epithets, floristic imagery, tropes based on associative imagery. The most frequent are epithets, personifications, similes and comparisons.

The story starts with a travelling, a young woodsman known as Deerslayer, and his mate Hurry Harry to the shores of Lake Glimmerglass, which is situated in the North America. Nature accompanies them through this dangerous journey of the warpath. Author provided insight into the landscape through various techniques, among them are: wood descriptions, lake and river descriptions and descriptions of sun.

From the beginning of the story Cooper treated nature as a source of the primitive form of the world. He believed that virginity and purity are characteristic features of it and used **epithets** to describe the contrast between nature and people's influence on it: «*Broad belts of the virgin wilderness not only reached the shores of the first river, but they even crossed it, stretching away into New England, and affording forest covers to the noiseless moccasin of the native warrior, as he tread the secret and bloody war-path*» [1, 2].

A man tired of civilization seeks comfort in the embrace of nature, therefore a man is considered to be a creator of such disaster as war. We see a kind of antinomy between the words *virgin* (цнотливий) and *bloody* (кривавий), because these lexical units in a certain sense contradict each other. Thus, Cooper initially sets the general tone of ambiguity, inconsistency that will accompany us throughout the novel.

Author continues to describe nature using bright **epithets** *vast expanse* (величезний простір) and *narrow fringe* (вузький край): «*...vast expanse of woods, relieved by a comparatively narrow fringe of cultivation along the sea, dotted by the glittering surfaces of lakes, and intersected by the waving lines of river*» [1,15]. This stylistic device helps author to make obvious that nature has spread along the whole territory and doesn't leave so much space for any kind of civilization and cultivation.

Meanwhile *glittering surfaces* (блискучі поверхні) and *waving lines* (хвилясті лінії) of lakes and rivers oppose wild nature of woods, nevertheless complement it with a harmony of two important elements : water and land.

The author provides introductory **epithet striking** (вражаючий) and therefore the reader's attention is enchained to the further landscape description: «*But the most striking peculiarities of this scene were its solemn solitude and sweet repose*» [1, 17].

Alliteration used in the novel focuses the readers' attention on a particular section of the text. Repetition of the sound [s] is associated with serenity and grace but also suggests a snake-like quality, implying slyness

and danger. Here alliterative sound [s] creates rhythm and mood and has particular connotation.

Sometimes it's hard to imagine such a fascinating landscape view and the writer uses **simile** to get the readers vivid picture of the lake and river descriptions: «*On all sides, wherever the eye turned, nothing met it but the mirror-like surface of the lake, the placid view of heaven, and the dense setting of woods*» [1, 17]. Moreover bright **metaphor** and **epithets** create the atmosphere of two various kingdoms, kingdom of *placid view of heaven* (безтурботний вигляд небес) and *dense setting of woods* (щільне розташування лісів). Poetic words *heaven* (небеса) and *mirror-like* (дзеркальний) revive readers' imagination and facilitates it's further perusal.

Through the dangerous travelling of two young men author draws an analogy that nature and humans have almost the same traits. Cooper, comparing rivers and humans used such stylistic devices as **simile** and **metaphors**. At the same time he underlines mutuality between nature and people: «*Rivers are like human mortals;having small beginnings, and ending with broad shoulders and wide mouths*» [1, 30].

The writer penetrates into the novel of nature, that landscapes become real that they are coming to life and that is why he uses appropriate **personification**: «*The trees overhung the lake itself, shooting out towards the light*» [1,48].

The beauty of his «*paintings*» can be compared with the work of the artist's brush: «*A boat might have pulled beneath the branches of dark Rembrandt-looking hemlocks, quivering aspens, and melancholy pines*» [1, 16]. Cooper describes three types of trees (болиголов, осика, сосна) using diverse **epithets** to represent the immensity and variety of the woods.

Hemlock tree lives 800 years or more, but grows very slowly. Aspen tree lives 80-90 years, nevertheless grows fast. Aspen is considered to be a symbol of fear and indecision due to its trembling foliage fluttering in the wind. Pine tree is a symbol of vitality, loyalty, stability and strong character. In addition, it symbolizes immortality and protects from evil forces. Cooper also mentioned and compared tree branches with such a brilliant pictures of Rembrandt. It should be noted that «*The Three Trees*» is Rembrandt's largest and most striking etched landscape. Here he masterfully combined various techniques: the writer relies on the readers' background knowledge.

With regard to the above mentioned, writer describes nature, with the help of **personification**, like a human being dressed in colorful costume: «*The whole earth apparently being clothed in a gala-dress of leaves*» [1, 18].

Nature in the works of Cooper is simple and close to its reality, but complex and mysterious in manifestations, often hostile to a man: «*Gloomy light that still struggled through the impending canopy of leaves, or found its way through the narrow, ribbon-like opening course of the river that flowed beneath, aided in augmenting the appearance of the danger*» [1,54]. The

epithet *gloomy* (тусклый) is used in the emotional sense, and bright **personifications** *gloomy light struggled and aided in augmenting the appearance of the danger* show how sunlight, being blocked by trees, bursts outside and reveals the hazard for young travellers.

In the middle of the story Cooper gives an exact characteristic features when action took place by using **epithets**: «*a glorious June*» [1, 124], «*cloudless day in June*» [1, 268]. *June days don't have any drawbacks but after the sunset nature changes a lot and demonstrates more insidious and cunning traits*: «*This wind will soon die away altogether, now the sun is down*» [1, 74].

The silence and calmness of the woods, lakes and rivers are brightly described by the author in every chapter: «*The boundless woods were sleeping in the deep repose of nature, the heavens were placid, but still luminous with the light of the retreating sun, while the lake looked more lovely and calm than it had before done that day. It was a scene altogether soothing, and of a character to lull the passions into a species of holy calm*» [1, 114], «*But all was still as the grave again*» [1, 306]. The author uses positive **epithets, metaphors** and **simile** to describe the atmosphere of nature equilibrium and tranquility.

Otsego Lake, or Glimmerglass, is the center of the narrative. This large lake, nearly nine miles long and a mile wide, provides the main character Deerslayer with glimpses of the Divine immensity, and of the smallness of a man: «*On a level with the point lay a broad sheet of water, so placid and limpid that it resembled a bed of the pure mountain atmosphere, compressed into a setting of hills and woods. Its margin was irregular, being indented by bays, and broken by many projecting, low points*» [1, 86]. **Extended personification, epithets in a post-position** and **simile** create a vivid picture of the described nature.

Stylistic techniques used by Cooper help to create the chilling, penetrating atmosphere of the novel, convey the feelings of the characters, give amazing comparisons, and endow the nature with human features.

The most common stylistic device is epithet. Thanks to the adjectives, the description of nature becomes more colorful and expanded.

Personification plays an important role in Cooper's description. The arsenal of the above-mentioned stylistic devices allows the writer to convey and reveal the beauty of nature and penetrate into the inner world of his personages.

Bibliography

1. The Deerslayer or the first war-path. By J. Fenimore Cooper. – New Edition. New York: Stringer and townsend. – 1954. – p. 544.
2. Gladsky Th.S. James Fenimore Cooper and American nativism // Studies in the American Renaissance, 1994. – Charlottesville, 1994. – P. 43-53.

3. Николюкин А. Н. Американский романтизм и современность / А. Н. Николюкин. – М., «Наука», 1968. – 238 с.

4. Рябова, В.Н. Пейзажная единица текста: семантика, грамматическая форма, функция (на материале произведений А.П. Чехова) [Текст]: автореф. дис. ... канд. филол. Наук / В.П. Рябова. – Тамбов, 2002. – 25с.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.M. Semeshko.

Maria Yefremova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

FEATURES OF A BUSINESS LETTER AS A WRITTEN FORM OF OFFICIAL BUSINESS COMMUNICATION

This thesis examines the definition of a business letter, the conditions for its creation and functioning, as well as its characteristic features: structural and semantic, internal and external.

First of all, business correspondence (or business letter) is a special type of document, which, according to M.V. Kolunova, has legal significance, despite the fact that the business letter is less rigorously regulated than a contract or order. D.M. Kloz writes that a business letter is a means of communication, which depends on the situation of communication and transmits information to the addressee in the most comprehensible and accessible way.

In addition, business letter serves as a means of communication between organizations and business partners on their joint activities and mutual interests. A business is an incentive tool for the addressee to take any action, carries in itself various communicative functions, has certain rules of writing.

Besides business correspondence is registered and stored in both organizations. P.V. Veselov and K. Kalina point out that business correspondence relates to the original and incoming documentation of the organization, which makes the business letters an important document, which serves as a tool that regulates economic and legal and social relations between communicators.

Moreover business correspondence occupies an important place in the field of business communication, since only a written message is capable of the best way arrange ideas and express opinions, and make them more accessible for perception. The business letter has a number of benefits that explain its active use in the field of business communication.

The purpose of the business letter, according to O.I Omol – “to support business relations, contacts between business partners for implementation tasks dictated by the sphere of communication”.

To conclude the goals of a business letter are often closely related to its topic, and also often coincide. The subject of a business letter is often objective character, i.e. directed not on the personal relations of the correspondents, but on an object of general interest to the two sides of communication.

Scientific and language supervision by Associate Professor
D.O. Holub.

Yana Yudina
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

CONVERSION AS ONE OF THE TERMINOLOGY FORMATION TYPES OF MODERN ENGLISH SCIENTIFIC AND TECHNICAL DISCOURSE: TRANSLATION ASPECT

It is known that the language develops very quickly, and therefore the problems of adequate translation of English terminology arise more often. Especially when it comes to technical or scientific translation, which includes specific terminology. Terms are widely used in the texts of scientific and technical discourse, that is why the problem of terms translation is very important for many translators.

In modern linguistics, the term “discourse” is close to the term “text”, but it emphasizes the dynamic nature of linguistic communication; in contrast, the text is considered to be mainly static speech activity result. Discourse, in turn, includes two components simultaneously: the speech activity dynamic process, and the result.

English scientific and technical discourse researchers single out such scientific and technical style features as its informativeness; logic, that means a strict sequence and a clear connection between the basic idea and the details; accuracy and objectivity; clarity and argumentation. Consequently, the distinctive feature of scientific and technical discourse is its richness with special terms. Finally, terms are formed fast, especially with the help of conversion.

Conversion is the most productive termsformation way. Modern linguists consider it as the morphological-syntactic method of term formation, when one part of speech is used in the functions of another one, receiving its paradigm and syntactic functions.

Many domestic and foreign linguists such as A. Zagoruiko, L. Verba, M. Ryaschina, O. Sankin, O. Kubryakov, V. Yartseva, G. Troitskaya,

I. Korunets, O. Smirnitsky, L. Bauer, A. Kennedy, V. Adams, and others studied conversion, as one of the terminology formation types:

1. Verbalization – verb formation from noun (N → V).

Hammer (молоток) → to hammer (бити молотком);

Oil, grease (масло, жир) → to oil, to grease (змащувати);

Measure (міра) → to measure (відміряти, мірити).

2. Substantivation – noun formation from verb (V → N).

To machine (піддавати механічній обробці, обробляти на верстаті) → machine (механізм, машина);

To screw (закрутити) → screw (гвинт);

To weld (зварити) → weld (зварювання).

3. Adjectivization – adjective formation from other parts of speech (V, N → Adj).

To rotate (обертати) → rotate (колесовидний);

A solvent (розчинник) → solvent (розчинювальний);

To concrete (бетонувати) → concrete (бетон).

4. Adverbialization – adverb formation from any part of speech, mainly noun and adjective (N, Adj → Adv).

Near (близький) → nearly (біля, майже, близько), suffix “ly” added;

A fast (засув) → fast (швидко);

Hard (важкий, тяжкий) → hardly (ледве, навряд), suffix “ly” added.

Conversion can be rendered with means of other languages with the help of grammatical and syntactical transformations (permutation (transposition), substitution (replacement), addition (development), omission (removal), complex transformation).

To conclude conversion is the most important terminology formation type of English scientific and technical texts.

Scientific and language supervision by Associate Professor

N.P. Bidnenko.

Karina Yurchenko

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

ALLITERATION IN POETIC TEXT, ITS RENDERING IN TRANSLATION

Alliteration is a stylistic device of repeating consonant sounds in artistic speech, enhancing its imagery and expressiveness. It is deeply rooted in the English language and it one of the main principles of Old English poetry.

We can find alliteration in Beowulf: *Cunningly creeping, a spectral stalker slunk through the night.* “The Tyger” by William Blake is another

classical example of alliteration use: *Tyger, tyger, burning bright*. Alliteration is regarded as a powerful means of expressing the poet's feelings and emotions. Speech sounds are considered to have their own emotional meaning. Alliteration has a very important role in poetry and prose. It creates special phonetic effects in the artistic text, which enhances its imagery and creates a vivid impression on the reader of the painted poetic picture.

We have examined the famous poem by Edgar Allan Poe "The Raven": *Once upon a midnight dreary while I pondered weak and weary; rare and radiant maiden; And the silken sad uncertain rustling of each purple curtain*. In line one, Poe repeats the sound w, and the last example is weary (tired).

"The Raven" has attracted the attention of many translators and they sought the ways of conveying its wonderful originality in Russian. It is known that the original sound is lost in translation that's why the translator should try to find a sound image close to the original. A poetic work is a sort of singing without music and in translation it gets a new sounding. The complex form of the poem, double and triple internal rhymes, alliteration, repetitions – all this requires artistic skills from the translators.

The best translations of "The Raven" (e.g. by K.Balmont, M.Zenkevich) while approaching the rhythm of the original, retain the identity of the artistic manner of the poet. For instance, in the translation of the symbolist poet of the 19th century K. Balmont, internal rhymes and alliteration are preserved. For example, (*Deep into that darkness peering, long I stood there wondering, fearing / Doubting, dreaming dreams no mortal ever dared to dream before; But the silence was unbroken, and the stillness gave no token...* – *Взор застыл во тьме стесненный, и стоял я изумленный, Снам отдавшись недоступным на земле ни для кого, Но как прежде ночь молчала, тьма душе не отвечала*).

The requirement to preserve the musicality of the verse is one of the main ones when translating the poems of Edgar Allan Poe.

Scientific and language supervision by Associate Professor L.I. Semerenko.

Mariia Yurina
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

INDIVIDUAL STYLE OF AUTHOR - ERNEST HEMINGWAY'S "MOT JUSTE"

What does author's style actually mean? Authorial style comprises all specific features that differ one particular author from another, it makes every author special and unique. Usually this notion refers to the language that author uses in literary works, poems or verses.

First of all, writing style cannot be defined by reading one poem. Usually an author uses his special style in all his works. That is why people can read one literary work, then another and realize that these works are written by one author.

An interesting fact is that one author can stick to his style in all his works, others allow themselves various liberties and it usually depends on genre and the theme of a literary work.

So, if we look at the writing style of the well-known American author Ernest Hemingway; called a realist. By some literary critics, we can see that this author wrote about the truth and he used his style so that the truth became the part of readers' style. Baker calls Hemingway's *Across the River and into the Trees* a "lyric-poetical novel" in which each scene has an underlying truth presented via symbolism. The notion of truth was the fundamental feature of Ernest Hemingway's style.

Hemingway developed the notion of "Iceberg theory". It means that if the author knows well what he writes about, he can omit many details and that will be understood by readers if an author writes in a truthful manner. The iceberg is only 1/8 above the surface. It means that a great of attention is paid to a subtext. This author loved to use text and subtext. So, a text is just appropriate words, but the subtext comes from life experience, thoughts and author's mood.

Also, one of Hemingway's features is an extensive use of leitmotifs. Leitmotifs mean a recurrent theme throughout a literary composition, associated with a particular person, idea, or situation.

- Sheldon Norman Grebstein gives the following characteristics of Hemingway's style: "short and simple sentence constructions with heavy use of parallelism: verisimilitude and skillful use of repetition".

- Hemingway's early training in journalism as a reporter is often mentioned as a factor in the development of his lean style.

- "The style of Ernest Hemingway is inimitable precisely because it is not primarily stylistic: the how of Hemingway's style is what of his characteristic vision", – Clinton S. Burhans notes.

Scientific and language supervision by Associate Professor
L.I. Semerenko.

Alina Zakoutnia
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

CARACTERISTIQUES ET DIFFICULTES DE TRADUCTION DES TERMES DU FRANÇAIS EN RUSSE

Dans des communication humaines, il est nécessaire de représenter un concept d'objet avec un élément matériel et reconnaissable avec des moyens

disponibles pour l'homme. Dans un langage verbal, cette représentation est le mot – oral ou écrit – et le terme de communication spécialisée.

La terminologie est une discipline qui a pour objet l'étude théorique des dénominations des objets ou des concepts utilisés par tel ou tel domaine du savoir, le fonctionnement dans la langue des unités terminologiques, ainsi que les problèmes de traduction, de classement et de documentation qui se posent à leur sujet. On appelle également terminologie l'ensemble des termes, rigoureusement définis, qui sont spécifiques d'une science, d'une technique, d'un domaine particulier de l'activité humaine.

Un terme est un mot ou une expression qui désigne exactement un certain concept de domaine de connaissance. Pour que la traduction finale des termes soit adéquate, il convient de prendre en compte les caractéristiques de la branche de la science dans laquelle la traduction a lieu. Le principal moyen de traduire les termes est d'utiliser l'équivalent russe existant. Toutefois, s'il n'existe pas de langue de ce type dans la langue de traduction, le traducteur doit choisir le concept approprié par lui-même. Dans la pratique de la traduction des termes par V.G. Hack identifie quatre méthodes de traduction, qui sont présentées ci-après: transcription (*accélérateur – акселератор, actionnaire – акционер, avance – аванс*); traduction littérale ou traçage (*krach boursier – крах фондового рынка, bordereau – ведомость, depots – депозиты*); traduction explicative (*actif – актив в бухгалтерском балансе; BERD – ЕБРР Европейский банк реконструкции и развития, bilan – бухгалтерский баланс*).

Parmi les difficultés liées à la traduction de termes en français, on peut citer en toute confiance le fait que de nombreux mots en français sont empruntés à l'anglais et à l'allemand. Cependant, les termes empruntés ont des significations différentes de celles qu'ils possédaient à l'origine. De nombreux termes français proviennent de la langue anglaise et sont enregistrés en français.

Il est nécessaire de prendre en compte les caractéristiques de la branche scientifique dans laquelle la traduction est effectuée afin de garantir que la traduction finale des termes est adéquate.

Consultant scientifique et linguistique : Maître-assistante
L.V. Ratomska.

Daria Zavalniuk
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE CONCEPT OF THE ADVERTIZING DISCOURSE AS A COMPLEX OPEN NONLINEAR SYSTEM OF MEANINGS

From the point of view of dynamically-systemic approach to a language/discourse, advertising discourse is a complex open nonlinear

system of meanings, constantly interacting with the language system, participants of the discourse (potential consumers of services and goods), as well as the communicative situation, on the background of which the development of discourse is taking place.

Therefore, it is important for the language of the advertisement to distinguish between oral and written discourses, the constructions of which have their own differences. Oral advertising discourse allows greater lexical and grammatical variability, prosodium (the system of pronunciation of stressed and unstressed, long and short syllables in the language), which in this case play a significant role.

Written advertising discourse has its own peculiarities of construction. An important role in this process is played by punctuation. Hence, the use of means of punctuation in the written language, as well as prosodium in the oral language, largely determines its rhythm and its perception of the audience.

The basis for creating promotional texts lies in two trends: conciseness of expression and capacity of information. Often, an advertisement not only informs the addressee, but also forms a vivid advertising image through a system of figurative and expressive means of speech. With an intense pragmatic impact, the language of the advertisement constantly needs to be updated. Thus, advertising uses a wide range of expressive means such as allegory, hyperbole, irony, metaphor, metonymy, personification, periphrasis, synecdoche, comparisons, epithets and phraseological units.

The effectiveness of the advertising discourse depends on the successful (synergistic) combination of all its components: image, sound and language.

In conclusion, understanding the advertising discourse as a special dynamic functional and semantic sphere is a necessary starting point for further study of the entire diversity of problems in this field of research.

Scientific and language supervision by Associate Professor
D.O. Holub.

Yuliia Zhornova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE PECULIARITIES OF ENGLISH AND UKRAINIAN SCIENTIFIC TEXTS

Since global interaction is observed as an essential feature of our society, translation services are highly required. The aim of this work is to highlight the most distinctive stylistic peculiarities of the English and

Ukrainian scientific languages in order to enable the proper translation and adaptation of scientific texts.

As a representation of the functional style, the scientific text tends to convey the facts, expose cause-and-effect relations and highlight regularities. It is characterized by the preliminary reasoning of a statement, strict selection of linguistic means and consequentiality. The material is exposed in the densest and accurate way. The absence of emotional gradations is an important requirement of scientific style. Although there is the presence of terms, their number is limited to 20% of the entire scientific lexis.

Comparing the English and Ukrainian scientific styles one can point out a range of similarities. As for morphological correspondences, scientific style prioritizes nouns over verbs, since the subject is semantically emphasized while the object provides an auxiliary function. That is why the verb principally figures in the text as copulative denoting the actions of general meaning. This fact leads to desemantization of the verb, which means this part of speech loses its lexical significance.

Comparative analysis of the syntactic features reveals that the regular usage of parenthetical words, which enable connection among the elements of the notions, are unexceptional for both English and Ukrainian scientific texts. Moreover, the scientific style of both languages exercises narrative sentences, while interrogative ones are quite rare and mostly used to draw attention to the topic.

At the same time, discrepancies can be determined by morphological and syntactic aspects of the style. For example, the frequent usage of passive voice denotes scientific character of the English text. The reason for its application is explained by the predominance of the recipient of the action but not the performer who is mentioned optionally with the help of by-preposition. However, indefinite-personal sentences are preferred for Ukrainian scientific style. Compound nouns comprise a notable part of the English morphology while being an efficient tool for dense introduction of the information. A compound noun includes a chain of words, which modify the head noun. Sometimes compounds appear as cluster conceptions. Ukrainian tends to avoid chains of nouns. That is why while translating special methods are to be applied.

The scientific style is mostly characterized as emotionless. Even though the emotivity level is considerably low in both English and Ukrainian, it is not entirely excluded. There may be hypotheses, statements, and conclusions followed by emotionally-colored words or special emphatic construction. As a rule, their meaning cannot be transmitted into Ukrainian directly, and they are replaced by their less emotive equivalents. At the same time popular scientific style is varied according to the usage of different language means as epithets, metaphors, simile, etc.

It appeared possible to sum up that English and Ukrainian scientific texts can be defined by clarity, logical representation, monosemic words, special vocabulary, and emotionlessness. Conveying all stylistic aspects of a source text should be considered to provide the translation of high quality.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

Iuliia Zubko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

NOUN PHRASES: THE FEATURES OF THEIR FUNCTIONS AND TRANSLATION

In this paper we study the peculiarities of the functioning and translation of English noun phrases into the Ukrainian language in political discourse. In this research the lexical, grammatical and stylistic levels of the language are chosen for analysis. We also analyze the problem of noun phrases translation.

The theoretical background for research became the works of well-known linguists such as A. Smirmitsky, T. Zarazhevskaya, A. Gallan, K. Shulzhuk, E. Smolyaninova and didactic literature on linguistics and translation issues by T. Kazakova, G. Terekhova, I. Retsker, V. Vinogradov.

English noun phrase can be translated by one word, word-combination or relative clause. It is necessary to begin translation from analysing semantic connections between the components of the word-combination.

Difficulties in translation if English noun phrases into Ukrainian are caused by the number of grammatical and semantic factors: firstly, differences of grammatical norms of attributive phrases structure in both languages, which, in its turn, depends on the grammatical characteristics of English and Ukrainian parts of speech; and secondly, the compatibility features and the operation of words in phrases.

The translation of English attributive groups, of course, should begin with analysis of semantic ties between components of phrasal combinations. Above-mentioned factors determine the amount of transformations in translation. The major transformations are transposition, replacement and addition. There also can be cases of omissions.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.V. Ishchenko.

ЕКСТРАЛІНГВІСТИЧНИЙ КОМПОНЕНТ В СТРУКТУРІ ФАХОВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПЕРЕКЛАДАЧА

Зважаючи на те, що методика навчання перекладу як наука виникла відносно недавно, вона природно перебуває в стані неповної узгодженості власної термінології. Така узгодженість є важливою для однозначності змісту понять, що вживаються в межах будь-якої науки. Враховуючи глобалізацію усіх сфер людської діяльності, включаючи науку, й те, що терміни вживаються різними спеціалістами в межах різних країн, а також на міжнародному рівні, методика навчання перекладу повинна пройти етап узгодження термінологічної бази. Один із ключових термінів у даній сфері стосується фахової компетентності перекладача, що розглядається як сукупність знань, навичок та умінь, необхідних професійному перекладачеві, і в найзагальнішому значенні тлумачиться як здатність перекладати на фаховому рівні [1].

Не дивлячись на те, що термін «компетентність» вживається у багатьох галузях та контекстах [2], не так просто знайти дефініцію, яка б повністю відображала повний діапазон значень, які вкладають у цей термін. Більш того, на думку окремих дослідників, формування змісту цього поняття досі не завершено [3]. З іншого боку, тлумачення цього терміну залежить також від різних факторів, серед яких можна згадати культурні, лінгвістичні й національні особливості певної мовної чи культурної спільноти. Це дало привід деяким авторам [4] припустити, що визначення змісту поняття компетентності ускладнюється, зокрема, й тим, що її практичний аспект затьмарено термінологічною плутаниною.

Вважається [1], що до мовознавства термін «компетентність» (*competence*), як позначення потенційної здатності здійснення мовленнєвої діяльності, вперше запровадив американський лінгвіст Ноам Хомський [5], який також запропонував в опозицію йому термін «реалізація» (*performance*), що означав практичне вживання мови. Незабаром термін «компетентність» (*competence*) почав вживатися у методиці навчання іноземних мов, а також поширився в документах Ради Європи, зокрема, в Загальноєвропейських рекомендаціях з мовної освіти [6]. До галузі перекладознавства, як зауважують згадані дослідники [1], цей термін ввів Гідеон Турі [7], який припустив, що у перекладачів слід розвивати певну трансференційну здатність (*transfer competence*), тобто здатність переносу значень та смислу з однієї мови в іншу.

На думку багатьох дослідників (див., наприклад, [4]), перекладацька компетентність залишається досить суперечливим питанням. Ґрунтуючись на змісті та компонентах компетентності, Пім [8] пропонує такі чотири інтерпретації перекладацької компетентності: компетентність сама по собі; компетентність як сукупність лінгвістичних компетентностей; компетентність як лише одна сутність (надкомпетентність); компетентність як багатокомпонентне утворення.

Не всі дослідники погоджуються з такою класифікацією. Зокрема, Лешняк [9] вважає третю категорію надто багатокомпонентною й пропонує розділити її на дві чи й більшу кількість підкатегорій через неоднорідну природу субкомпетентностей, що входять до її складу. Більш того, згадані дослідники [9] ставлять під сумнів доцільність виділення першої категорії взагалі, з причини недостатньо чіткого визначення її змісту.

Навіть ті підходи до визначення змісту перекладацької компетентності, які прагнуть врахувати опозицію Хомського, часто намагаються включати до згаданого змісту різноманітні додаткові аспекти, зокрема, психологічні характеристики і соціальні компетентності. Наприклад, дослідники групи РАСТЕ зазначають, що незважаючи на те, що вони запозичили ідею компетентності перекладу «з поняття лінгвістичної компетентності» [10, с.100], проте її зміст, як зауважують і інші автори [11], не збігається із змістом останньої, оскільки вони розглядають компетентність перекладу інакше, а саме як низку знань, навичок і здібностей, що забезпечують процес перекладу, але можуть різнитися у різних людей.

Згідно з результатами власних досліджень [10, с.101-102], група РАСТЕ пропонує шість компонентів перекладацької компетентності:

1) комунікативна компетентність у двох мовах, включаючи лінгвістичну, дискурсивну та соціолінгвістичну субкомпетентності;

2) екстралінгвістична компетентність, яка складається із загальних та професійних знань; 3) інструментально-професійна компетентність, що включає в себе навички, уміння й знання, пов'язані із професійною сферою та інструментами, які в ній застосовуються; 4) психофізіологічна компетентність, що визначається як здатність використовувати всі види психомоторних, когнітивних та оцінювальних ресурсів включаючи «психомоторні навички читання й письма; когнітивні навички (наприклад, пам'ять, концентрація уваги, креативність та логічні міркування); психологічні характеристики (наприклад, допитливість, наполегливість, критичність і впевненість у собі); 5) трансференційна компетентність, тобто здатність розуміти текст оригіналу та передати його зміст і смисл у тексті перекладу, враховуючи функції перекладу та особливості адресата; 6) стратегічна компетентність, що включає в себе всі індивідуальні процедури,

усвідомлені й підсвідомі, вербальні й невербальні для вирішення проблем протягом перекладацького процесу.

Ґрунтуючись на результатах аналізу запропонованої концепції, деякі автори [1] висловили думки щодо доцільності певної модифікації згаданої структури фахової компетентності перекладача, запропонувавши включити до неї лише п'ять компетентностей (білінгвальну, екстралінгвістичну, перекладацьку, особистісну та стратегічну), відповідним чином перегрупувавши складові субкомпетентності. У подальшому викладі ми будемо спиратися саме на цю робочу модель згаданої компетентності, оскільки вона найбільше відповідає меті нашого дослідження.

Білінгвальна компетентність у цій інтерпретації складається з мовної (знання двох мов) та мовленнєвої (володіння мовами у задіяних видах мовленнєвої діяльності) субкомпетентностей.

Перекладацька компетентність тлумачиться як така, що містить знання загальних принципів перекладу, а також навички й уміння його здійснення. До її складу автор також включає такі субкомпетентності як інструментальна (робота з документальними й технологічними ресурсами) і дослідницька (пошукова).

Особистісна компетентність, на думку автора [1], включає психофізіологічний компонент (когнітивні й поведінкові механізми); морально-етичну, фахово-соціальну субкомпетентності, а також субкомпетентність самовдосконалення.

Інші компетентності та їх складові тлумачяться в цій робочій моделі у тому змісті, в якому вони розглядаються і в моделі *PASTE* [10].

У нашому дослідженні ми плануємо приділити особливу увагу екстралінгвістичній компетентності, до якої відносяться будь-які фонові (енциклопедичні, соціобікультурні тощо) і предметні (зміст певної сфери людської діяльності та міжпоняттєві зв'язки в межах цієї сфери) знання [1].

Для підвищення ефективності перекладу необхідне засвоєння широкого спектру фонових і предметних знань. Особливе значення для галузевого перекладу мають предметні знання, оскільки за їх відсутності (або недостатнього обсягу) якість перекладу помітно погіршується або він зовсім унеможливується.

Засвоєння предметних знань є одним із головних аспектів у навчанні майбутніх перекладачів. Проте через відсутність чіткої стратегії стосовно шляхів формування предметної складової у складі екстралінгвістичної компетенції, загальна якість формування фахової компетентності перекладача зазнає негативного впливу. Це відноситься до багатьох аспектів згаданої проблеми, зокрема, переліку галузей та поняттєвих систем, що підлягають засвоєнню під час навчання. Крім того, важливими є питання засвоєння іншомовних термінів, які

позначають поняття, що містяться у певному аспекті предметних знань, та специфіка їх перекладу українською мовою. Для більш ефективного оволодіння конкретними предметними знаннями й відповідною двомовною термінологією, корисним видається також складання двомовних термінологічних словників термінів, що позначають головні поняття у відповідні предметній сфері.

В дослідженні цих та інших питань, пов'язаних із засвоєнням предметних знань і відповідної термінології, і вбачається перспектива нашого подальшого дослідження.

Бібліографія

1. Черноватий Л. М. Методика викладання перекладу. Вінниця : Нова книга, 2013. 376 с.

2. Міщенко А. Л. Перекладацька компетентність та освітній стандарт . *Наукові записки КДПУ. Серія: Філологічні науки.* 2017. Вип. 153. С. 597-603.

3. Hurtado, A. Competence-based Curriculum Design for Training Translators. *The Interpreter and Translator Trainer.* 2007. Vol.1. N2. P.163-195.

4. Esfandiaria M. R., Seporaa T., Mahadia T. Translation Competence: Aging Towards Modern Views. *Procedia – Social and Behavioral Science.* 2015. N192. P. 44–53.

5. Chomsky N. Aspects of the Theory of Syntax. Cambridge, Mass. : MIT Press, 1965. 259 p.

6. The Common European Framework of Reference for Languages. Cambridge : Cambridge University Press, 2002. 260 p.

7. Toury G. In Search of a Theory of Translation. Tel-Aviv : The Porter Institute for Poetics and Semiotics, Tel-Aviv University, 1980. 159 p.

8. Pym, A. Redefining Translation Competence in an Electronic Age. Defense of a Minimalist Approach. *Meta.* 2003. 48(4). P. 481-497.

9. Lesznyak M. Conceptualizing translation competence. *Across languages and cultures.* 2007. 8(2). P. 167-194.

10. Results of the validation of the PACTE translation competence model: translation problems and translation competence / Beeby A. et al. *Methods and strategies of process research: integrative approaches in translation studies.* Amsterdam/Philadelphia : Benjamins Publishers: 2011. P. 317-343.

11. Malmkjær K. What is translation competence? *Revue française de linguistique appliquée.* 2009. Vol. XIV. N1. P. 121-134.

Науковий керівник: професор
Л.М. Черноватий

АДЭТНАНІМІЧНЫЯ НАЗВЫ З АСНОВАМІ “ШВЕД, ФРАНЦУЗ, ЧЭХ” У ГАВОРКАХ БЕЛАРУСІ

Пад адэтнанімічнымі ўтварэннямі мы разглядаем мікратапонімы, якія ўзыходзяць да этнонімаў – назваў народаў, нацый, народнасцей, плямёнаў, радоў і інш. Мікратапонімы – гэта клас геаграфічных назваў, якому ўласцівы свае асобныя рысы; назвы невялікіх аб’ектаў, на моўныя формы якіх уплываюць асаблівасці саміх рэалій. Гэта назвы архэалагічных аб’ектаў – курганаў, магільнікаў, стаянак розных стагоддзяў, найменні палёў, урочышчаў, лясоў, вуліц, балот і інш., якія адлюстроўваюць памяць аб гістарычных з’явах, што адбываліся на тэрыторыі Беларусі і аставілі глыбокі след у калектыўнай памяці народа [1, с. 12].

Анамастычныя назвы з асновай-этнонімам *швед* замацаваліся ў тапаніміі Беларусі ў перыяд Вялікай Паўночнай вайны (1700 – 1721 гг.). Галоўнымі дзеючымі сіламі гэтай вайны былі Швецыя і Расія, якія з 1700 г. па 1721 г. зацята змагаліся за дамінаванне ў Паўночна-Усходняй Еўропе. Адною з галоўных арэн жорсткага ваеннага супрацьстаяння сталі беларускія землі, а сама гэта вайна з’явілася адной з найбольш трагічных ў гісторыі Беларусі.

Адзначаны некаторыя мікратапонімы, што адлюстроўваюць ваенныя падзеі ў гэты перыяд на тэрыторыі Беларусі: *аграонімы* – *Швядоўскае Поле*, тут была бітва са шведамі (Стары Дуб Мсц.) [2, с. 197]; *аронімы*: *Шведаў Бугор* – узгорак у лесе ад часоў вайны са шведамі (Ганічы Клім., Леніна Красн.); *Шведская Горка* – месца на полі, тут калісьці стаялі *шведы* (Маняцічы Крыч.); *Шведскія Курганы* – узвышша, тут былі пахаваны *шведы* (Новая Слабада Слаўг.) [2, с. 197]; *Швецка Рэчка* – мясціна, тут у часы вайны са шведамі стаяў атрад шведскай конніцы (Чудзін Ганц.) [3].

У слоўніку В. Жучкевіча *айконім* *Шве’ды / Швяды’* (Віл., Глуб., Слуц.) [4, с. 408]. На думку даследчыка, некаторыя гэтыя назвы другаснага паходжання і ўтвораны ад прозвішча-этноніма *Швед*. Засведчаны наступныя *антрапонімы* з асновай-этнонімам *швед*, што маюць рознае суфіксальнае афармленне: *Швед* (Бр. *Бар.*, *Бяроз.*, *Жлоб.*, *Івац.*, *Кам.*, *Кобр.*, *Лун.*, *Пін.*, *Пруж.*; Віц. *В.-Дзв.*, *Доки.*, *Міёр.*, *Паст.*, *Чаши.*, *Шарк.*; Гом. *Гом.*, *Жытк.*, *Лельч.*, *Петр.*, *Раг.*, *Рэч.*; Гр. *Гродз.*, *Лід.*, *Маст.*, *Навагр.*, *Шч.*; Маг. *Асіп.*, *Бабр.*, *Гл.*, *Крыч.*; Мін. *Бярэз.*, *Кап.*, *Клец.*, *Круп.*, *Мін.*); *Шведас* (Бр. *Жаб.*); *Шведаў* (Бр. *Жаб.*, *Малар.*; Віц. *Брасл.*, *Рас.*, *Тал.*, *Чаши.*; Гом. *Гом.*, *Карм.*; Гр. *Ашм.*; Маг. *Асіп.*, *Бабр.*, *Касц.*, *Клім.*, *Краснап.*, *Маг.*, *Мсцісл.*, *Шкл.*; Мін. *Мін.*, *Слуц.*,

Смал.); **Шведзін**(Маг. Бял., Маг.); **Шведка**(Віц. Тал.); **Швядко**(Віц. Рас., Уш.; Гр. Гродз.; Маг. Бял.; Мін. Слуц.); **Швядокоў**(Маг. Слаўг., Шкл.); **Швядоўскі** (Гом. Лоеў., Маз.; Гр. Навагр.; Маг. Гор.).

Такім чынам, ад этноніма *швед* у гаворках Беларусі адзначана 8 варыянтаў антрапонімаў, што маюць розныя суфіксальныя афармленні. Зафіксавана ў розных дыялектных і анамстычных слоўніках 5 мікратапанімічных назваў.

У час вайны з Напалеонам (1812 г.) Беларусь з’явілася полем бою для Расіі і Францыі. На яе тэрыторыі разгарнуўся буйны партызанскі рух. Хоць французы і прайгралі гэту вайну, але ж для нашай краіны пасляваенныя годы былі вельмі складанымі: спаленыя вёскі, голад, вялікая колькасць загінутых і г.д. Аб падзеях таго часу сведчаць наступныя мікратапонімы: **аронімы** – *Французская Гара* – пагорак, тут некалі адбылася бітва з французамі (Кальчуны Ашм.) [5, с. 311]; **драмонімы** *Французава Дарога* – дарога ад в. Батароўка, па якой Жэрэм Банапарт са сваім войскам рухаўся да Гродна [6, с. 113]. Першыя фіксацыі антрапоніма з асновай *француз* адзначаны ў слоўніку М. Тупікава: *Яковъ Французъ*, вь Волынь (1643 г.) [7с, 413]. У невялікай колькасці адзначаны адэтнанімічныя **антрапонімы** і ў наш час: **Французжын**(Віц. Пол.); **Французаў** (Віц. Гар., Паст., Пол., Рас.; Гом. Жлоб.; Маг. Гор., Кругл., Крыч., Чав.); **Французэнак**(Мін. Круп.).

У гаворках Беларусі ў невялікай колькасці адзначаны адэтнанімічныя утварэнні з асновай *чэх*.

Паводле В. Жучкевіча, назвы-этнонімы з асновай *чэх*, засведчаны ў розных рэгіёнах Беларусі: **айконім** – *Чэхі* (Астр., Хойн.); *Чэ’хаўцы / Чэхаўцы’* (Ўёў., Лід.); *Чахаўшчы’на / Чахо’ўшчы’на* (Валож., Гродз.) [4, с. 403]. У Нараўлянскім раёне адзначаны **айконім** – пасёлак *Чэхі*, хутар *Чэхі* (зараз не існуе); **аграонім** *Чэхава Лучка* – луг (Ялоўшчына Гродз.) [5, с. 324].

Чэхі – асноўнае насельніцтва Чэхіі, заходнеславянскі народ, *чэхамі* называлі славян, якія пражывалі на тэрыторыі Багеміі, Маравіі і Сілезіі з VI ст.. У гаворках Беларусі зафіксаваны наступныя **антрапонімы** з асновай-этнонімам *чэх*: **Чэх** (Бр. Івац., Кобр., Стол.; Віц. Ари.; Гом. Браг., Жыт.; Маг. Бабр.; Мін. Дзярж., Уздз.); **Чэхаў** (Маг. Кругл., Мсцісл.); **Чэхаўскі** (Віц. Ари.; Гр. Ваўк.); **Чэхін**(Маг. Мсцісл.); **Чэхір**(Маг. Мсцісл.); **Чэхлянкоў** (Маг. Мсцісл.); **Чэхоўскі** (Гом. Жлоб.); **Чэхуноў**(Маг. Кругл.); **Чэхіцёр** (Бр. Лях.).

Найбольш распаўсюджаным з’яўляецца прозвішча *Чэх*, якое фіксуецца ў раёнах Бр., Віц., Гом., Маг., Мін. вобласці. Адзінкава сустракаецца ў гаворках мянушкі, што маюць аснову-этнонім *чэх* і розныя суфіксальныя афармленні. Такім чынам разгляд адэтнанімічных мікратапанімічных і антрапанімічных назваў у гаворках Беларусі застаецца актуальным, так як у працэсе жыццядзейнасці знікаюць назвы

мясцовых аб'ектаў, размешчаных у сярэдзіне населеных пунктаў або многіх прыродных аб'ектаў – узвышшаў, палёў, палянак і г.д., таму фіксацыя і сістэматызацыя гэтых назваў дапамагае захаваць інфармацыю для наступных пакаленняў.

Бібліяграфія

1. Рогалев, А.Ф. Этнические и географические названия как источник для изучения этноязыковой истории (на материале Беларуси): автореф. Дис. – д-ра филол. наук: 20.11.1996; Белорус. гос. ун-т [Текст] / А.Ф. Рогалев. – Минск, 1996. С. – 13.

2. Слоўнік мікратапонімаў Магілёўшчыны / склад. С.В. Клімуц [і інш.]. – Магілёў: МДУ імя А. Куляшова, 2004. – 208 с.

3. Рогалев, А.Ф. Этнотопонимия Белоруссии: дис. ... канд. филол. наук: 10.02.02 / А.Ф. Рогалев. – Гомель, 1988. – 248 с.

4. Жучкевич, В.А. Краткий топонимический словарь Белоруссии / В.А. Жучкевич. – Мн.: Изд-во БГУ, 1974. – 447 с.

5. Ламака, В.М. Анамастычны слоўнік Гродзеншчыны. У 2 ч. Ч. 1. Мікратапонімы / В.М. Ламака [і інш.]; пад рэд. П.У. Сцяцко. – Гродна: ГрДУ, 2005. – 347 с.

6. Марозаў, В.І. Сляды вайны ў тапаніміі Гродзеншчыны / В.І. Марозаў: Беларуская анамастыка. Рэд. М.В. Бірыла. Мн.: Навука і тэхніка, 1977. – С. 112 – 118.

7. Тупиков, Н.М. Словарь Древнерусских личных собственных имён / Н.М. Тупиков С.-Петербург, типография И.Н. Скороходова, 1903. – 862 с.

Навуковы кіраўнік: прафесар В.В. Шур

PROBLEMS IN CURRENT RESEARCH OF FOREIGN LITERATURE

Kateryna Hordiienko

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

“PYGMALION” BY BERNARD SHAW AS AN INTELLECTUAL DRAMA

“Modern drama” is a symbol of innovations which appeared in the European theatre of 1860-1890s. It is mainly social and psychological dramaturgy. It opposed the tradition of romanticism, the aesthetics of entertaining plays. “Modern drama” displayed new social types, emphasized the drama of human existence.

“Modern drama” was filled with serious and psychological content, and was characterized by the freshness of techniques and forms. H. Ibsen (Norway), G. Hauptman (Germany), B. Shaw (Great Britain), M. Maeterlinck (Belgium), A. Strindberg (Sweden), R. Rollan (France), O’Neill (USA) were its creators.

Bernard Shaw established in the English theatre a specific kind of “modern drama” – intellectual drama. It was characterized by a special type of dramaturgy: characters embody the author’s artistic conception; plays provide readers with a rational analysis of actual problems. The playwright puts his heroes in experimental circumstances and explores their characters and types of their behavior. There are such elements of intellectual drama in B. Shaw’s play “Pygmalion”: the form of discussion play, paradoxes, strong controversies and clash of ideas, the author’s interference in the action, combinations of comic and tragic.

Paradoxes are reflected in the characteristics of the characters and their statements. The main paradox appears in the process of comparing the content of the play with the ancient Greek myth about Pygmalion and Galatea. It motivates emergence of discussion in order to identify who is Pygmalion and who is Galatea in the play. Issues of social inequality, status of women in society, the ability of the individual to change, necessity of using literary language also provoke discussions. The most important conflict arises between Henry Higgins, a professor of phonetics, and Eliza Doolittle, a flower girl. It allows readers to understand and carefully analyze the ideas that each of characters express. B. Shaw’s interference in the action is reflected in large remarks. They are the link between the playwright and his characters. The main heroine’s comicality is intertwined with her tragic situation that arose after the ending of the experiment. Despite her perfect speech and behavior, Eliza was not a lady, but a companion and servant of

two respected scientists. She realized the social gulf that separated her from high society. Using comic and dramatic situations, discussions and paradoxes, B. Shaw introduces his philosophical ideas, defends universal human values in the play and discusses social and moral problems.

Scientific and language supervision by Associate Professor
K.O. Vielchieva.

Valeriia Kalinichenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE CLOUD ATLAS: ECLECTISM OF GENRES

Ontological turn is considered to be a dominant feature drawing a clear line between modernism and postmodernism. On the grounds of Roman Jakobson's concept of the dominant – “the focusing component of a work or art” McHale states that modernism was prone to epistemological dominant, while postmodernism is to be characterized by an ontological one. So, the major questions raised here (What is a world? What kinds of world are there, how are they constituted, and how do they differ? What happens when different kinds of world are placed in confrontation, or when boundaries between worlds are violated? ; What is the mode of existence of a text, and what is the mode of existence of the world (or worlds) it projects? ; How is a projected world structured?) should be the focus of literary works considered as postmodernistic.

One of the brilliant examples for studying an ontological dominant is *Cloud Atlas*, a novel written by the British author David Mitchell, who “writes as though at the helm of some perpetual dream machine”, combining different techniques, drawing the picture which is an universe with intermingling time and space.

The concept of the dominant in the novel underlines the historicity of literary development. Reincarnation of the soul and interconnection between the people being the representatives of different epochs have found its reflection in the form of a genre synthesis showing the development of literature from the mid-19th century to an imaginary post-apocalyptic period.

According to McHale, a “descriptive poetics” of postmodernism includes such features as generic plurality, *mise-en-abyme*, *metalepsis*, *heteroglossia*, *indeterminacy* and many other relevant elements.

Undoubtedly, all the mentioned features could be found in *Cloud Atlas*, but we would like to concentrate on *mise-en-abyme* which is the technique of inserting a story within a story. Despite the fact that the novel is divided into six different periods spanning several centuries, it has a Russian-doll structure allowing housing multiple narratives within each other.

Mitchell makes the return journey, allowing *Cloud Atlas* to “boomerang back through the sequence”, so that the first five stories are interrupted at a pivotal moment. After the sixth story, the other five stories are closed, in reverse chronological order, and each ends with the main character reading or observing the chronologically previous work in the row. Each period described has the distinctive genre features related to the mentioned time span. For instance:

1) *The Pacific Journal of Adam Ewing* has a form of a *diary* dating back to the events of 1849 which could be regarded as aka Neo-romanticism (ordinary American notary Adam Ewing travelling to distant islands in the Pacific ocean; setting on risky adventures; searching for the unity with nature, meanwhile being frightened by it; fulfilling a missionary function, unintentionally saving a slave) being crashed in the second part by Realism (missionaries oppressing the indigenous peoples, the protagonist being poisoned just as a way of taking his possessions);

2) *Letters from Zedelghem* being an *epistolary novel* from the 20th century uniting the Enlightenment and Modernism (parody on Romanticism as well as Realism, aesthetic intertextuality and a unique artistic work of the protagonist, attention to subconsciousness and sexuality, realization of Existentialism in hostile environment and inner conflict which resulted in main character’s suicide);

3) *Half-lives – The First Luisa Rey Mystery* represents a great example of *thriller novel* (corruptible society, corporate conspiracy for commercial benefits, murders of the truth-searching characters covered by suicide acts) tends to be a variation of Modernism prone to Minimalism in the view of a documentary style emphasized by the profession of the main character being a journalist;

4) *The Ghastly Ordeal of Timothy Cavendish* is revealed as a movie which can be considered as Picaresque (adventures and wanderings of the protagonist presented in a 1st person narration), at some point presenting the Theatre of Absurd (revenge for a smashing review turning into death, unthinkable reasons for train stops and delays, hotel destined to be a safe place turning into the nursing home hard to escape from)

5) *An Orison of Sonmi-451* has a form of an *interview* set in Corporatic Dystopia where things prevail over humans, when brands are common names (nikon = movie, kodak = photo, nikes = shoes), where slavery has got a new form of dominant purebloods over clones and humanity's technological ability turning into disaster);

6) *Sloosha’s Crossin’ an’ Ev’rythin’ After* is a tale in a first person narration in Post-Apocalyptic Dystopia which reflects the decline of the civilization, when the Faustian principle resulted in primitivism.

Cloud Atlas is a glittering compendium of interlacing parables. It is emphasized with the comet birthmark each protagonist in all the above

mentioned stories has got. Thus, the author created a single universe with many dimensions and interpretations, stating that we are all interconnected diachronically. Sometimes, it may seem that the life of a person is like “a drop in a limitless ocean”, but any ocean is a multitude of drops.

Adelina Khaliarova

Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine

LITERARY FEATURES OF AFROFUTURISTIC SHORT STORY

Critically analyzing the question of Afrofuturism presented in modern literature, a more detailed account with references to Afrofuturistic authors will be demonstrated in this article. Considering the diversity of well-known writers dedicated to creation of a full image of Afrofuturistic visions, “The Comet” by W. E. B. Du Bois will be under consideration. The choice is based on the most complete picture of Black perspective on life presented in this short story.

The object of this research is to find out how different afrofuturistic traits are shown in “The Comet” by W. E. B. Du Bois, American sociologist, historian, author, editor, and activist who was the most important black protest leader in the United States during the first half of the 20th century. His collection of essays *The Souls of Black Folk* (1903) is a landmark of African American literature. Researchers examine Du Bois’s black nationalism and investigate his pioneering advocacy of Pan-Africanism, which is likely to prove controversial and the idea that all people of African descent had common interests and should work together in the struggle for their freedom. In order to outline the main idea of Du Bois’s artistic heritage it is important to have a look at his book “The Comet” as author’s magnum opus.

In order to have a closer look at Afrofuturistic peculiarities of the short story “The Comet” by W. E. B. Du Bois it is significant to pay attention to its plot. The author provides a story about the catastrophe that was caused by a comet which passed through the Earth’s atmosphere and gave off poisonous gas. It was supposed to kill the humanity except one black man who was down in a bank vault at that time. The comet can be compared with modern era, which consists of different types of culture. Nowadays culture of any nation is becoming completely different, than it used to be. There are many disadvantages: new generation faces different national, religious peculiarities on television and the internet and they mix them in this culture, which is very bad for our society. Another phenomenon that can be described by the comet is American’s attitude to the Black. Let us recall racial

segregation in the US that was characteristic feature till 80s. It was carried out through various social obstacles: separate training and education, separate seats in public transport (the White – sit in front) and so on. And the comet is actually a “changing” of this attitude to something better, kind of abolition of dividing people into “the White” and “the Colored”. But Du Bois provides a hidden idea – the poison gas did not kill everyone and the only person who got hurt was black man’s child. This piece of irony refers to a problem relationship between Americans and African Americans and continues to be pertinent and relevant because today’s researchers claim that the level of segregation increased again and reached the point of the 1960s.

The only solution found by W. E. B. Du Bois is death. Only death can make everybody equal. The researcher Liza Yaszek finds this theory true and justifies it in her book “Race in Science Fiction: The Case of Afrofuturism” : “*So it seems that Du Bois is saying that the only way that race relations in America will ever be fixed is through a catastrophe that wipes out black and white people alike*”[2]. It is known that Afrofuturism considered this issue earlier and raised a question “will there be a future for the Black?” that is why there is an answer, which suggests that Africans should take more control over their lives. Afrofuturist writers offer their readers exciting stories about black people who survive disasters due to scientific technologies, who are brave enough to start revolutions and make a change.

W. E. B. Du Bois puts forward the idea of being “*alien in blood and culture*”[1]. First of all, this highlights the focus of Afrofuturism on future technologies and space exploration according to the presented idea of “being brought to Earth hundreds of thousands of years ago: “...we’d journeyed through the comet’s tail once...” [1, c. 12]. But this stylistic device can be examined in a view of human relationships because being involved into life among other people does not mean being an integral part of the world: “*He was outside the world – “Nothing!” as he said bitterly*” [1, c. 13].

It used to be in our society, being black equals being a kind of a “sore thumb”, people who are different from the general mass, who are not understood or accepted, it is quite difficult for them to match the environment. A desire to remain oneself in all circumstances does not mean the inability to adapt that is why this causes the phenomenon of alienism –the quality of being alien or not native, “the strangeness of a foreigner”.

Foreignness, curiousness, strangeness are always associated with mental disorders. That is why the main object of Afrofuturism is to find out ways to reconcile these contradictories. Afrofuturistic writers such as W. E. B. Du Bois point out different ways of how connection of past and future might inspire new visions of tomorrow.

Another meaning of being “alien in blood and culture” is loneliness, which is read between the lines of the novel: “*Few noticed him. Few ever noticed him save in a way that stung*” [1, c. 40]. Loneliness created by

misunderstanding in society is what African Americans encountered. In this case, it is necessary to outline two forms of loneliness: the first one is the non-acceptance in the society of the White, the second one – the non-acceptance in the society of the Black. The author focuses on the first option, bearing in mind the fact that even under the fear of death, earlier secret African-American communities were created, where people could share their fears and problems and support one another in every possible way. The concept of loneliness is aggravated by a catastrophe that has destroyed everyone around, except the protagonist. The author uses such a hyperbole to express hero's emotional experiences caused by a peculiar situation in society. As a consequence of death, the motive of silence manifests itself, which is expressed by sound and visual images to create a full-fledged impression that is experienced by the character: "*How silent the street was! Not a soul was stirring, and yet it was high noon – Wall Street? Broadway?*" [1, c. 1].

The death of characters due to the danger brought by the comet impresses Jim. Description of these pictures of death is created by hyperbolizing the atmosphere: "*Here another guard lay prostrate on his face, cold and still...*" [1, c. 1]. This atmosphere can be equated to the apocalypse. To some extent, it could be stated that it is quite an accurate example of how Afrofuturism reveals some expressionistic artistic features, in particular, occurrence of death. Also, it is completely understandable that the death was caused by celestial object, which is used as a futuristic element. Despite the number of images and motives with relatively negative connotations, the author enters into the text the image of a girl whose eyes are directed to the sky: "*On the store step sat a little, sweet-faced girl, looking upward towards the skies, and in the carriage by her lay – but the messenger looked no longer*" [1, c. 11].

The motive of hope which remained in the souls of humanity is being read, and the girl herself symbolizes purity. Although the sources contain information that a woman is the embodiment of negative, passive basis; she symbolizes chaos, discord; disagreement, which corresponds to the situation described in the novel.

The characters discover that a comet has destroyed New York so it causes associations with the Bible plots. The ruined city is like the world that Adam and Eve destroyed by their sin. If there is a parallel to the characters of the book, humanity commits the same sin – destroying one another because of racial prejudice.

Jim is entrusted with the duty of reviving black humanity in order to re-imagine the African past and future. Du Bois moves Jim to deep underground to retrieve records from the bank vault, to fulfill the task of becoming the vital source of human life. There appears another Afrofuturistic

feature of “The Comet” – the author considers underground as a future shelter for humanity.

Afrofuturist authors rethink slavery and alienation, using extraterritoriality as a hyperbola.

The possibility of creating a new race, settling new territories should motivate African-Americans to rise above prejudices, motivate an awareness of the grandeur of their own history. After all, if the history of the formation of the African race was different, would their representatives be full of lust for life?

The 90s were marked with significant shifts in the field of black literature. Mass literature has become widespread; the interest in science fiction has increased. However, despite the abundance of publications – from dissertations, individual monographs, experts state that the features of the black science fiction in existing studies are almost not covered.

Afrofuturistic literature is full of pictures of the world after the apocalypse and represents how people survive in it. This world is dark and chaotic, and humanity has been led to it by the use of new technologies. In addition, the authors rethink the history of slavery and raise the topic of power and strength of Black nation.

Researchers emphasize that almost a century has passed since the publication of «The Comet», but people realize that racial discrimination is still a topical issue. A lot have changed for the better, and this is mainly due to work of many activists, such as Du Bois.

Modern authors still raise the topics of religion, sexual orientation, modern black femmes fatales and their relationship with men, questions of how past can influence future.

Bibliography

1. Du Bois, W.E.B. *The Comet*. “Darkwater”: Voices from within the Veil. / W.E.B. Du Bois. – New York: Schocken, 1969. – 253 p.

2. Yaszek, L. Race in Science Fiction: The Case of Afrofuturism. In *A Virtual Introduction to Science Fiction [Электронный ресурс]* // Lisa Yaszek; University of Hamburg — Режим доступа: <http://virtual-sf.com/wp-content/uploads/2013/08/Yaszek.pdf>. (24.02.2018)

3. Nelson A. Who Are of Course Ourselves / Alondra Nelson. // *Art Journal*. – 2015. – №3. – С. 99–100.

4. Nelson A. Introduction: Future Texts / Alondra Nelson. // *Social Text*. – 2002. – №71. – С. 1–15.

Scientific and language supervision by Lecturer
V.S. Aleksieiev.

**CONFLICT OF DEBT AND FEELING IN A.F. PREVOST'S NOVEL
"THE STORY OF THE CHEVALIER DES GRIEUX AND
MANON LESCAUT"**

The term "conflict" in literature refers to a clash between characters or between characters and the environment, heroes and their fate, as well as a contradiction within the consciousness of a character or a subject of lyrical utterance.

Conflicts, by their nature, are often divided by literary scholars into 3 types: social, domestic, social-psychological. According to A. Lukov, by the nature of pathos conflicts can be tragic, comic, dramatic, lyrical, satirical, humorous, etc. On the basis of the plot resolution, conflicts in literary works can be described as military, inter-ethnic, religious, intergenerational and family.

An interesting case is the artistic conflict in A.F. Prevost's novel "The story of the Chevalier des Grieux and Manon Lescaut". The writer's works have been investigated by many literary critics, for example, Y.B. Vipper, Y.A. Hunst, N.T. Pakhsaryan, however, some aspects require additional consideration. The main problem of the relationship of the characters in this novel is the difference in their life aspirations. Des Grieux is noble and intelligent, he knows what he wants to achieve in life. He led a life so rational and modest that the teachers set him up as an example to the whole college where he studied. Manon is an ordinary girl from an "ordinary family", a girl who is prone to pleasure, a very changeable nature, but at the same time incredibly attractive. Des Grieux's father was categorically against Manon, understanding her dangerous power over his son leading him to dishonour. As a result, the main character had to renounce his father's will and his well-being. The conflict in des Grieux's soul is tragic. He understood that this love could ruin him, but at the same time he realized that he could not refuse Manon – his meaning of life. We can conclude that the father makes a choice in favor of duty, and the son in favor of feeling. The father's decision could have been influenced by the fact that he was born in a different epoch and this also has a great influence on the character of a person, and it was natural for the son to fall in love and crave love, despite his sense of duty, because he was young.

Throughout the novel, we can see how des Grieux was hesitating all the time between his sense of duty and love, but he always chose love. This behavior might have been influenced by the fact that the action of the story took place during the Regency era (1715-1723), when the mores of French society were extremely free. Des Grieux's image reflects the moods of the

era, as he surrenders to feelings and neglects duty. The author does not disapprove of the character, but depicts him sympathetically. He shows that moral standards are not always applicable to a specific life situation, a person does not always manage to follow the cruel requirements of morality due to human nature. This novel is strongly influenced by rococo tendencies: depiction of the society's mores and psychology, interest in private life, emphasis on natural human imperfection and appetite for pleasures.

Scientific and language supervision by Associate Professor
K.O. Vielchieva.

Kseniya Krasochenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

POETICS OF THE TITLE OF URSULA K. LE GUIN'S NOVELLA "THE WORD FOR WORLD IS FOREST"

The 1960s-1970s are the years of Ursula K. Le Guin's creative peak. The period in the USA history was tumultuous and rich in events: street demonstrations and protests, the civil rights movement, the sexual revolution, the Vietnam War, the feminism movement, environmentalism. All these events influenced Le Guin and reflected in her novels.

A number of literary critics have analyzed the writer's works. They are Donna R. White, Elizabeth Cummins, Carol P. Hovanec, Joe De Bolt, Susanne Elizabeth Reid and others. Critics refer to Ursula Le Guin as a science fiction novelist but not a traditional one. Her novels are characterized by a more humanitarian attitude; there is sociologism, psychologism, depth of characters, a complicated conflict, the cognition of culture, anthropology. We can observe these features in the Hainish Cycle. The Hainish Cycle is a kind of "history of the future", in which the action takes place on different planets united in the galactic known as the League of All Worlds with the center on the planet Hain. The novella "The Word for World is Forest" is one of the parts of the cycle.

The novella was written under Le Guin's impression of the Vietnam War. The writer addresses such problems as gender inequality, human violence, racial discrimination, exploitation of the nature. The first version of the novella title – "Little Green Men" – emphasized the dissimilarity of the race invented by Le Guin with earthlings and at the same time their equal right to human dignity. The native inhabitants living on the planet Atshe, where the action is set, are small creatures, about 1 meter tall, their bodies are covered with green fur, and the colonists call them "creechies". They have their own cultural traditions, live in harmony with the nature and their unconsciousness which is symbolized in the novella by the forest. There are

“dreamers” among them who can immerse themselves in uncontrolled dreams. Atsheans had never expressed aggression or violence before the colonists’ arrival. This is one of the reasons why people consider creechies as underdeveloped creatures, exploit them and rob them by cutting down their forests. The forest for the locals is not a resource but their natural habitat: the land is fully covered by trees; Atshe is the word meaning both forest and the world in the novella, the same as the word “earth” means both the ground and the planet.

The final title “The Word for World is Forest” is a quotation from one of the main characters’ speech. The title is a simple sentence by its structure, i.e. it is multicomponent; it contains alliteration. The title attracts readers’ attention by its unusualness and also informs about the place of action and the characters’ outlook. It helps the writer to put emphasis on the environmental issues.

Scientific and language supervision by Associate Professor
K.O. Vielchieva.

Agata Książek
Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie,
Polska

**POEZJA SURREALISTYCZNA W TŁUMACZENIU NA JĘZYKI
SŁOWIAŃSKIE NA PRZYKŁADZIE WIERSZA „4H”
GUILLAUME’A APOLLINAIRE’A**

Międzyjęzykowe tłumaczenie tekstów poetyckich często uznawane jest za najbardziej złożone i skomplikowane w dziedzinie translatoryki. Wymaga ono uwzględnienia charakterystycznej dla danego utworu struktury, metrum, właściwości fonologicznych, a także warstwy semantycznej, opartej na treściach symbolicznych i metaforycznych. Jak podkreśla włoski semiolog Umberto Eco, niezbędne jest zidentyfikowanie i odwzorowanie środkami języka docelowego idiolektu utworu, przejawiającego się zarówno w zewnętrznej formie, jak i treściach domyślnych [3, s.79-98]. Problem zachowania układu stroficznego wiersza zdaje się zanikać wraz z pojawieniem się nurtów awangardowych, stojących w opozycji wobec stosowania sformalizowanych tradycyjnych form poetyckich. Z drugiej strony, utwory modernistyczne, cechujące się ograniczeniem funkcji estetycznej i utylitarnej tekstu, skupiają się na przekazaniu niejednoznacznych komunikatów, pozostawiając odbiorcom znaczną swobodę interpretacji. Odwzorowanie w tekście przekładu ukrytych znaczeń, zawartych w oryginale, stanowi jeden z najtrudniejszych aspektów przekładu wierszy współczesnych.

Szczególnie interesująca z punktu widzenia lingwistyki jest translacja utworów, wywodzących się z nurtu surrealistycznego. Założenia nadrealizmu, zawarte w manifestie twórcy terminu Guillaume'a Apollinaire'a pt. „L'Esprit nouveau et les poètes”, jednoznacznie wskazują na nową funkcję słowa poetyckiego [2, s. 385-396]. Staje się ono nośnikiem znaczeń abstrakcyjnych, wychodzących poza zakres jego pola semantycznego i służy obrazowaniu realiów rzeczywistości irracjonalnej. Dzieła surrealistyczne tworzone są na bazie syntezy sztuk, a także wzbogacenia dorobku artystycznego ludzkości o nowe cele i formy przekazu. Do rangi inspiracji poetyckiej podniesione zostają elementy życia codziennego, naprowadzające artystę na rozważania natury filozoficznej i wyzywające określone spostrzeżenia. Podobnie jak w innych kierunkach modernistycznych następuje zerwanie z kanonem klasycznej poezji na rzecz wiersza wolnego, pozbawionego nadmiernej ornamentyki.

W obliczu nowego ujęcia sztuki poetyckiej niewystarczającym okazuje się być przekład oparty na założeniach tradycyjnych szkół translatorskich. Odpowiedzią na zaistniały problem mogą być założenia językoznawstwa kognitywnego, reprezentowanego na gruncie polskim przez profesor Elżbietę Tabakowską. Język rozumiany jest przez kognitywistów jako element „procesów poznawczych umysłu” [4, s. 99]. Użytkownicy języka tworzą za pomocą wyrazów określone obrazy, często o charakterze abstrakcyjnym. Operują przy tym metaforą, przenośnią oraz wieloznacznością. Tłumaczenie oparte jest na przekazywaniu obrazów jak najbardziej zbliżonych do zamysłu autora środkami języka obcego. Takie spojrzenie na proces translacji zakłada konieczność zrozumienia wizji artysty oraz oddania nie tyle formy, ile kluczowych znaczeń i ogólnej wymowy utworu.

Dodatковым utrudnieniem w translacji tekstów surrealistycznych jest charakter leksyki języka francuskiego, będącego językiem macierzystym dla danego nurtu literackiego. Mnogość wyrazów wieloznacznych o szczególnie szerokim polu semantycznym oraz specyfika realiów Francji znacznie komplikują pracę tłumacza. Dany problem szczególnie uwydatnia się w przekładach na języki słowiańskie. Dysponują one odmiennym wzorcem metrycznym, bardziej skonkretyzowaną leksyką oraz opisują rzeczywistość z innej perspektywy. Należy podkreślić również, że w krajach takich jak Polska, czy Rosja nurt surrealistyczny nigdy nie osiągnął tak znaczącej popularności jak w słynącej z tendencji awangardowych Francji. Tłumacze zostali więc postawieni przed ważnym pytaniem, dotyczącym sposobu przekazu treści wierszy nowego kierunku w sztuce. Ich odpowiedzią mogła być próba dostosowania języka docelowego do wizji autora oryginału, lub podporządkowania tłumaczonego tekstu do reguł ich własnego języka.

Omówione powyżej kwestie znajdują odbicie w przekładach utworów samego Guillaume'a Apollinaire'a. Przykładem może posłużyć wiersz „4 h”

[5, s. 244], będący jednocześnie opisem rzeczywistości żołnierzy armii francuskiej podczas I Wojny Światowej, jak i zapowiedzią surrealizmu, przekazującego wizję o charakterze irracjonalnym i skierowanym na indywidualną percepcję artysty. Materiał badawczy będą stanowić tłumaczenia utworu na język rosyjski (M. Baksmacher) [6, s. 398] oraz polski (R. Mierzejewski) [1, online].

Pod względem struktury zewnętrznej tekst oryginału wyraźnie dzieli się na dwie zasadnicze części. Pierwsza z nich składa się z enumeracji czynności, należących do żołnierskiej rutyny podmiotu lirycznego. Charakteryzuje się ona krótkimi wypowiedzeniami, nie oddzielonymi wprowadzającymi znakami interpunkcyjnymi, lecz przeniesieniem kolejnych opisów czynności do następujących po sobie wersów. Druga część, analogicznie do tercyn w sonetach, zawiera właściwy zarys stanu wewnętrznego podmiotu lirycznego, „zakodowany” w treściach symbolicznych i surrealistycznych. Ten fragment, na który składają się trzy wersy, skonstruowany jest z wypowiedzeń znacznie szerzej rozbudowanych. Zwiększa się również tempo utworu i zmienia się jego wymowa. W tłumaczeniu na język polski ogólna struktura utworu została odwzorowana w sposób dokładny. Zauważalna jest różnica pomiędzy rozmiarem części pierwszej oraz drugiej. W przekładzie na język rosyjski nastąpiło pewnego rodzaju naruszenie formy oryginału – długość wypowiedzeń, zawartych w części pierwszej została zwiększona. Związane jest to z licznymi transformacjami zastosowanymi przez tłumacza. Przy ich rozpoznaniu przyjęty zostanie podział, ustanowiony przez rosyjskiego lingwistę J. I. Reckera [7]. Pierwsza modyfikacja, skutkująca naruszeniem struktury utworu, pojawia się w drugim werse. Baksmacher przetłumaczył wypowiedzenie „Je me lève tout habillé” („Wstaję całkiem ubrany”) jako „Я встаю мне одеваться не надо я сплю одетым” („Wstaję nie muszę się ubierać śpię ubranym”). Zastosowana kompensacja związana jest z próbą ukazania pełnej gotowości do pełnienia służby w armii. Jednakże w związku z brakiem ekspozycji tego komunikatu w oryginalnym tekście, dany zabieg należy uznać za nadinterpretację. Kolejną transformacją są omówienia, takie jak „кусок туалетного мыла” („kawałek mydła toaletowego”) w tłumaczeniu słowa „une savonette” („mydełko”), czy „бодрый и свежий” („rześki i świeży”) w przekładzie przymiotnika „dispos” („rześki”). Z drugiej strony, w siódmym werse tłumacz zastosował skrót myślowy, zamykając rozbudowaną strukturę „ce qui n'est pas arrivé depuis trois jours”, pełniącą funkcję hiperboli, w grupie wyrazowej „за трое суток” („przez trzy doby”). W przypadku obydwu tłumaczeń na języki słowiańskie nie oddano rymu, którym wyróżnione zostały wyrazy „matin” („poranek”) oraz „main” („dłoń”). Wyeksponowanie jedynej wspomnianej w utworze części ciała w kontekście opisanego poranka i późniejszego „zniknięcia” podmiotu lirycznego w oryginalnym tekście ma charakter symboliczny, co nie zostało zasygnalizowane w metatekstach.

Dyferencje w tłumaczeniach w stosunku do francuskiego oryginału dostrzegalne są również na poziomie stylu oraz wymowy utworu. Już sam tytuł, odnoszący tekst do formy diariusza („4 h”), został w przekładzie polskim dostosowany do rodzimego systemu zapisu dzienników („4.00”); w języku rosyjskim natomiast rozwinięty do ogólniejszej konstrukcji „4 часа”. Transformacje stylistyczne dotyczą również do pojedynczych słów. „Une savonnette” („mydełko”) podarowane podmiotowi lirycznemu przez „kogoś, kogo kocha” („quelqu’un que j’aime”) stanowi element, świadczący o nostalgii i sentymentalności bohatera. Dana treść nie została zawarta w wybranym w polskim tłumaczeniu wariantcie „mydło”, jak też w rosyjskim „кусок мыла” („kawałek mydła”), świadczącym raczej o niedostatku. Co więcej, w tłumaczeniu Baksmachera nieokreślony podmiot „quelqu’un” („ktoś”) zostaje rozwinięty o cechy żeńskie („прислала та” – „wysłała ta”). Konkretyzacja polisemicznego słowa „trou” w tłumaczeniu polskim („jama”) pozwoliła zachować treść, odnoszącą się do elementu zwierzęcości, panującego w rzeczywistości wojskowej, podczas gdy rosyjski wariant „траншея” („okopy”) pozbawiony jest danej konotacji. Na zmianę stylu wpływają również zastosowane przez Baksmachera warianty: „так хорошо на душе” w tłumaczeniu „c’est un plaisir très doux” („to jest przyjemność bardzo słodka”), który wskazuje raczej na błogość, niż upojenie; oraz „невидимка” w przekładzie przymiotnika „invisible” („niewidzialny”), mający konotacje bajkowe [Ушаков, эл. пер.]. Jako nadinterpretację natomiast należy uznać zamianę określnika czasu „nuit” („noc”) na „вечер” („wieczór”). W tłumaczeniu Mierzejewskiego transformacje stylistyczne są rzadsze i dotyczą głównie różnic składniowych pomiędzy językami wywodzącymi się z dwóch odmiennych grup, np. w przekładzie frazy „n’est pas arrivé” (dosłownie: „nie przybyło”) na „nie udało mi się”, w którym dokonuje się zmiana wykonawcy czynności.

W poezji surrealistycznej nadrzędną wartość stanowią wizje, odzwierciedlone w konstrukcjach metaforycznych i nieuzualnych znaczeniach kluczowych wyrazów. W utworze Guillaume’a Apollinaire’a ich nagromadzenie zawiera się w drugiej części utworu, obrazującej egzaltację wrażeń ponadmysłowych podmiotu lirycznego. Jedną z takich konstrukcji jest związek wyrazowy „bleu de ciel” (tu „błękitny niebem”), nie mający odpowiednika w językach słowiańskich. Zastosowane przez Mierzejewskiego porównanie „błękitny jak niebo” zdaje się w mniejszym stopniu przekazywać przynależność do sfer nadnaturalnych, niż rosyjski wariant „весь небесного цвета” („cały niebieskiego koloru”). Bez wątplenia, podobnie jak występujące później „boutonné”, określenie odnosi się do mundurów armii francuskiej (barwy błękitnej, zapinanych na guziki). Jednakże nakładanie munduru koloru niebieskiego, lub raczej „skrywanie się w nim” („boutonné” poza podstawowym znaczeniem „zapięty na guziki” może oznaczać także „skryty, zamknięty”) cechuje się szczególną symboliką. Podmiot liryczny

zespala się z niebem. Dana wizja oznacza nie tylko odejście od rzeczywistości empirycznej, lecz służy również jako metafora śmierci, przypominającej stan ukojenia. Element „ukrycia” nie został przedstawiony w tłumaczeniach słowa „boutonné”, wskazujących jedynie na aspekt odzieży. Podobnie czasownik „confondre” („łączyć się, mieszać, zlewać się”) o szerokim polu semantycznym nie posiada odpowiednika w językach słowiańskich. W języku polskim zastosowano konkretyzację do wariantu „łączyć się”, natomiast w języku rosyjskim nacisk położono na aspekt zanikania – „слиться” („zlać się”) i „раствориться” („rozpuścić się”). W tłumaczeniu Mierzejewskiego nieobecna jest pojawiająca się w końcu oryginalnego tekstu postać, określona jako „un être” („ktoś, jakaś istota”), przejmująca czynności coraz bardziej wyobcowanego podmiotu lirycznego. Wyowiedzenie „Wszystko co robię jest niewidzialne” utożsamia wykonawcę czynności z podmiotem lirycznym, podczas gdy w wierszu eksponowana jest jego postępująca nieobecność. Rosyjski wariant „невидимое существо” („niewidzialna istota”) odznacza się większą wiernością względem oryginału i dokładniej odwzorowuje wizje surrealistyczne.

Nadrealizm zakłada ograniczenie estetyki form przekazu na rzecz przedstawienia wewnętrznych miraży artysty oraz ukrytych znaczeń o wartości autotelicznej. Powyższe cechy tego modernistycznego kierunku stanowią o trudności przekładu wierszy surrealistycznych. We wskazanych przykładach tłumaczeń na języki słowiańskie ogólny sens utworu został wiernie oddany, jednak nie wszystkie wizje odnalazły w nich pełne odzwierciedlenie. O ile tłumaczenie polskie odznacza się wysoką zgodnością z oryginałem, zarówno pod względem struktury, stylu, jak i ekwiwalentnej leksyki, o tyle translacja Baksmachera zawiera elementy obrazowania bardziej zbliżone do oryginału, co zgodne jest z założeniami lingwistyki kognitywnej. Z drugiej strony w przekładzie rosyjskim zastosowano przekształcenia, wpływające na zmianę stylistyki tekstu i wprowadzające elementy o konotacjach bajkowych. Słownictwo języków słowiańskich, odnoszące się do odmiennych realiów, percepcji świata oraz pojęcia sztuki, nie zawiera dokładnych inwariantów leksyki francuskiej. Niemniej jednak odbiorcy tłumaczeń dzieł surrealistycznych są w stanie na ich podstawie odtworzyć ogólne wizje, stanowiące sedno nowego, do dziś nie w pełni zbadanego ujęcia sztuki poetyckiej.

Bibliografia

1. Apollinaire G. 4.00 / tłum. R. Mierzejewski [online] // Goldenline : [strona]. Dostęp: <https://www.goldenline.pl/ryszard-mierzejewski/> (22.02.2019).
2. Apollinaire G. L'Esprit nouveau et les poètes // Mercure de France (Série moderne) – 1918 – № 130 – 385-396 p.

3. Eco U. Komunikat estetyczny // Nieobecna struktura, tłum. A. Weinsberg, P. Bravo – Warszawa, 1996 – 79-98 s.

4. Tabakowska E. Językoznawstwo kognitywne a poetyka przekładu // Teksty Drugie : teoria literatury, krytyka, interpretacja – 1990 – № 3 – 97-114 s.

5. Zone: Selected poems by Guillaume Apollinaire / Translated by Ron Radgett. Introduction by Peter Read – New York, 2015 – 3-16, 244 p.

6. Гийом Аполлинер. Избранная лирика / Вступ. ст. и сост. С. И. Великовского – Москва, 1985. – 398 с.

7. Рецкер Я. И. Пособие по переводу с английского языка на русский язык – Москва, 1982 – 160 с.

8. Ушаков Д.Н. Толковый словарь современного русского языка [электронный ресурс] // dic.academic [сайт]. Режим доступа: <https://dic.academic.ru/dic.nsf/ushakov/880350> (22.02.2019).

Opiekun naukowy: doktor M. Dziwisz

Anna Lushnykova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

EXPRESSIVE ROLE OF THE TITLE IN “THE NOTEBOOK” BY NICHOLAS SPARKS

The process of creating a new work of literature might be quite complicated at each and every level. So, it is obvious that to find an appropriate title is as important as to create a plot or to specify the main characters.

Most of literary researchers such as L. Chernets, O. Bogdanova and B. Bogolemska claim that a title performs its main nominative function, e.g. it names the text (or its part, chapter or tome) and identifies it among other pieces of literature. At the same time the scholars (V. Tyupa and Y. Lotman) state that other functions may occur due to the various reasons such as a genre, literature tendencies or the personal writer’s style, a category of target readers, etc. Since the fiction is considered, among other functions it is necessary to emphasize the emotive one. Appealing to the readers’ feelings an author makes his books more attractive and intriguing and his style becomes more recognizable.

For the modern romance fiction such phenomenon is not an exception. The writers of this genre often use various stylistic devices to produce the emotive coloring of the whole book with the help of a word or phrase. Such figures of speech are metaphor, symbol, allegory, simile and antithesis. One of the most wide-spread is a symbol.

Nicholas Sparks, a famous romantic novelist of the USA, uses these devices to name his works. His well-known “The Notebook” novel is a great example how a symbolic title appeals to the piece of literature.

On the one hand, it is evident that the text contains the “physical” image of the notebook. But on the other, “The Notebook” belongs to the contemporary novels which usually have complex structures. Recognizing its frame plot, the title can be considered as the case of metaphor and metonymy. Either way, Noah Calhoun, the main character, reads a story about their life and love in early ages from the notebook to Allison Hamilton, his wife. So, the image of the dairy is equal to the main characters’ life path.

At the same time, the title is contrasted to the plot climax, e.g. Alzheimer's disease Allison is suffering from. Forgetfulness is contradicted to the written words. Thus, the text name represents the symbol of the image of the permanent love, too.

With such multidimensional approach to the text writing Nicholas Sparks has not only gained world-wide popularity but also made his novels interesting examples to be researched by scholars.

Scientific and language supervision by Lecturer
V.V. Kalinichenko.

Danylo Lykhopok

Wyzsza Szkola Biznesu Humanitas University, Sosnowiec, Poland

THE GENRE VARIETY OF THE MIDDLE ENGLISH LITERATURE

The Middle English period is called the epoch of flourishing literature with richer documentation and genre variety than in the Old English. The Medieval English Literature of the early period is characterized with a great number of prose writing connected with the religious aims in the form of homilies, tracts, the lives of Saints, manuscripts, and other genres to devotion and meditation (*The Lambeth Homilies, 13th century; the Secgan Manuscript, 11th century*). For instance, the earliest Middle English text considered as the major one is *the Peterborough Chronicle of 1132-1154* containing unique information about the history of England after the Norman Conquest. The first part of *the Chronicle* is written in the late Old English, but the another continuation includes mixed forms, until the conclusion, where the early form of the Middle English is used.

The Medieval English literature of the early period the early Middle English (up to the middle of the 13th century) consists also mainly of the religious works: *the Ancrene Riwe* known as *Ancrene Wisse or Rules for Nuns*, (in the South-Western dialect); the religious poem *Ormulum* (in the

East Midland dialect) and the *biblical text* of 19.000 lines from the Northern Lincolnshire of the late 12th century.

In the second half of the 13th century and the first half of the 14th century, the Medieval English religious literature continues developing. At the same time, the following temporal works in English arise, in the particular, the romance *King Horn* believed to be the oldest extant romance in the Middle English, the romance *Havelok the Dane* often categorized as the bright example of the English culture, because it deals with legends of English history rather than the legends of Rome, France and Britain. The poem connects with the themes of law and legal practice and ideal kingship, as well as its detailed depiction of middle class life in 13th century in Lincolnshire. It has been called a 'bourgeois' romance because of the main character representing the individual from the middle level of the society.

Among the genres of the Middle English Literature the religious poem *Cursor Mundi* written in the Northern dialect should be mentioned. The anonymous religious poem of nearly 30,000 lines written around 14th century summarizes the data of the world with additional material drawn primarily in *the Historia Scholastica*.

There is a marked increase in the number of translated writings from French and Latin in the 14th century. The Guild records, the texts of proclamations, dialogues, allegories, sermons, epitaphs, poetic paraphrases of passages from the Bible, the Gospels or the lives of Saints, letters illustrate the diverse range of new styles and genres, for example, *The Register of the Guild of Knowle, in the Country of Warwick, 1451-1535; Later Gothic Manuscripts 1390-1490; the only English proclamation of Henry III, 1258; The Paston Letters 1422-1509*) and others.

The latter half of the 14th century has been called the period of Great Individual Writers. The greatest of them was Geoffrey Chaucer (1346-1400), who adapted certain modes, themes and conventions of French and Italian medieval poetry to English poetry for the first time. In *The Canterbury Tales* Chaucer developed the art of poetry and the art of novel, standing at the beginning of modern English literature.

In 1384, John Wycliffe (Wyclif) produced his translation of *The Bible* in vernacular English. This action was considered revolutionary as Latin was the language of God that time, and the Church banned the translation for an uncertain period. However, *the Bible* continued to circulate unofficially and became the masterpiece of the Medieval English Literature.

In the end, it could be concluded that the genres of the Middle English literature were in of great variation depending on the aims and goals from religious purposes to temporal ones. The existing genre variety of the Medieval Literature was dealt with not only the linguistic peculiarities and language distinctions but also with the developing new stylistic means and devices).

Bibliography

1. Ardis Butterfield. *The Familiar Enemy: Chaucer, Language, and Nation in the Hundred Years War*// Ardis Butterfield. – Oxford: Oxford University Press, 2009.
2. *Multilingualism in Later Medieval Britain*. Edited by D.A. Trotter // D.A. Trotter. – Cambridge, D.S. Brewer, 2000.
3. Nall Catherine. *Reading and War in Fifteenth-century England: from Lydgate to Malory*// Catherine Nall. – Cambridge, D.S. Brewer. – 2012.
Scientific and language supervision by Associate Professor
N.P. Bidnenko.

Svetlana Marchenko

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE TRADITION OF ENLIGHTENMENT REALISM IN THE NOVEL “ROBINSON CRUSOE” BY DANIEL DEFOE

Daniel Defoe was one of the enlighteners who laid the foundations of many types, genre varieties and their features, types of novels dating back to the 19th and 20th centuries.

Defoe applied to the eclectic method. In all of his fiction, he used the materials collected from various sources, and rarely missed some important origins. It can be concluded that Defoe assimilated more serious travel literature, got acquainted with most of the existing adventure stories and developed what he borrowed in his own way.

Thus, the work of Defoe uses the need for a stratified society for a more mobile image of himself. He offers his readers a combination of indirect danger and possible calm, going far enough beyond the limits of recognizable limitations, but retaining the rest of the plausibility. If Swift's satire is to some extent compensated for his own self-understanding of political impotence, Defoe's fiction is the compensation for the self-cognitive limitations in his audience experience.

Defoe focused more not on the personal features, but on what people in his works do and pass through. The author wanted the connection between his characters and their environment to be very close. Thus, he managed to produce not just stories, but the real ideas about a life in its abundance.

Defoe's novels contained the following characteristics of the enlightenment realism:

- Reflection of domestic parties and realities (philistine drama, household romance).
- Cognition and disclosure of the contradictions of reality.

- The search for a positive character (the opposition of the ideal to the real).
- The statement of moral values (imitation of art to nature, education and enlightenment of morality of people with the help of high taste in art).
- Observation of reality in its development.
- Reality as a means of man's knowledge of himself and the world around him.
- Belief in human rationalism.
- Historical optimism.

The work of Daniel Defoe, as a realist writer, turned out to be very important for the development of the English enlightenment novel. In most of his works, the main theme was the sensible and impartial redrawing of society, the problem of the enormous influence of factors, social and natural conditions on the formation of a man as a person. The theme of social relations, which originated in Defoe's journalism, also developed in his novels, along with the problem of the interaction of a man and nature.

Scientific supervision by Full Professor A.A. Stepanova.

Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

Yelyzaveta Nesterova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE RECEPTION OF ROMANTIC AND REALISTIC STYLES IN “JANE EYRE” BY CHARLOTTE BRONTE IN THE 19th – 20th CENTURIES

Since the first Charlotte Bronte's novel “Jane Eyre” was published in 1847, the literary critics of different countries have been studying the development of her talent and writing style. The works of E. Gaskell, M. Allott, C. M. Tillotson in the Great Britain and V. Druzhinin, O. Peterson, C. Genieva, M. Rudnitskiy in Ukraine and Russia had a great impact on the modern interpretation of Bronte's style.

Readers of “Jane Eyre” in the 19th century faced a problem of uncertainty about the real author and his/her gender. The pseudonym Currer Bell created equal versions of author being either male or female. In this context the author was often compared to the main character of the novel, which made critics search for and analyze the autobiographic elements in “Jane Eyre”. This feature of the novel characterized a romantic style.

Generally, the topic of women's status in English society raised by Charlotte Bronte was fresh and provocative and it clearly differed from a romantic style of writing. The author described the difficulties women faced

in the Victorian times and was the first to create a novel centered on a woman and her inner world. Her choice of the novel's title attracted attention of both readers and critics. Literary critics marked the bravery of Charlotte Bronte in disclosing the forbidden topic of love and agreed that the novel was romantic and realistic at the same time. In other words, "Jane Eyre's" original characters, portraits, nature and chronology of events were analyzed with regard to its style.

Critics of the 19th and 20th centuries treated the combination of romanticism and realism in "Jane Eyre" differently. Originally, the influence of romantic style on crucial issues of the Victorian times such as social inequality and family relationships was believed to be unreasonable and unjustified. The only argument for the romantic component was the desire of the author to attract and keep the attention of readers. Moreover, "Jane Eyre" was criticized for being not purely realistic.

On the contrary, from the point of view of the modern researchers, romantic motives play a significant role in describing relations, souls, emotions and feelings of the characters. Such a change in acceptance of styles lays in the appearance of new and more accurate translations of the novel, especially into Ukrainian and Russian. While autobiographic elements in the novel were sometimes treated negatively, researchers of the 20th century looked up to the author's point of view. In Ukraine "Jane Eyre" was called "an educational novel"; its general mood and moral guidance were said to have changed the views of the following generations.

Scientific supervision by Full Professor A. A. Stepanova.

Language supervision by Lecturer V. V. Kalinichenko.

Kinga Ponomarenko

Akademia Pomorska w Słupsku, Słupsk, Polska

OBRAZ DZIECKA W KАЗАХСТАНСКИХ СКАЗКАХ JURIIA SIERIEBRIAŃSKIEGO

Najnowsza książka kazachstańskiego pisarza polskiego pochodzenia Jurija Sieriebriańskiego, nosząca tytuł *Казахстанские сказки* (2017), który możemy przetłumaczyć jako *Baśnie kazachstańskie*, jest pozycją nietypową z wielu powodów. Po pierwsze dla tego, iż jest to pierwsza publikacja autora skierowana do młodego czytelnika [1]. Co więcej, książka została wydana w wariantcie dwujęzycznym, obok oryginalnych tekstów w języku rosyjskim znajdują się ich przekłady na język kazachski. Sieriebriański zdecydował się na taką formę, gdyż chciał aby utwór był przystępny zarówno dla Kazachów jaki i dla mieszkającej w Kazachstanie ludności innych narodowości, posługującej się językiem rosyjskim. Jak zauważa w jednym z wywiadów:

«есть возможность читать [«Казахстанские сказки»] на русском и казахском для тех, кто плохо знает казахский или русский язык соответственно» [2]. W innym miejscu dodaje: «для меня очень важно, чтобы книга вышла именно в таком виде, чтобы человек, как я, uczący казахский язык, мог воспользоваться ей как пособием» [3].

Interesujący jest również fakt, iż *Baśnie kazachstańskie* powstały ze swojej potrzeby zapełnienia pustki etnicznej wynikłej z faktu, iż Sieriebriański wychował się w spuściznie kulturowej trzech różnych narodów i żadnej z nich nie uważał do końca za swoją. Sam pisarz wypowiadał się o tej sytuacji w następujący sposób: «Я казахстанец в третьем поколении, но фольклор, который меня окружает — безумно интересные русские, польские и казахские сказки, к которым я отношусь с большим уважением — это все-таки не мой родной фольклор. И я решил написать сказки, которые будут близки мне, как казахстанцу и людям, которые так же как и я живут здесь уже несколько поколений подряд» [3]. Dlatego właśnie w tytule nie pojawiło się słowo „kazachskie” tylko użyto terminu „kazachstańskie”, czyli związane z Kazachstanem, ale nie koniecznie z kulturą kazachską. Z tymi opowieściami może utożsamiać się każdy kazachstaniec, bez względu na swoje pochodzenie i język jakim się posługuje. Podobnymi pobudkami kierował się wiele lat wcześniej brytyjski pisarz J. R. R. Tolkien próbując stworzyć w swoich fantastycznych opowieściach alternatywę dla nie istniejącej angielskiej mitologii [4, s. 125].

Казахстанские сказки zostały napisane z myślą o dzieciach od sześciu lat wzwyż, jednak, jak mówi sam autor, również dorośli znajdą w nich coś dla siebie [2]. Baśń stanowi utwór wielowymiarowy, dlatego może być ona jednocześnie rozrywką dla najmłodszych jak i nośnikiem uniwersalnych prawd i drogą do poznania dla starszych czytelników. Na ten fakt wiele razy zwracał uwagę J. R. R. Tolkien, próbując przekonać czytelników by nie wstydziła się sięgać po utwory zawierające baśniowe elementy [5, s. 60-61]. W baśniach Sieriebriańskiego również mamy do czynienia z ideami nieuchwytnymi dla niedoświadczonej świadomości dziecka, natomiast osoba dorosła będzie w stanie odkryć ich głębszy sens, a nawet odnaleźć w nich wielorakie sensy. Spośród *Казахстанских сказок* wyróżnia się szczególnie utwór *Пагода (Предание острова Пулау Сабах)*, zawierający scenę ukamienowania, która może wydawać się nam zbyt drastyczną dla młodego czytelnika, należy jednak pamiętać, iż, w swojej pierwotnej postaci, baśnie chociażby Braci Grim również nie stroniły od przemocy.

Główna tematyka *Baśni kazachstańskich* Jurija Sieriebriańskiego związana jest z charakterystycznymi miejscami znajdującymi się w Kazachstanie. Spośród wszystkich zawartych w książce tekstów wyróżniają się trzy opowieści, których głównymi bohaterami są dzieci. Pozornie nie mają one ze sobą nic wspólnego, jednak przy wnikliwej analizie dostrzegamy

podobieństwo przedstawionych w nich sytuacji. Ukazują one zderzenie dwóch światów – świata dzieci i świata dorosłych. Ich młodzi protagoniści są odseparowani od typowego dla nich środowiska w gronie rówieśników, a ich jedynym towarzyszem zostaje osoba dorosła, nie do końca będąca w stanie zrozumieć ich sposób postrzegania świata i potrzeby. Zderzenie tych dwóch rzeczywistości stanowi bezpośredni intertekst z *Małym Księciem* Antoine de Saint-Exupéry.

Mały ałmatyniec, bohater pierwszej opowieści *Казахстанских сказок* zatytułowanej *Ехал на черепахе*, podobnie jak przybysz z planety B-612 jest podróżnikiem. Nie podróżuje on jednak w fizycznej przestrzeni tylko w przestrzeni wyobraźni. W ten sposób chłopiec znajduje się jednocześnie w dwóch różnych wymiarach – w uniwersum marzenia, które pozwala mu dowolnie zmieniać otaczającą rzeczywistość i w świecie realnym, który choć zepchnięty na dalszy plan nie zostaje jednak całkowicie zapomniany. W pewnym momencie realność okazuje się bardziej fascynująca od fantazji, gdy chłopiec dostrzega paradującego środkiem ulicy olbrzymiego żółwia, na grzbiecie którego jedzie mężczyzna przypominający dorosłą wersję bohatera rosyjskiej bajki Buratino (Буратино-мужчина). Dorośli nie przywiązują wiele uwagi do tej sytuacji, zatrzymują się na chwilę i odnajdując da niej racjonalne tłumaczenie oddalają się. «Что они думали? Выгуливают черепаху из зоопарка, наверное. Обычное дело» [6, s. 9]. Chłopiec również dochodzi do takiego wniosku, jednak nie jest to dla niego odpowiedź satysfakcjonująca, dlatego postanawia zbadać sprawę dogłębniej.

Jeśli dorośli są zbyt zaabsorbowani własnymi sprawami by zadawać sobie pytania o to co dzieje się wokół nich, to dzieci starają się dociec przyczyny wszelkich zachodzących interesujących zjawisk. Widzimy to doskonale u Małego Księcia, który dopóty zadaje dorosłym pytania dopóki nie wyjaśni całkowicie interesującego go zagadnienia. Dostrzegamy tę cechę również u małego ałmatynca, który jako jedyny postanawia wyjaśnić przyczynę nietypowego zdarzenia. Co ciekawe, bardziej niż ogromnym żółwem jest on zainteresowany dosiadającym go człowiekiem. Dziecięca wyobraźnia podsuwa mu myśl, iż może być on czarownikiem, który, być może, będzie w stanie rozwiązać jego problemy z matematyką. Gdy okazuje się, że mężczyzna jest malarzem pracującym w teatrze chłopiec nie czuje się rozczarowany tylko z zaciekawieniem wysłuchuje opowieści o jego pracy i z żalem przyjmuje moment rozstania. Wracając do domu malec, dziecięcym zwyczajem, który opisał Exupéry w *Małym Księciu* [7, s. 100], przykleja twarz do szyby tramwaju i marzy o kolejnym spotkaniu z malarzem i ogromnym żółwem.

W kolejnym opowiadaniu, zatytułowanym *Дедушка*, postać małego chłopca została przeciwstawiona osobie starca, który miał opiekować się wnukiem w czasie jego choroby. Mężczyzna i dziecko są odizolowani od świata na niewielkiej powierzchni mieszkania. Nie szukają oni jednak

swojego towarzystwa. Dziadek jest zbyt zajęty oglądaniem telewizji by zwracać uwagę na wnuka, więc znudzony chłopiec zabawia się marzeniami o miejscach o których słyszał na lekcjach geografii i wymyślaniem bajecznych historii. Dla malca zamknięcie w czterech ścianach jest katogą, podczas gdy jego opiekun nie ma najmniejszej ochoty ruszać się z wygodnego fotela. Widzimy tutaj kontrast pomiędzy młodością, która potrzebuje ruchu, ciągłej zmiany i poznawania coraz to nowych rzeczy, a wiekiem dojrzałym, który wszystkiego już w życiu doświadczył i pragnie jedynie spokoju i stabilność. Choć zarówno w pierwszym jak i w drugim opowiadaniu mamy do czynienia z parą dorosły-dziecko, są to pary diametralnie od siebie różne. Jeśli dziadek i wnuk żyją w dwóch zupełnie odmiennych rzeczywistościach i nie potrafią nawiązać ze sobą kontaktu, to światy malarza i małego ałmatyńca wzajemnie się przenikają, pozwalając tym dwojgu na nawiązanie silnej nici porozumienia. Dzieje się tak dlatego, że w każdym artyście pozostaje coś z dziecka, dlatego potrafi on się poruszać w dziecięcej rzeczywistości.

Bohaterką historii *На других планетах всегда веселей* jest mała dziewczynka, która zgubiła się w centrum handlowym. Choć jest ona przestraszona, to stara się nie panikować, bo wie, że jeżeli będzie spokojnie czekać, to prędzej czy później rodzice ją odnajdą. Niepokój dziecka potęguje fakt, iż znajduje się ono w obcym kraju, gdzie wszyscy mówią w niezrozumiałym dla niego języku. Pojawienie się mężczyzny z którym można się porozumieć nie uspokaja dziewczynki. Dopiero odnalezienie się matki przywraca utracony spokój i bezpieczeństwo, pozwalając małej na wdanie się w pogawędkę z nowo poznanym towarzyszem. Sprzedawca roztacza przed dziewczynką o robocie, który podróżuje po różnych planetach i choć na wszystkich jest mu bardzo wesoło, to ciągle tęskni za zapachem oleju maszynowego pochodzącego z jego ojczystej planety. Dla dziecka jest to jedynie wesoła opowiadka, można jednak podejrzewać, iż posługując się robotem mężczyzna opowiada o własnej tęsknocie za krajem rodzinnym, który opuścił. Chociaż pozornie między dwojgiem bohaterów nawiązuje się dialog, to tak naprawdę każdy z nich wygłasza własny monolog, który nie jest do końca zrozumiany przez stronę przeciwną.

Zarówno w pierwszej jak i w ostatniej opowieści zawartej w *Баśniах казахста́нских* pojawia się postać żółwia, który staje się kłamrą kompozycyjną spinającą wszystkie odrębne historie w jedną całość. Według dawnych chińskich wierzeń ogromny żółw Ao podtrzymywał na swojej skorupie świat [8, s. 358]. W przypadku *Казахста́нских сказок* dwa żółwie zostają strażnikami świata baśni stworzonego przez Jurija Sieriebrianskiego. Chociaż książka poświęcona jest Kazachstanowi, to autor przemycił do niej element kultury rosyjskiej (związanej z językiem którym się na co dzień posługuje), w postaci bohatera przypominającego Buratina oraz polski akcent, przenosząc kazachstańską dziewczynkę do kraju swoich przodków.

Казахста́нские сказки to publikacja bardzo ciekawa nie tylko ze

względu na zawarte w niej elementy kultury egzotycznego dla polskiego czytelnika Kazachstanu, ale również na przedstawiony w nich obraz dziecka. Odwołuje się on do tradycji zapoczątkowanej przez Antoine de Saint-Exupéry, który zwracał uwagę na dużą rozbieżną pomiędzy światem dorosłych a światem dzieci prowadzącą do ich wzajemnego niezrozumienia. Podobnie jak Mały Książę bohaterowie Sieriebrińskiego są podróżnikami, jednak podróżują oni głównie nie w przestrzeni tylko we własnej wyobraźni. Pisarz zebrał w swoich *Baśniach* wszystko co było mu najbliższe, tworząc utwór który jest ciekawy i wartościowy nie tylko dla najmłodszych, ale również dla dorosłych czytelników.

Bibliografia

1. Серебрянский Ю. *Когда-то на горе Кок-Тобе стоял громадный замок* [Электронный ресурс]. URL: <https://tengrinews.kz/books/kogda-to-na-gore-kok-tobe-stoyal-gromadnyiy-zamok-316142/>
2. *Нам нужно, чтобы признание к нашим талантам приходило со стороны* [Электронный ресурс]: интервью с Ю. Серебрянским. URL: <https://zonakz.net/2017/04/04/jurijj-serebrjanskijj-nam-nuzhno-chtoby-priznanie-k-nashim-talantam-prikhodilo-so-storony/>
3. *Книжная полка Юрия Серебрянского* [Электронный ресурс]: интервью с Ю. Серебрянским. URL: <https://weproject.kz/articles/detail/knizhnaya-polka-yuriya-serebryanskogo/>
4. Carpenter H., *J.R.R. Tolkien A Biography*. – London, 2002. – 384 s.
5. Duriez C., *Tolkien i C. S. Lewis: historia niezwykłej przyjaźni*. – Kraków, 2011. – 283 s.
6. Серебрянский Ю., *Казахстанские сказки*. – Алматы, 2017. – 96 с.
7. de Saint-Exupéry A., *Mały Książę*. – Olesiejuk. – 125 s.
8. Beidermann H., *Dictionary of Symbolism*. – Bukupedia, 1992. – 477 s.

Opiekun naukowy: prof. zw. dr hab. G. Nefagina

Bohdan Popov

Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine

MYTHOLOGIZATION IN MODERN LITERATURE: ON THE EXAMPLE OF S. KING'S NOVEL "THE DARK TOWER VII: THE DARK TOWER"

The myth, as a form of world perception, describes our life in all its manifestations, so it gives universal answers to all human questions. When the author uses the mythologization, he depicts a special world. This world is different in space, time, characters, and so on. Mythological archetype in

modern literature makes it possible to create a versatile work on the different topics and to find answers to many questions.

According to E. M. Meletinskii, mythologization is when the author in the text uses different components of the myth (for example, cycles, the motive of transformation, a specific chronotope), mythological archetype, various contrasts, mythological plots, motifs etc. This definition shows the nature of this phenomenon in a simple, acceptable and at the same time a complete way.

In "Poetics of the Myth" E. Meletinskii, analyzing various works highlights some types of mythologization in literature:

- 1) The basis of the work – the mythological plot;
- 2) Introduction of mythological, legendary, literary characters or their prototypes into literary works;
- 3) Use of mythological archetypes;
- 4) Transferring the structures of the myth to the work;
- 5) Creation of author's own myth. [1].

V. Pyanzina draws attention to two approaches to the use of myth and its components: one that "copies" and one that "contests". When the author copies, he sends a certain mythological structure to the literature work and it affects the content of the plot too. The second method divides the myth into different episodes, motifs, themes that intertwine in the context of the plot. So we can highlight two structures of the plot – the type of "skeleton" and the type of "tissue". [2, 2]. When the author uses a "skeletal" structure, myth becomes the basis of the novel. In the "tissue" structures of the myth are arranged throughout the text and serve as an addition.

In "The Dark Tower" S.King uses two structures of mythology at the same time (in the second theory). Firstly, the myth of King Arthur was chosen as the basis of "The Dark Tower". This is not surprising, because it is the basis for many works in the genre of fantasy. The Encyclopedia of Fantasy defines some of the archetypes that formed the basis of fairy tales, and later works in this genre: «*Although the tales have as their core the character of Arthur, they rely heavily on other major characters who serve as ARCHETYPES for much later HEROIC FANTASY, especially the KNIGHTS of the ROUND TABLE, in particular LANCELOT, GAWAIN and PERCEVAL, the magus MERLIN and the enchantresses MORGAN LE FAY and the LADY OF THE LAKE*» [3, c. 51].

Secondly, the work itself contains a lot of different mythological archetypes. For example, the main character Roland joins three characters at once: the hero of the Saxon legends Arthur, the hero of the Frankish epics Roland and the image of Clint Eastwood. The last played the main parts in the westerns by Sergio Leone (these films have urged S. King to describe the main character). King Arthur unites the Saxon tribes, while Roland saves

France from the invasion by the Moors. At the same time the main character resembles Clint Eastwood.

In addition, there are two things that send us to the images of great heroes the revolvers of Roland and the Eld's horn. According to S. King's legend "The barrels made from Arthur Eld's great sword, *Excalibur*" [4, 355]. The horn once belonged to Arthur, but it was lost by Roland during the Battle of Jericho Hill (an allusion to the battle of the Ronseelvan gorge): «Then [he] touched the horn that rode on his belt behind the gun on his right hip. The ancient brass horn had once been blown by Arthur Eld himself» [4, 479].

Antagonists are a reference to the legendary Mordred and Merlin. In the novel, Mordred is the son of Roland. He is also the son of Arthur in the legend. But S. King makes him a mysterious creature – man and a spider at one time. He implements the mythological motive of metamorphosis.

Merlin in the myth of King Arthur is as an assistant, while S. King makes him an antagonist. In the novel Merlin has many names: "the man in black," Martin, Walter, Flagg and he always strives to stop the protagonist.

But there is also another antagonist – The Red King. In the course of the plot, he is mentioned only indirectly and only at the end of the story the main character meets with him face to face. The Red King, like Odin, tries to find out the mysteries of the universe, but unlike the Scandinavian god, he becomes a prisoner of the Dark Tower and finally goes crazy. The symbol of the Red King is the red eye, which also shows on the allusion with Odin.

However, there is a big difference between them. The Scandinavian god Odin saves the World Tree, while the Red King sets himself the task of destroying the world axis, putting an end to everything in the universe.

The main character in novel is Dark Tower. It looks like Scandinavian Yggdrasil. This Tower, like Yggdrasil, holds the world and the orders in it. However, this Tower is supported by the beams: «At one time six beams crisscrossed there, both taking power from it—it's some kind of unimaginable power-source—and lending support, the way guy-wires support a radio tower» [4, 176].

We should keep in mind that S. King wrote his novel based on the poem by R. Browning "Childe Roland to the Dark Tower Came". By expanding the world and creating a lot of characters the author creates his own unique world, rethinking and complementing the famous poem with a new vision, giving it a new life in modern realities.

The Dark Tower for Roland is like Holly Grail for King Arthur. In the myth about Arthur only knights looking for Grail. In "The Dark Tower" the knights are called gunslingers and they are helpers for Roland. But they become the gunslingers only after initiation ceremony. It also shows the mythological basis of the novel.

The two areas are mentioned in the novel: Jericho and Gilead. Here is a reference to the Bible: Jericho was destroyed by the Jewish people, and the country of Gilead was the place of activity of John the Baptist and Jesus. The protagonist is the heir to the throne of Gilead, and the Jericho hill is mentioned as the place of Roland's last battle for his country.

According to the second theory, the author also uses all kinds of mythologization. For example, he transfers the structure of myth to his work. S. King uses the cycle of time, the motive of the eternal struggle of good and evil, and proclaims that there is divine Providence in everything. He creates his own world with the myth of the gunslinger Roland and introduces his own mythological archetypes: Gan (God), Taheens (creations with the human body but with the head of the animal or birds), Beams, White (god's power), demons etc.

Time takes an important place in the novel. By mythologizing it S. King makes it cyclical. Roland having climbed to the top of the Dark Tower, understood that he had done it many times before: «*How many times had he climbed these stairs only to find himself peeled back, curved back, turned back?*» [4, 478]. But if the myths are always cyclic, in S. King's novel there is a hope to break the time loop: «*And perhaps this time if you get there it will be different*» [4, 479].

Back to the description of antagonists, it should be noted that the Red King and Mordred are the personification of a destructive beginning in the novel. The understanding of the duality of the world is a part of mythological perception. Roland and his companions are creative power, Red King and Mordred are devastating power. However, the spider baby is also Roland's. This means that the opposites are interconnected and there is no one without the other: «*Злополучный Мордред говорит о двух своих отцах, Алом и Белом, которые обречены бороться за власть и души людей. В этом узнается языческая, прежде всего зороастрийская, мифология — ушедший на покой верховный бог и его дети, воплощающие Добро (Ормузд) и Зло (Ахриман)*» [5].

In the context of this, we cannot but recall the prophecy of Merlin about the battle of two dragons: the red and white. S. King interprets it, embodying Red King in the form of the red dragon and Roland in the form of the white.

Roland is motivated by the White. This is the positive universal beginning that gives life to all living things. The White can be compared with Indian prana – in the Vedic tradition it is kind of energy that gives life to all living things. But unlike Indian mythology, S. King gives the White a "voice", thus referring to the idea of anthropomorphism: «*The White spoke to Father Callahan. It was a force he knew of old*» [4, 8].

It also should be noted that S. King introduces himself to the novel. In this way he creates another main plotline. We can say that the introduction of

the author into a novel is also an element of mythologization. It allows the author not only to break the fourth wall, but also to build the main events of the plot. In addition, the author presents his personality as one of the foundations of life from his figure, as if his work supports the Dark Tower. And it supports the universe too.

The synthesis of the real and fictional worlds allowed S.King to invent his own mythology and interpret mythological imagination about the Universe. Syncretism of fantastic and real can create the whole concept of mythological characters and motives. Due to this, the fantasy world connects with the real and grows to the scale of the universe, through which the reader feels his attachment to the author's world.

It is difficult to present a comprehensive analysis in one article, and the whole cycle is impossible. But we have outlined the main way to understanding contemporary postmodernist mythologization. This article also draws attention to the need of studying relatively new literary works, as literature, being a kind of art, continues to evolve and transforms into new genres.

Bibliography

1. Мелетинский Е.М. Поэтика мифа. М.: «Восточная литература», 2000. – 407 с.

2. Пьянзина В. А. Авторский миф как жанр современной литературы// *Universum: Филология и искусствоведение: электрон. научн. журн.* 2007. №9 (43).

3. *The Encyclopedia of Fantasy.* J. Clute and J. Grant. London: Orbit Books, 1999.

4. King S. *The Dark Tower VII: The Dark Tower.* Simon and Schuster, 2004.

5. Эрлихман В. Стивен Кинг. Великие исторические персоны, – [электронный ресурс]. – Режим доступа: https://www.e-reading.club/bookreader.php/1025490/Erlihman_-_Stiven_King.html

Scientific supervision by Full Professor O.V. Rodnyi.

Language supervision by Lecturer V.S. Aleksieiev.

Kateryna Sheguta, Maryna Reskalenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

IN SEARCH OF INSPIRATION IN PARIS

Real Paris of the late XIX - early XX century played a significant role in cultural life and was considered one of the "capitals of the world". The study of the image of Paris at the turn of the century requires an analysis of a whole series of works. They are joined by works devoted to the history of

Paris, its architectural formation, a special “Parisian atmosphere”, which makes it possible to judge the unusual flowering of art (impressionism, symbolism, etc.). Without these details, studying the image of a city is almost impossible. Ernest Hemingway, Scott Fitzgerald, Gertrude Stein, John Reed, Mario Vargas Llosa were the writers who lived and worked in Paris at that time.

A famous American novelist, journalist and short-story writer, Nobel Prize in Literature winner of 1954 - Ernest Hemingway first came to Paris as a foreign correspondent in 1921. Ernest Hemingway was a man of the world, and his global travels are well reflected in his famous works but, perhaps, no place is as heavily associated with Hemingway as Paris.

Hemingway’s first novel “The Sun Also Rises” became the forerunner of his future glory. The reader can find a description of many places of Paris in the novel.

“Whenever I dream of afterlife in Heaven”, Hemingway wrote, “the action always takes place at the Paris Ritz”. The hotel makes an appearance in “The Sun Also Rises”.

Hemingway didn’t write about his life in Paris in the twenties until the late 1950s. Begun in the autumn of 1957 and published posthumously in 1964, the novel *A Moveable Feast* captures what it meant to be young and poor and writing in Paris during the 1920s. The novel is the memory, imbued with the lyrical feeling. The author shouts to the reader Paris he has fallen in love with, that is, a living and fascinating city, the image of which relentlessly pursued him throughout his life.

Mario Vargas Llosa is no exception either. He, a world famous Peruvian writer who won the Nobel Prize in Literature in 2010, also received the great experience from being in Paris, which influenced his worldview, a sense of beauty and, of course, writing. Since childhood, his main passion was the French authors: Hugo, Stendal, Balzac, Flaubert. In the late 50s, he even won a contest organized by the magazine *Revue française*. The prize was a trip to Paris. “Living in Paris in the 60s was fascinating and easy,” Llosa later recalled. “There you could easily meet Sartre or Camus.” Sartre will later become a teacher for Llosa. His covenant “to write is to act” was never forgotten by Llosa.

French literature had a great influence on his life, but also on his work too. French writers aroused in him a drive for literature, taught him writing skills, and then he found the role models among the French authors.

“If you are lucky enough to have lived in Paris as a young man, then wherever you go for the rest of your life, it stays with you, for Paris is a moveable feast.” This phrase from a personal correspondence is in the epigraph of one of the most characteristic books about Paris and it completely describes what this city meant for writers.

Foreign artists rushed to Paris, believing that only here, in the center of European artistic life, they would find their place in art. Arriving in Paris, many of them remained here forever, forming a significant layer of so-called Paris school.

Scientific and language supervision by Associate Professor
L.I. Semerenko.

Anastasia Usatenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

PECULIAR FEATURES OF THE CHRONOTOP IN “GREEN MILE”BY STEPHEN KING

Stephen King is considered to be one of the most successful commercial authors of the United States, most of his books immediately become bestsellers and their total circulation has exceeded 100 million copies. His novels and stories combine the elements of science fiction, fantasy, horror, mysticism, and detective stories. The works of King are not only discussed by various critics but also they are studied by the scholars, among which we can distinguish Nikolay Gerasimov, Boris Barbizon, Tony Magistral, Bernard Gallacher.

The chronotope of King's works is usually interesting thanks to its artistic peculiarities. Mikhail Bakhtin introduced the term "chronotope" in literary field as the reflection of time and space in the work of art in their unity, interconnection and interrelation. It has been the object of literary studies for more than 50 years as the author's assessment, actions and thoughts of the characters are still being considered in the terms of time and space.

"Green Mile" by Stephen King draws the attention due to its unusual nature. The artistic world greatly combines the features of the objective and the subjective, the real and the fantastic, the social and the psychological, the naturalistic and the sentimental, detective and mystical character, which allows considering it in the context of postmodernism. The author raises the topical social problems of the 1930s in the USA, in particular the economic crisis, social inequality, crime and punishment, and thus adjusts the reader to a realistic perception of the work.

The chronotope of the novel is presented in several plans, or "dimensions": the present time of the narrator and the past of the events narrated. Narrator Paul Edgecombe is a resident of the nursing home for the elderly who shares his story about his work in prison, in the bloc with the bright name "Green Mile" where the prisoners sentenced to death are detained.

Locations where the actions take place are as few as possible, thus, the events described seem even more fantastic. The "Green Mile", a place where there is no difference between the good and the evil, because it is intended precisely for the accumulation and isolation of this evil, the prisoner with the "inexplicable abilities", who was taken to the prison due to the slander, acts as a real justice ruler and punishes the true criminal hiding among the guards. Paul Edgecombe not just witnesses a miracle he becomes a part of it, to a certain extent. There is a huge gap between the events, a significant time span in 50 years, so the narrator turns 104, during the fantastic events in prison he accidentally becomes a long-living person which turned to be another challenge he faces in the asylum.

The chronotope of the novel is a repository of miracles and memories of it, depicted grotesquely and ironically, which stipulates the possibility of unexpected and incredible events in the most predictable conditions.

Scientific supervision by Associate Professor Y. V. Galkina.

Language supervision by Lecturer V. V. Kalinichenko.

Magdalena Wójtowicz
Uniwersytet Gdański, Gdańsk, Polska

OBLICZA PIĘKNA W LITERATURZE NA PODSTAWIE OPOWIADAŃ SZCZEPANA TWARDOCHA MASARA I MANUELI GRETKOWSKIEJ SANDRA K.

Okres, w którym granice badań nad kulturą popularną zaczęły być znacznie bardziej dostrzegalne datuje się na drugą połowę wieku XIX. Zakres semantyczny pojęcia ewoluje aż do czasów współczesnych, gdzie oprócz identyfikowania go ze światem mediów (tu warto wspomnieć o programach telewizyjnych, czasopiśmie czy reklamach szerzących popkulturowe wzorce), dostrzegalne są także powiązania z literaturą. Jednak warto także wspomnieć o dziełach, które należałoby usytuować na pograniczu literatury popularnej i pięknej, gdyż zawierają elementy charakterystyczne dla obu wspomnianych pojęć, czego przykładem jest połączenie walorów artystycznych ze zrozumiałą dla potencjalnego czytelnika narracją. Nie zostają one pozbawione wartości estetycznej, a ich przekaz może zostać skierowany nie tylko do masowych odbiorców utożsamianych wielokrotnie z brakiem wystarczających predyspozycji niezbędnych do odczytywania złożonych tekstów kultury.

Elementy kultury popularnej znajdujące odzwierciedlenie we współczesnych utworach prozatorskich, w moim mniemaniu, warto spróbować potraktować jako wyróżniki na tle pozostałych gatunków, nie zaś uznawać je za powód do całkowitej dyskredytacji. Zdecydowałam się

dokonać analizy dwóch tekstów współczesnych, które, według mnie, oprócz śladów wskazujących na powiązania z utworami dedykowanymi masowym odbiorcom, zawierają także literacką oprawę. Wcześniej jednak przybliżyć kontekst, który wpłynął na mój wybór. Skieruję moje rozważania w stronę powiązań kultury popularnej z istotną dla całości zawartych w artykule przemyśleniami kategorią, którą jest płęć społeczno-kulturowa gender. Włączenie jej aspektów w obszar dociekań nad kulturą popularną jest w stanie ukazać łącznie szerokie spectrum możliwości poznawczych w odniesieniu do obu dziedzin, na co zwróciła uwagę autorka wstępu do publikacji *Gender w kulturze popularnej* Małgorzata Radkiewicz: *Wprowadzenie do badań kategorii gender umożliwia pokazanie złożonej zależności między tożsamością płciową, a elementami kultury popularnej [...]. Perspektywa genderowa pozwala dostrzec swoisty paradoks popkultury, z jednej strony powielającej i umacniającej konwencjonalne interpretacje męskości i kobiecości, z drugiej zaś, stwarzającej przestrzeń, w której możliwe staje się ich alternatywne odczytanie* [1, s. 7].

Wspominam o powyższej kwestii dlatego, iż okazuje się mieć ona związek z głównym tematem moich rozważań. Na podstawie dwóch opowiadań znanych polskich pisarzy współczesnych przedstawię ukazane w nich podejścia zarówno do kwestii kobiecości, jak i pojęcia piękna w czasach obecnych. Według mnie, są jednymi z tych, które znacząco wpływają na kształtowanie się współczesnego myślenia o figurze kobiety. Sądę, że warto poświęcić im uwagę, w szczególności ze względu na przekaz skierowany z pewnością nie tylko do masowych odbiorców. Skupię się przede wszystkim na analizie kobiecych kreacji piękna w nich ukazanych.

Pierwszy z utworów, który zdecydowałam się zinterpretować, nosi tytuł *Masara*, a jego autorem jest Szczepan Twardoch. Opowiadanie pochodzi ze zbioru *Ballada o pewnej paniencie*, w którym to czytelnik ma możliwość głębszego poznania części twórczości wspomnianego prozaika, opartej, w dużej mierze, na bogactwie języka, niepoahamowanej wyobraźni i poczuciu humoru. Jednak poprzez pryzmat wymienionych wyznaczników, Twardoch przedstawia także kwestie charakteryzujące egzystencję, jak choćby propagowany współcześnie kult cielesności. Znajduje on odzwierciedlenie w opowiadaniu *Masara*. Jego główną bohaterką jest licealistka o imieniu Paulina, której świat opiera się przede wszystkim na braku akceptacji ze strony rówieśników z uwagi na jej tuszę. Młoda dziewczyna porównywana jest do odrażającej muchy, nazywanej w gwarze śląskiej *masarą*. Zatem Paulina brzydzi się własnego ciała, nienawidzi siebie. Poprzez wygląd zewnętrzny, do którego nie potrafi przywyknąć, traci swą osobowość i chęć ukazywania innych swych atutów. W oczach rówieśników jest *masarą*, dziewczyną brzydką, pozbawioną cech kobiety idealnej, co okazuje się być najistotniejszym wyznacznikiem życia nastolatki pozbawionego podstawowych wartości: miłości, przyjaźni czy zrozumienia.

Szczepan Twardoch, za pomocą silnie akcentowanych środków wyrazu, podkreśla specyfikę myślenia współczesnego społeczeństwa, które bardzo często pojmuje piękno zbyt powierzchownie, ograniczając się do jego zewnętrznych przejawów. Zwraca uwagę także na brak zahamowań wśród młodych ludzi, krzywdzących wielokrotnie siebie nawzajem. Paulina nie może być określana jako atrakcyjna, gdyż jej ciało tego nie ukazuje. Nie jest w stanie czuć się osobą piękną dla samej siebie, ponieważ otoczenie uzmysłowi jej, iż jest w błędzie. W drugiej części utworu czytelnik spotyka się z jego bohaterami ponownie, obecnie już trzydziestolatkami, w momentach, kiedy ich życiowe losy okazały się być przewrotne. Treść opowiadania ukazuje nawiązania do szerzącego się obecnie kultu cielesności. Przedstawiony w utworze obraz zarówno kobiety, jak i pojęcia kobiecości opiera się na poszukiwaniu wyidealizowanego piękna zewnętrznego, co znajduje odzwierciedlenie w postrzeganiu przez współczesne kręgi społeczne wspomnianych aspektów.

Drugim utworem, któremu postanowiłam poświęcić uwagę jest opowiadanie autorstwa znanej pisarki współczesnej – Manuelei Gretkowskiej. Rozpoczyna ono tom *Namiętnik*, zawierający także inne miłosne historie, i nosi tytuł *Sandra K.* Według mnie, znakomicie wpisuje się ono w aktualne trendy dotyczące wyboru imion dla dziewczynek, który obecnie przybiera formy coraz bardziej fantazyjne. Tytułowa Sandra K. ma dwadzieścia cztery lata i pracuje w agencji reklamowej. Reprezentuje typ współczesnej kobiety skupionej przede wszystkim na upiększaniu swojego wyglądu i zainteresowaniu własną cielesnością. Sandra ufa wyobrażeniom, jakie zostały jej przedstawione przez media, a w szczególności czasopisma kobiece. Bohaterka opowiadania Manuelei Gretkowskiej, podobnie jak w przypadku Pauliny z utworu Szczepana Twardocha, zwraca uwagę na wygląd zewnętrzny, a jej myśli zaprzątają informacje o nowościach na rynku kosmetycznym i kolejnych dietach rzekomo pomagających uzyskać doskonale proporcje ciała. Determinacja, z jaką dziewczyna dąży do idealnej aparycji wywołuje skutek odwrotny do zamierzonego. Losy Sandry K. przedstawione są z perspektywy anorektyczki, której wygląd i stan zdrowia ulegają pogorszeniu, a towarzyszące im halucynacje zaczynają zaburzać percepcję rzeczywistości. Młoda kobieta traci panowanie nad własnym ciałem, które dotychczas знаła najlepiej. Początkowo stanowiło ono podstawę jej funkcjonowania w świecie, a w rezultacie doprowadziło do całkowitej destrukcji.

Porównując *Masare* i *Sandrę K.*, można zauważyć, że pierwszym i zarazem najbardziej zbliżającym je do siebie aspektem jest widoczny w obu opowiadaniach kult cielesności i wzmożone zainteresowanie wyglądem zewnętrznym, przejawiane przez bohaterki przedstawionych historii. W przypadku Pauliny skupienie się na własnej aparycji wynikało przede wszystkim z braku cech idealnych, podobnych tym, jakie dostrzegła ona u

swoich rówieśniczek, a które okazały się dominującym powodem braku akceptacji jej osoby z ich strony. Natomiast Sandra to bohaterka z początkowo zauważalnym znacznie silniejszym charakterem, niż Paulina. Jej dążenie do uzyskania smukłej, idealnej sylwetki okazało się mieć podłoże obsesyjne.

Przesadna ingerencja w, jak można przypuszczać, niewymagający tego wygląd doprowadziła ją do choroby. Zakończenia przywołanych przeze mnie tekstów kierują czytelnika w stronę konkluzji, będącej zarazem opisem zmanipulowanej przez kult zewnętrznego piękna współczesnej rzeczywistości. Sandra za chęć bycia kobietą idealną zapłaciła zdrowiem. Natomiast Paulina zmieniła swój wygląd i stając się osobą atrakcyjną dla otoczenia, utraciła swą *wewnętrzną* kobiecość, rozpoczynając nowy etap życia oparty na cynizmie i braku zahamowań. Obie bohaterki łączy młody wiek, niewątpliwie powiązany z podążaniem za wyznaczonymi, w dużej mierze przez media, kanonami piękna. Wszecchobecny konsumpcjonizm i idealizacja rzeczywistości zaczynają zacierać granice tych zjawisk i pojęć, których wartość okazuje się być znacznie istotniejsza. Zarówno Paulinę, jak i Sandrę można potraktować jako bohaterki poszukujące własnego miejsca w świecie. Obie pragnęły zaznać miłości, zrozumienia i akceptacji ze strony otoczenia. Jedyne, co rzeczywiście należało do nich to ich ciała i doświadczenia somatyczne z nimi związane. Choć obie, z innych powodów, pały do nich niechęcią, nie miały możliwości, by odłączyć się od nich całkowicie. Bohaterki dwóch analizowanych przeze mnie opowiadań stanowią, według mnie, figury będące odzwierciedleniem dwóch kobiecych postaw obrazujących problemy kobiecej psychiki.

Moim zdaniem, zaprezentowane utwory, wpisujące się w nurt literatury popularnej, są trafnymi przykładami odnoszącymi się do współczesnej kobiecości. To dwie różne historie, które łączy przede wszystkim jeden element – ciało. W obu opowiadaniach dominuje żeński punkt widzenia, lecz autorzy nie pomijają również postaci męskich i ich sposobu myślenia oraz postrzegania świata.

Przenikanie się ze sobą dwóch światów, uwikłanych we wspólne losy, pozwala na spojrzenie na oba teksty z perspektywy genderowej, także z uwagi na występowanie stereotypowych schematów dotyczących obu płci. Uważam, że pomimo tego, iż fabuły obu utworów nie są zawile, to wydzźwięk, jaki pozostawia po sobie każda z nich, skłania ku podjęciu refleksji odnoszących się do współczesnej egzystencji opartej, w dużej mierze, na grze pozorów, powierzchowności i dążeniu do wymyślonych ideałów.

Bibliografia

1. *Gender w kulturze popularnej*, pod red. M. Radkiewicz – Kraków 2003 – 7 s.
2. Gretkowska M., *Sandra K.*, [w:] *Namiętnik* – Warszawa 1999 – 5 –

44 s.

3. *Kultura popularna w społeczeństwie współczesnym: teoria i rzeczywistość*, red. J. Drozdowicz, M. Bernasiewicz – Kraków 2010.

4. *Literatura i kultura popularna: badania i metody*, red. A. Gemra, A. Mazurkiewicz – Wrocław 2014 – 9- 43 s.

5. Martuszevska A., *Ta trzecia: problemy literatury popularnej* – Gdańsk 1997.

6. Trzop B., *Typy kultury popularnej na łamach czasopism kobiecych* – Zielona Góra 2005 – 5– 33 s.

7. Twardoch Sz., *Masara, [w:] Ballada o pewnej paniencie* - Kraków 2017 -134 – 169 s.

8. *Związki i rozwiązki: relacje kultury i literatury popularnej ze starymi i nowymi mediami*, red. A. Gemra, H. Kubicka – Wrocław 2012.

Opiekun naukowy: prof. UG dr hab. B. Zwolińska.

Yana Yaroshenko

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

FEATURES OF THE VICTORIAN NOVEL IN “THE FRENCH LIEUTENANT’S WOMAN” BY J. FOWLES

Reading the novel “The French Lieutenant's Woman” by John Robert Fowles, it is impossible not to notice his amazing similarity with the English prose of the 19th century, specifically that of the Victorian era. His critical author's view, interest in all social problems, psychologism refer to the times of Dickens, Thackeray, Bronte.

T.N. Krasavchenko while determining the Victorian novel noticed that the character of the English novel is a person who does not defy the society, but tries to fit into it quickly and painlessly.

The unusual work of J. Fowles attracted the attention of scholars and literary critics. However, the opinion of researchers significantly differs in the reference to its genre characteristics and the creative method. A. Dolinin considers that the main thing in the structure of the novel is forming a character as a person and that he undergoes a series of tests. Ukrainian and Russian literary critics (I. Kabanova, V. Freisberg) relate the work to prose with features of realistic traditions. While American and English researchers (S. Lovey and others), nevertheless, associate it with the postmodern literature.

The novel "Woman of French Lieutenant" unfolds in the province in 1867. The era of the reign of Queen Victoria was recreated, in which the atmosphere was calm and prosperous. People focused on decency, but also they could not determine their own wishes until the end. This is a time of

tradition and the value of democracy. England became the great colonial power, that's why Victorians were trying to form their mentality again. It is a time of prosperity and stability, this is how Galsworthy describes it in the Forsyte Saga, however J. Fowles tries to make us realize that everything is not so smooth and a person is still looking for himself.

The novel "The French Lieutenant's Woman" contains very different techniques of depicting the Victorian era. First, the author often uses the quotes from those writers and scholars who were popular in the second half of the 19th century. Characters think in the categories they are supposed to think because of time. Secondly, Fowles recreates the language of that era and applies to the style of Dickens or Thackeray. Thirdly, the writer took the plot of typical Victorian novel as a basis. At the beginning he confuses the reader and makes a skillful ending at the end.

Scientific supervision by Full Professor Y.V.Galkina.
Language supervision by Lecturer V. V. Kalinichenko.

Valeria Zuy

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE PROBLEM OF CONFRONTATION BETWEEN NATURE AND CIVILIZATION IN THE NOVEL F. COOPER "THE DEERSLAYER"

James Fenimore Cooper is considered who contributed greatly to the American literature of the romantic era with that type of narration containing the motifs of the "frontier", historical epoch, American nature and etc. In particular, the topics raised by Cooper were examined by Y. Kovalov, N. Eyshiskina, A. Elistratova.

The author's creative legacy was formed at a time when the American national identity began to be defined in literature. The American romanticism threw the light on the development of the young state. One of the central problems in his works is the opposition of the civilization of the colonialists and the newest Americans to the primary nature of the continent, which is subject to subjugation.

The literary scholars have noted that Cooper, despite being proud of the progress of his own country, was aware of the negative aspects of this phenomenon. This is evident in his cycle of novels about Natty Bampo – «Leather Stocking». His works study the life "on the border" of that West, where a special type of civilization was formed (including social, economic, legal principles, etc.), which determined the future of the country. The protagonist of the novel cycle embodies the example of a highly moral person who wants to protect the local nature from plunder and destruction. The mercantile civilization is represented by trappers, military, government officials.

The “nature” in the Cooper’s art world is not only majestic landscapes, it is the people who had lived here for centuries and now are forced to cope with the well-armed and economic newcomers from the East. The least studied novel in the cycle is the last novel, “The Deerslayer” (1841).

It should be noted that the appeal to this novel helps to evaluate the overall author’s concept of the character, the ascetic, who listens to his heart and conscience, unlike other colonists, and deliberately increases the distance between himself and the world, demonstrates his “origins” and show the price the character with the principles laid the foundation of his life has to pay.

Scientific supervision by Associate Professor Y.V. Galkina.

Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

Владислава Аніщенко
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

ТОЧКА ЗОРУ ЯК ОСНОВА КОМПОЗИЦІЇ ТВОРУ (ДЖЕРОМ СЕЛІНДЖЕР «НАД ПРІРВОЮ В ЖИТІ»)

Джером Селінджер і його роман «Над прірвою в житті» досі продовжує активно приваблювати читача. Читач живе, відчуває і переживає усі пригоди разом із головним героєм, таким чином, у цьому творі можна побачити себе, коли дитячі погляди на життя закінчуються і починаються дорослі проблеми, і це призводить до неминучого внутрішнього конфлікту.

Проблема "точки зору" у літературознавстві вивчалася багатьма дослідниками. Перш за все треба назвати роботи В. Виноградова, В. Волошинова, Ж. Женетта, П. Шароді, Ц. Тодорова, Б. Успенського та інших. «Точка зору» є принциповою складовою композиції у романі Джерома Селінджера «Над прірвою в житті».

«Точка зору» – життєва позиція, з якою людина оцінює усе, що її оточує. Майже увесь тест побудований на «точці зору» головного героя, що змінюється із дитячої на дорослу. Його внутрішній монолог та його висловлювання щодо інших людей допомагають зрозуміти цю «точку зору».

Ім’я та прізвище окреслює його основні риси характеру, його сприйняття та світогляд на оточуючих – недовіру до дорослого життя, замкненість у собі та його мрію.

Активно використано внутрішній монолог, у якому Холден аналізує свої вчинки та виражає свої думки, відтворено діалоги з іншими героями. Внутрішня позиція показана у процесі формування.

Холедн сприймає кожну людину по-своєму, до кожної має свій підхід та свій погляд.

Якщо подивитися на нього з боку, то можна побачити багато негативних рис характеру. Його мова сповнена агресії до оточуючих. Використання сленгу, свідчить про грубуватість і навіть вульгарність у його поведінці, сленгові слова часто використовуються серед підлітків, щоб виразити свою «бунтівну» точку зору. Сленг вжитий в романі і для характеристики психоемоційного стану головного героя, він все сприймає дуже болісно, близько до серця. Це показує нам його справжній вік, хоча він намагається нам продемонструвати свою досвідченість у житті.

Науковий керівник: доцент
Я.В. Галкіна.

Єлизавета Вергун
Університет ім. Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

ХУДОЖНІ ЗАСОБИ ВІДТВОРЕННЯ ЧАСУ І ПРОСТОРУ В РОМАНІ ДЖОДЖО МОЙЕС “ДІВЧИНА, ЯКУ ТИ ЗАЛИШИВ”

Труднощі інтерпретації сучасних творів обумовлені складною картиною світу, способом мислення сучасного письменника, що знаходить відображення у виборі і комбінації засобів вираження, зокрема, в синтаксисі, композиції твору тощо.

Багато уваги розробці проблеми літературного часу і простору як важливих складових світу художнього твору приділяли в своїх працях М.М.Бахтін, В.Ф. Асмус, Ю.М. Лотман. Актуальність роботи полягає в тому, що письменники продовжують експериментувати з часом і простором, переслідуючи свої художні цілі, що помітно також і в романі англійської письменниці Джоджо Мойес.

Хронотоп (букв, з грец. – «часопростір») – термін, введений в поезику М.М. Бахтіним для позначення взаємозв'язку і взаємозумовленості часових і просторових образів і характеристик світу персонажів у літературному творі. Хронотоп у багатьох випадках визначає розвиток сюжетної дії, дозволяє глибше розкрити характери персонажів, в деяких випадках – показати соціально-історичну реальність. Мета нашої роботи – виявити специфіку хронотопу в романі «Дівчина, яку ти покинув»

Книга розділена на дві частини, 36 глав і епілог. Примітно, що частина перша виглядає як оповідь від першої особи, а друга – від третьої. Таким чином Джоджо Мойес представляє свою точку зору рухомою, тому що використовує і зовнішню і внутрішню позицію

оповіді. Комбінуючи два способу оповіді, автор роману показує цілісну історію, поєднуючи дві сюжетні лінії і кілька часових просторів, не створюючи проблем для аналізу тексту та історії читачем.

В основі сюжету роману «Дівчина, яку ти покинув» закладена історія створення та переміщення в часі і просторі художнього твору, портрета молодої жінки. Перша частина роману повністю присвячена життю дівчини Софі Лефевр, її сім'ї і оточення періоду німецької окупації міста Сен-Перон, Франція, 1916-1918 р. Джордж Мойєс вже не вперше використовує принцип ретроспекції (як в романах «Танцююча з кіньми», «Дві зустрічі в Парижі», «Срібляста бухта»). Через зміну особи оповіді в другій частині роману, де в сучасному туманному Лондоні 2006 року живе друга головна героїня Лів Халстон, Джордж Мойєс балансує між двома сюжетними лініями, допомагає своїм читачам зосередитися на оповіданні і доводить, що незважаючи на поразку в боях, віра і мужність її героїнь завжди перемагають.

Науковий керівник: доцент Я.В. Галкіна.

Анастасія Голякова
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

ПРОБЛЕМАТИКА ЗБІРКИ КАЗОК «ГРАНАТОВИЙ БУДИНОЧОК» ОСКАРА УАЙЛЬДА

Дев'ять казок Уайльда становлять особливу частину спадщини письменника, яка сприяла розвитку його естетської філософії. Незважаючи на те, що казки, як і інші твори О. Уайльда, як і життя письменника взагалі, неодноразово ставали предметом літературного дослідження, тема проблематики казок залишається невичерпною. У літературознавстві казки О. Уайльда розглядалися з точки зору мови і стилю, символіки, психології.

Глибше проникнути в сенс казок Уайльда допомагає судження К. Чуковського: «Уайльд обожнював красу, що відобразилось у проблематиці казок письменника».

І дійсно, казки вражають уяву читача своєю величезною кількістю прекрасного в кожній деталі: елементи декору, предмети одягу і інтер'єр палаців описані з надзвичайною забарністю з метою не втратити ані жодної дрібнички. Вочевидь, ці казки призначені як для дітей, так і для дорослих. Реальність в них найчастіше зла і несправедлива. Благородні душевні пориви героїв зазвичай приводять їх до загибелі, а добро перемагає тільки за межею реального світу. Навіть щасливий кінець казки «Хлопчик-зірка» руйнується останніми фразами: «... в країні його завжди панували мир. Але керував він державою недовго. Занадто великими були його муки, занадто тяжкі були його

випробування - і через три роки він помер. А наступник його був тираном ». Такі фінали є результатом середовища, в якій писав Оскар Уайльд і проблеми, які він відображував в своїх казках роблячи їх надзвичайно моральними.

Серед вивчених і найбільш злободенних проблем виділені наступні: проблема «природної людини», рішенням якої є висновок про те, що Мистецтву притаманні творчі здібності і воно оголошується засобом перетворення людини «природної» у людини «культури». Саме людину «культури» світ Оскара Уайльда може прийняти. Проблема співвідношення краси внутрішньої і зовнішньої, підсумком якої є те, що зовнішня краса неодмінно повинна бути у гармонії з красою внутрішньою. А також розглядається проблема кохання через прощення. Саме кохання у казках Уайльда змушує зростати чудові квіти незважаючи на безплідний ґрунт, а Священника оголошувати Кохання новим Богом, який живе в кожному з нас і робить нас краще.

Науковий керівник: доцент
Я.В. Галкіна.

Алевтина Ковальчук
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

СНИ РАСКОЛЬНИКОВА У КОНТЕКСТІ ПСИХОЛОГІЗМУ РОМАНУ ДОСТОЄВСЬКОГО «ЗЛОЧИН І КАРА»

Актуальність досліджуваної теми полягає у тому, що у ній описується особливістю авторського стилю Достоевського. Автор використовує прийом занурення у півсвідомість Раскольнікова як елемент психологізму, таким чином розкриваючи характер героя та мотиви його вчинків. Досліджуючи дану тему ми посилалися на роботи М. Бахтіна, Р. Назірова, В. Сахарова.

Несвідомі і напівнепритомні форми внутрішнього життя людини зображуються як психологічні стани. Одним з найпоширеніших фрагментів оповіді, що відображає психологічний стан героя є сон, адже він зазвичай мотивується не попередніми подіями сюжету, а попереднім емоційним станом героя.

Опис снів є невід'ємним компонентом у досконалому зображенні психологічного стану людини. Ф.М. Достоевський влучно використав цей засіб, щоб глибше проникнути у духовне життя Раскольнікова.

Символічна і пророча роль снів і мрій у творчості Ф.М. Достоевського загальновідома. Хворобливий стан Раскольнікова і його страшні передчуття постійно підкреслюються автором: майбутній злочинець перебуває в напівнепритомному стані, що межує з

божевіллям або одержимістю. Саме в снах Раскольников передчуває, що сам виявиться жертвою своєї ідеї.

Сновидіння Раскольникова зручно тлумачити з символічної точки зору. Протягом твору Родіону сняться 3 сни.

Перший сон уособлює те, що спочатку герой не був жорстоким. Уві сні він бачить вбивство коня очима малого хлопчика. Юнак відчув до тварини співчуття і не хотів щоб її вбивали.

У другому сні Раскольников бачить зловісний сміх старої над ним під час вбивства. Сон чітко відображає стан схвильованої душі Родіона. Зрештою, він не може вбити в собі совість.

Останній сон герой бачить на каторзі, вже на шляху до морального відродження. У цьому сні він переосмислює все своє життя, розуміє, що його теорія антигуманна.

Тобто у романі сни являють собою відображення екзистенційного стану Раскольникова.

Науковий керівник: доцент
Я.В. Галкіна.

Анастасія Козарук
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

РОЗДВОЄННЯ ГОЛОВНОГО ГЕРОЯ РОМАНУ В.В. НАБОКОВА «ДАР»

Роман видатного російського письменника В.В. Набокова «Дар» є зовсім недооцінений як сучасниками автора, так й критиками сьогодення. В. Ходасевич, В. Єрофєєв, Є. Трубецька, Ю. Рикунін намагалися проникнути у специфічну поетику твору. Роман має незвичайну побудову у форматі «тексту у тексті», манеру письма, демонструє риси «поточку свідомості. Окрему проблему складає незвичайний образ оповідача, який несе головну ідею твору, що і досліджено у роботі.

Оповідач – це особливий художній образ, так само вигаданий письменником, як і всі інші образи. Існує дві основні оповідні форми – це розповідь від першої особи (власне авторська оповідь, невластне-авторська оповідь і невластне-пряма мова) і від третьої особи, що поділяється на три види в залежності від того, хто є оповідачем: автор-оповідач; оповідач, який не є героєм; герой-оповідач.

Головний герой роману В. Набокова «Дар» – Федір Костянтинович Годунов-Чердинцев – носить біографічні риси автора, але не ототожнюється з ним. У романі Набоков говорить про свого головного героя в третій особі (що цілком природно), але раптом в

тексті з'являється "я". Оповідач зображений тут як в відсторонено-об'єктивному плані, так і в суб'єктивному, як «голос» автора. Місцями вони рівноправні, в інших випадках повністю зливаються. Особливістю роману є те, що у книзі майже немає дії: превалюють описи, спогади і роздуми головного героя на найрізноманітніші теми, і ведення оповіді з нечіткими переходами від 1-ї до 3-ї особи. Але все ж таки «Дар» – монологічний роман: в основі його сюжету лежить пошук героєм особистісних ціннісних орієнтирів через осмислення досвіду інших людей.

Протагоніст у романі має талант «роздвоюватися», відчуваючи в собі «внутреннее прозрачное движение другого человека». Але він не тільки здатний влітисся на мить в іншій людині – у ньому самому природно живуть дві сутності: «собственное мое я» і те я, яке є суб'єктом творчого процесу.

Таким чином, сюжет роману «Дар» повинен бути зрозумілий як духовний і професійний розвиток героя-творця від почату його становлення як митця і зародження ідеї до моменту, як він отримує можливість написати цей самий роман.

Науковий керівник: доцент Я.В. Галкіна.

Ілона Кравцова
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

ОБРАЗ ГОЛОВНОЇ ГЕРОЇНИ У РОМАНІ Д. ДІДРО «ЧЕРНИЦЯ»

Дені Дідро був одним з перших письменників Нового часу, хто через жіночі образи в своїх творах почав активно переосмислювати суспільну роль жінки. Художні засоби використані письменником залишаються цікавими для дослідження. Зокрема, привертає увагу своєрідність образу Марії-Сюзанни Сімонен (роман «Черниця»). До розгляду роману звертаються такі науковці як Л.Я. Потьомкіна, Н.Ю. Мухіна, І.К. Луполла та інші, але образ Сюзанни розглядався здебільшого лише у зв'язку з пошуком прототипів.

За Г.М. Поспеловим, образ-персонаж в літературі використовується автором для зображення і модифікації його особистої дійсності. Головний герой може нести в собі як узагальнення суспільного становища, так і погляди автора на конкретне соціальне явище, оцінку того, що відбувається в реальному житті.

Роман «Черниця» вважають новаторським для 18 століття, Дідро був одним із перших авторів, що наважилися вести розповідь від імені жінки. Завдяки частим листуванням Дідро з пані Лежандр, Софі Воллан і іншими жінками, письменнику вдалося з неймовірною точністю

описати душевний стан та думки молодої дівчини, його рідна сестра також була черницею.

Дідро вдало використовує формат листа-сповіді, Сюзанна, як оповідач, відмовляється від власної оцінки дійсності, надаючи маркізу де Круамару можливість зробити самостійні висновки стосовно описаних подій. Зовні Симонен відповідає людині, що зароджується в епоху Просвітництва, музична обдарованість, доброта і порядність підкреслюють гуманістичні тенденції, які намагається передати автор.

Образ Сюзанни збірний, головна героїня втілює в собі зразок нового передреволюційного світогляду молодого покоління Франції. Опис життя дівчини після втечі дає зрозуміти, що проблематика роману набагато ширша, ніж одна тільки відсутність благочестя в монастирях і релігійних колах. Сюзанна лише одна з численних жінок того часу, відштовхнутих суспільством, що не надає ніякої цінності людському життю та долі однієї окремої людини. За допомогою висновків головної героїні Дідро ставить під сумнів логічність та обґрунтованість соціально-релігійних законів.

Науковий керівник: доцент
Я.В. Галкіна.

Екатерина Кухаревская
Университет имени Альфреда Нобеля, Днепр, Украина

СРАВНИТЕЛЬНЫЙ АНАЛИЗ ПОЭТИКИ ЭМОЦИЙ В НОВЕЛЛЕ Р. АКУТАГАВЫ «В ЧАШЕ» И ЕЕ КИНОВЕРСИИ «РАСЁМОН» А. КУРОСАВЫ

*«Фильм – отражение жизни, а у жизни
не всегда есть простой и понятный смысл»*

Акира Куросава

История одного происшествия, рассказанная с разных точек зрения, лежит в основе новеллы японского писателя Эпохи Мэйдзи Рюноске Акутагавы «В чаше» 1922 г. Через 28 лет после выхода новеллы талантливый режиссер и сценарист Акира Куросава снимет фильм «Расёмон», присвоив ему название и место действия другой новеллы Акутагавы «Ворота Расёмон». Заклучив в киноленте самобытную японскую эстетику и собственное видение идеи произведения, Куросава окажется в центре внимания зарубежных кинокритиков и возведет японское кино в ранг мирового уровня.

Своеобразие фильма и отличие его от первоисточника присутствует с первых кадров. Устами монаха, дровосека и

крестьянина, повествующих о трагическом событии, произошедшем в лесной чаще, режиссер Куросава проговаривает истину о человеке, о свойственных ему слабостях и грехах. Данные герои, символизирующие, казалось бы, совершенно не совместимые между собой типажи характера, а именно «человека-романтика» в образе монаха, «циника» в образе крестьянина и «сурового реалиста» в лице дровосека едины лишь в одном суждении: «у каждого своя правда».

В отличие от новеллы фильм невероятно эмоционален, что, собственно, не свойственно японскому кинематографу. Герои наделены не присущими им в типичном японском кино чертами. Так, жена самурая Масако Канадзава не долго скрывала свой сильный характер за кротостью взгляда, а самурай и разбойник намеренно завуалировали свою реальную трусость и слабость за гордыней и напускной храбростью. Эпоха гибнет, ведь самурай, будучи символом силы и чести Японии, трусливо убегает от врага, пытаясь избежать смерти. Если взять во внимание слова Юкио Мисимы, их период подошел к концу, ведь «главное для самурая — это смерть. Какой бы мирной ни была эпоха, в которую живет самурай, смерть — его главная движущая сила, и если самурай боится или избегает смерти, он перестает быть самураем» [3].

Новелла Акутагавы не раскрывает нам в полной мере систему моральных ценностей героев, она почти что лишена эмоциональной составляющей и по сути своей, статична. Система моральных ценностей японцев весьма отличается от европейской. Рут Бенедикт в своей книге «Хризантема и меч» назвала японскую культуру «культурой стыда» [1, с. 250], подразумевая то, что в повседневной жизни японцы невероятно восприимчивы к оценке окружающих. В отличие от европейцев, они руководствуются древним правилом самураев: «Не опозорю ли я себя перед врагами? Не будут ли враги презирать меня?» [3] И в данном случае «враг становится совестью самурая, которая никогда не спит» [3]. С точки зрения Р. Бенедикт социальное давление в Японии чрезвычайно сильно и требует от индивида немалых усилий. «От него (индивида) требуется скрывать свои эмоции, отказываться от своих желаний, все время видеть в себе представителя семьи, организации, нации. И японцы показали, что способны к самодисциплине, которую требует от них такой курс ... но ради собственного блага им приходится слишком многое в себе подавлять» [1, с. 220], — пишет Р. Бенедикт в своей книге. Это подтверждает слова японского писателя и драматурга Ю. Мисимы, которым было сказано, что самурайская этика является политической наукой сердца, направленной на преодоление уныния и апатии, утаивания негативных качеств от других и себя самого. «Считается, что выглядеть здоровым важнее, чем быть здоровым. Казаться смелым и решительным важнее, чем быть таким. Возможно,

такое понимание морали оправдано тем, что оно психологически основывается на особом рода тщеславии, присущем мужчинам» [3], таким образом, слова Мисимы объясняют причину лжи самурая и разбойника, пускай ложь в данном случае никоим образом не демонстрирует их с положительной стороны.

И пускай последнее слово в произведении Акутагавы осталось за духом убитого самурая, рассказавшем свою историю устами прорицательницы, Куросава подвергает эту версию сомнению, давая понять, что даже дух в этот смутный час, лжет. Дабы показать это, он оставляет последней версией убийства версию дровосека, которому совершенно незачем врать. Но главная мысль вовсе не лежит в ответе: «А кто же все-таки убийца?», она вновь проговаривается монахом: «Разделения меж добром и злом не существует, правда у каждого своя».

Дополняя тему о сравнении эмоциональной составляющей новеллы и киноленты, в первую очередь следует упомянуть о способах ее выражения как таковой. В реальной жизни на эмотивность указывают паралингвистические средства, то есть ритм, интонация и, конечно же, мимика, пантомимика и жестикуляция. В «Расёмоне» каждый из героев имеет собственный набор способов выражения эмоциональности. К примеру, образ разбойника, берущий свое начало от природы, возгласами и поведением напоминает животное, хищника, осознающего собственноручно содеянные злодеяния. Его рычание напоминает рык тигра или льва, царя зверей, создавая вокруг героя атмосферу опасности, непредсказуемости и, конечно же, непобедимости.

В письменной речи при помощи лексики, пунктуации, вводных слов, определенного построения предложений, обращений, междометий и даже графических выделений разных частей текста можно создать широкий спектр эмоций персонажей. Всевозможные оттенки эмоций можно описать при помощи разнообразных стилистических приемов и средств выразительности. Для выражения сильных чувств и волнений в новелле «В чаше» Акутагава использовал восклицательный знак. Мать, убитая потерей дочери, рыдает и негодует на мрачное горе, постигшее ее семью: «*За какие грехи свалилось на нас такое несчастье! Что с моей дочерью? С судьбой зятя я примирилась, но тревога за дочь не дает мне покоя. Я, старуха, молю вас во имя всего святого – обыщите все леса и дуга, только найдите мою дочь!*» [5]. Также в новелле используются скобки для выражения эмоций, которые чувствуют герои на момент речи, к примеру: «*(Ироническая усмешка)*», «*И вот тогда мне захотелось убить мужчину. (Мрачное возбуждение)*» [5]. Для усиления передачи невыносимых страданий духом убитого в момент предательства его жены Акутагава также использует скобки. В первый раз при просьбе жены убить его «*(Долгое молчание.)*», затем при мыслях

о помиловании разбойника «(Снова долгое молчание.)», и наконец, в момент самоубийства «(Третий раз долгое молчание)» [5].

Природа — символ жизни, также является отражением эмоционального состояния героя. В произведении Акутагавы упоминаются криптомерии, являющие собой национальное растение Японии и символизирующее святость того места, где она растет. Криптомерии присутствуют и в фильме, дополняя собой «эстетику мимолетности», объединяющей в себе культ природы и идею единства ее с человеком. Как замедленные, статичные кадры с изображением листьев и солнца, так и ускоренные моменты, где герои находятся «в бегах», являются предметом созерцания. Как и в новелле, так и в киноленте, лаконичность и неторопливость подкупают зрителя, давая возможность насладиться умиротворением, на фоне которого происходят абсолютно контрастные события.

Образ дождя в фильме реализует мысли о завуалированности истины, её скрытости. Акутагава в новелле «Ворота Расёмон» пишет не «*слуга переждал дождь*», а «*слуга, загнанный дождем под крышу ворот*» [4], подчеркивая мощь стихийного бедствия. Так, дождь в фильме в присутствии монаха, дровосека и крестьянина символизирует то, что истина завуалирована, скрыта под пеленой лжи, созданной под влиянием тогдашней системы моральных ценностей. «В «Расёмоне» проливной дождь столь же красноречив, как и актер в его искусстве передать зрителю чувства режиссера. Это поток гнева и в то же время священной воды, которая смывает человеческие грехи» [6, с. 20], — пишет Тадо Сато в своей книге «Кино Японии». Никто даже не думает о невинности изнасилованной женщины, смятение которой режиссер передает с помощью образа солнца, ослепляющего и способного затуманить сознание. Жена самурая лишается чувств глядя на солнце, словно засыпая в летний палящий зной. Преображение героини мы видим в образе ветра, символизирующем вечное движение. Точно так же вихрь окутывает прорицательницу, и словно доносит слова самурая из мира мертвых. Ветер заставляет ее кружиться в танце, позволяя ей ощутить на себе то, что чувствовал он в момент своей смерти.

Как и в новелле, в «Расёмоне» важную роль играет «эффект присутствия». Зритель — не просто наблюдатель, но судья, и именно ему дано решать, кто виновен в случившейся трагедии. Подозреваемые описывают собственные версии произошедшего зрителю — судье, а тот в свою очередь наблюдает. Именно ракурс с нижнего угла и помещение камеры непосредственно над землей или полом создавало тот самый эффект присутствия, давая насладиться взглядом «глаза-в-глаза», почувствовать себя в самом вихре событий. И именно в вихре — ведь ветер, играющее солнце и природа играют вовсе не второстепенную роль.

Акцент сделан и на тишине, в которой громогласно выкрикивается речь троих героев. Разящая словно молния, она также идет из созерцания и понятия в буддизме, где Молчание – это Пустота, а Пустота – основа Вселенной. Благодаря сведению диалогов и монологов до минимума, зритель все больше проникается глубиной, созданной писателем и воспроизведенной режиссером идеи. Игра глаз, в данном случае, является продолжением тишины и крупный план неподвижного лица выражает гораздо больше экспрессии, чем любая сказанная фраза.

В конце концов, «Расёмон» является идеальным примером исторического кино, совмещающего в себе философское и детективное начало. Важной является тема социальная, касающаяся как финансового благосостояния человека, так и жизни его в послевоенный период, а значит в период бедности, разрухи и непонимания. *«Вам кажется это страшно? Пустяки, убить мужчину – обыкновенная вещь! Когда хотят завладеть женщиной, мужчину всегда убивают. Только я убиваю мечом, что у меня за поясом, а вот вы все не прибегаете к мечу, вы убиваете властью, деньгами, а иногда просто льстивыми словами. Правда, крови при этом не проливается, мужчина остается целехонек – и все-таки вы его убили. И если подумать, чья вина тяжелей – ваша или моя – кто знает?!»* [5], — с ироничной усмешкой произносит разбойник. И кинокритик Ивасаки Акира в книге «История японского кино» в свою очередь комментирует: «Содержавшееся в этом фильме неверие и разочарование в человеке, неверие и сомнение в существовании объективной истины...как нельзя лучше подходили к идеям, получившим тогда распространение в Западной Европе, оказавшейся в тупике и захваченной кризисами в области международной политики» [2, с. 180], что доказывает насколько человек запутался в кричащих со всех сторон истинах, что нашло свой отклик в великих произведениях Акутагавы и Куросавы. Два абсолютно разных шедевра стали символом, увы, поколебимой веры человека в настоящее и будущее.

Библиография

1. Бенедикт Р. Хризантема и меч: Модели японской культуры / Пер. с англ. — М.: «Российская политическая энциклопедия» (РОССПЭН), 2004. — 256 с.

2. Ивасаки Акира. История японского кино [Текст]: перевод с японского / [послел. Б. Поспелова, с. 248—264]. — М.: Прогресс, 1966. — 319 с.

3. Мисима Юкио. Хагакуре Ньюмон. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <http://modernlib.net> – название с экрана.

4. Акутагава Рюноске. Ворота Расемон. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.litmir.me/br/?b=1096&p=1> – название с экрана.

5. Акутагава Рюноске. В чаше. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <http://lib.ru/INOFANT/RUNOSKE/thicket.txt> – название с экрана.

6. Сато Тадо. Кино Японии: Пер. с англ. / Послесл. И. Ю. Гене. — М.: Радуга, 1988. — 224 с.

Научный руководитель: профессор
А.А. Степанова.

Анастасія Лещенко
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

ПРОСВІТНИЦЬКІ ІДЕЇ У ТРАГЕДІЇ ГЕТЕ «ФАУСТ»

Трагедія «Фауст» не втрачає своєї цінності та актуальності протягом довгих років і є одним із найбільш улюблених творів серед читачів і літературних критиків. Вона відбила ідейні пошуки європейської культурної свідомості XVIII ст. у момент кризового перелому, тобто є своєрідним підсумком в усвідомленні Просвітництва. Тому метою роботи є виявити своєрідність авторського підходу Гете до тлумачення просвітницьких ідей у трагедії.

Просвітництво – духовний рух у другій половині XVII —XVIII століття в історії культур всіх європейських країн, серед головних ідей якого були індивідуум у політичній системі, культ розуму, історичний оптимізм. У трагедії «Фауст» автор об'єднує настрої свого часу. Головний герой – індивідуум, не скутий жодними рамками політичної і державної системи, і є окремою особистістю, яка завдяки своєму розуму формує свій власний погляд на державне життя.

Гете, зрозумівши, що розум це рушійна сила, наголошує на необхідності його розвитку. Фауст приходять через велику кількість випробувань на шляху до істини. А для того, аби її знайти, герою доводиться покинути свій маленький світ та зануритись у більш глобальний. Саме так, на думку Просвітництва, можна усвідомити та боротись з тих що затримує розвиток людства.

Історичний оптимізм просвітників давав настанову, що людська суть благородна і людська природа має прекрасні, позитивні задатки. Гете змушує Фауста зіткнутись з випробуванням своїх моральних цінностей. Та він ще в пролозі в діалозі Бога та Мефістофеля показує, що все одно прагнення люди до кращого переможе. Тому Фауст не потрапляє до пекла, бо усвідомлює, що треба жити на користь суспільства. Безсмертна душа Фауста перемагає, символізуючи торжество людини.

Трагедія стверджує віру в розум, в можливості людини змінити суспільне життя та оголошує найважливішою цінністю людини – невинну невтомну, щоденну боротьбу за щастя людей.

Науковий керівник: доцент
Я.В. Галкіна.

Таїсія Мазоха
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

СПЕЦИФІКА ОПОВІДІ У ТЕАТРАЛЬНОМУ МОНОЛОЗІ **А. БАРІККО «ТИСЯЧА ДЕВ'ЯТИСОТИЙ»**

Алессандро Барікко – один із найяскравіших сучасних італійських письменників. Його роботи досліджували такі літературознавці й дослідники, як Валеріо Ферме, Даніела Біні, Вітні Лосапіо, Аннеліс Ван ден Богаерт та інші. Вони неодноразово виділяли специфіку його стилю, наявність музичних елементів та мариністичної тематики, пунктуаційні особливості, насиченість повторами і різними тропами тощо. «Тисяча дев'ятисотий» (італ. «Novecento») – одна з перших робіт письменника, що досі залишається малодослідженою, зокрема в аспекті організації оповіді.

Оповідь – це особливий спосіб викладу фактів та встановлення зв'язку між ними. Вона має важливе значення для художнього твору, так як є голосом співбесідника для читача. Правильно вибраний спосіб оповіді допомагає читачу краще сприйняти текст та художній світ твору.

Барікко використовує декілька образів оповідача (трубач, конферансьє та, насамперед, головний герой), зберігаючи загальний монологічний тон оповіді, таким чином відбувається певна «зміна масок» без якихось змін безпосередньо форми твору. Монологи усіх трьох відрізняються стилістично. Різна пунктуація, емоційне забарвлення та відмінні одна від одної позиції розповідачів щодо самої історії допомагають читачу розмежувати дані три образи та відчутти характерні риси кожного. У розповіді трубача, яка дещо більша на фоні інших, переважає використання лапок, що свідчить про «вставки» прямої мови у структуру оповіді, знаків оклику, які показують часте вживання риторичних запитань, та трьох крапок, показуючи його загадковість і своєрідну задуму. Розповідь Тисяча дев'ятисотого відокремлює від інших дещо незвичний розділовий знак, відомий як «слеш» – «/». У цьому творі, він виконує функцію коми або навіть крапки, при чому, якби замість цього знаку автор використав би двоє останніх, ефект був би не таким самим. «Слеш» показує певну

стрімкість, музичність та переривчасту мову, що характеризує хвилювання (насамперед ще більше акцентуючи образ моря). У невеликому монолозі конференсьє пунктуаційний знак, характерний саме його оповіді, – це знак оклику, що, у першу чергу, свідчить про його експресивність та урочистість, багате вживання вигуків. Усі три голоси разом цілісно відтворюють атмосферу різнобарвного і насиченого музикою світу пароплава «Вірджинія».

Науковий керівник: доцент
Я. В. Галкіна.

Ірина Мелехова
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

ЗНАЧЕННЯ ВИКОРИСТАННЯ ХУДОЖНЬОЇ ДЕТАЛІ У ТВОРІ ОНОРЕ ДЕ БАЛЬЗАКА «ГОБСЕК»

Повість Оноре де Бальзака «Гобсек» протягом багатьох років становить об'єкт літературознавчих досліджень (Д. Обломієвського, Б. Реізова, Д. Затонського та ін.). Інтерес до творчості письменника та актуальність його творів навіть у реаліях сучасності можна пояснити історизмом та психологічністю, тому що це дає змогу сучасному читачу ключ до розуміння механізмів функціонування суспільства та особистих відносин. Мета цього дослідження – визначити доцільність використання художньої деталі письменником та її значення для твору.

Під поняттям художньої деталі ми розуміємо певний елемент художнього образу, який акцентує автор та який несе значне змістове та емоційне навантаження у творі. Різновидами художньої деталі є речова, портретна, мовленнєва, пейзажна, деталь «фізичної дії», психологічна тощо. У творі «Гобсек» дуже важливе місце займає, насамперед, речова деталь, або деталь інтер'єру. Бальзак, як реаліст, приділяє увагу такими деталям, тому що соціально-побутове середовище є нерозривним компонентом життя людини. З цього виходить, що предметний світ, що оточує персонажа, як наявний результат життєдіяльності людини у багатьох сферах може стати джерелом цінної інформації про нього. Окрім деталі інтер'єру письменник застосовує портретні деталі, які допомагають візуалізувати персонажа та скласти про нього враження. Мовленнєва деталь важлива, оскільки є результатом розумових процесів людини та характеризує її як особистість.

Отже, у повісті «Гобсек», художня деталь є потужним засобом розкриття літературних образів з точки зору психологічних та соціальних аспектів. Деталь також є важливою складовою ідеологічно-філософського змісту твору, бо вона вказує на трагічність та

драматичність життя людини, котра, у свою чергу, складає великий механізм під назвою «суспільство», визначає ефективність його функціонування та напрямки розвитку.

Науковий керівник: доцент
Я.В. Галкіна.

Максим Пономаренко
Поморская Академия, Слупск, Польша

МИФОЛОГИЧЕСКИЕ АЛЛЮЗИИ В СТИХОТВОРЕНИИ Ю.П. КУЗНЕЦОВА «ПЕСОК»

Лирика Юрия Кузнецова принадлежит к послевоенному периоду русского литературного процесса. Ранние стихотворения поэта преимущественно связаны лейтмотивом неувиденной войны и травматического переживания смерти отца на фронте в 1944 году. Эти события сыграли роль некой мировоззренческой базы, на основе которой начал формировать поэтический миф. Ю. Кузнецов использовал феномен *«прапамяти»* или вторичного свидетельства, пытаюсь восстановить связь с погибшим отцом. Создание мифореальности в рамках художественного мира обусловлено тем фактом, что родившийся в 1941 году Юрий не успел запомнить своего ближайшего члена семьи. Все последующие воспоминания в юности строились на рассказах матери и субъективных представлениях самого поэта. В начале 1960-х годов он прерывает учебу в Педагогическом институте в г. Краснодаре и уходит на службу в армию. В армейском дневнике он замечает: «Уезжал в армию. Начинались поиски отца. Я думал об отце и после этого. Я хотел отца. Мне нужен был он» [1, с. 505]. Очевидно, что поэт не пошел в армию из идеологических или патриотических побуждений. Он ясно дает понять, что перед ним стояла задача *познать войну* изнутри, схлестнуться с действительностью, более или менее близкой к той, в которой находился его отец.

Позднее, в самых обычных, на первый взгляд, сюжетах армейской жизни, представленных в его лирике, начинает просматриваться мифопоэтическая глубина. Это хорошо видно, к примеру, в стихотворении *Песок* (1961): «Мы песок разгружаем, // Зубами скрипя. // Мы, как залп, // разряжаем // Работой себя. // Мы до пояса голы, // С нас солнце валит. // И дыхание в горле // Ходит, как лифт. // Жизнь идет проливная – // Блестящий поток. // Как веслом, загребая // Лопатой песок. // Он горячий и крупный // И солнцем пропах. // Как ржаная коврига, // Скрипит на зубах [2, с. 113]. Текст

строится на основе когнитивной метафоры «Поэзия – Физический труд». Подобным образом Ю. Кузнецов выстраивает и сюжет стихотворения «Грузчик» (1960): «Мне нравится работать. // Я пою. // <...> Тяжелый груз на плечи принимаю, // Несу, как шар земной, и понимаю, // Что людям трудно было б без меня» [2, с. 104].

Работа армейского грузчика в тексте выступает в качестве синонима самой жизни. Выражается это через *мотив движения*, представленный широким глагольным рядом: *разгружаем, разряжаем, валит, ходит, идет, загибаю, скрипит*. Так он пытается высказать протест против *Смерти*, против распада семейного треугольника. На эту мысль указывает в своей оценке кузнецовской лирики и российский литературовед Л.А. Аннинский: «У Кузнецова война возникает как бы в двух планах. Во-первых, в быту, в эмпирике детства – здесь она неотвратима, «естественна», и с судьбой не поспоришь. Спор с ней возникает на ином этаже духовного сознания <...> и здесь нет уже никакой смявшей тебя эмпирики, а есть высокий бунт против смерти, против потери...» [3, с. 424].

Метафорическое соотнесение поэтического мифа с бытовой реальностью позволяет травмированному сознанию поэта максимально сблизиться с мифологизированным пространством прошедшей войны. *Песок* иллюстрирует попытку избавиться от травматического давления на психику, *очищения* сознания. Травма смещается в границы художественного текста. Метонимическое замещение «жизнь проливная» вместо существительного «пот» гиперболизирует эффект высказывания. «Блестящий поток» жизни, результат проделанной работы воспринимается как разгрузка («разряжаем работой себя»), а точнее ослабление травматического воздействия. Ю. Кузнецов пытается заполнить связанную с гибелью отца опустошенность, непрерывно доказывая *превосходство* жизни над смертью.

Стихотворение содержит символику (*солнце, ржаная коврига*), встречающуюся в ряде других текстов автора, в частности, в произведениях «Надо мною дымится пробитое пулями солнце» (1959) и «Черный хлеб» (1961). При этом вводится центральный символ – *песок*, вынесенный в заглавие. Солярная символика традиционно связывается с архетипом Отца. Данный факт помогает установить прямую взаимосвязь между процессом разгрузки песка и мифологическим «возвращением» к отцу. Символический ряд произведения представляет собой циклическую систему «песок – солнце – ржаная коврига – песок». Стержневой символ (*песок*) окольцовывает остальные. Он выступает в качестве аллегории мифологического цикла «рождение – смерть».

В тексте возникает мифопоэтическая аналогия песочных часов: «блестящий поток» жизни движется сверху вниз, напоминая о смерти. В «Энциклопедии символов» Дж. Купера указывается, что «сыплющийся

вниз песок означает притяжение низшей природы», а «два отделения песочных часов олицетворяют циклическую смену жизни и смерти» [4, с. 242]. Отец продолжает жить в сыне, а сын в отце. Песок, «пропахший» солнцем является для лирического героя своеобразным мостом к родовым горизонтам мышления. Происходит движение в обратном направлении. Для этого необходим возврат к *Родовому человеку*, к иерархии Рода.

Немаловажным элементом является *аллюзия воды*, которая изображается через образ потоков пота (символ жизнеутверждающего порядка): «Жизнь идет проливная – // Блестящий поток. // Как веслом, загребая <...> песок» [2, с. 113]. Происходит метафорическое соотнесение песка с водой. На этот факт указывает существительное «весло» («веслом загребая»). Становится понятно, что разгрузка песка отождествляется с плаванием по воде, где движение вперед зависит от того кто находится «на веслах». Символика воды у славян связана с пограничем миров. Так, С.М. Толстая отмечает: «Вода – в народных верованиях одна из первых стихий мироздания; источник жизни, средство магического очищения. Вместе с тем водное пространство осмысляется как граница между земным и загробным мирами, как место временного пребывания душ умерших <...> В космогонических мифах вода ассоциируется с первобытным хаосом, когда еще не было ни неба, ни земли, а были во вселенной только тьма и вода. Символическое значение воды и широкая сфера её обрядового использования связана, с одной стороны, с её природными свойствами <...>, а с другой – с представлением о ней как о «чужом» пространстве и входе в потусторонний мир» [5, с. 80]. Песок и вода, таким образом, объединяются в единый символ очищения от травматического переживания о смерти. Аллюзия воды напоминает Ю. Кузнецову о пребывании отца в загробном мире. Она также указывает на первобытную хаотичность, которую вызвал распад семейного треугольника и разрыв родовой цепочки. Перекидывание песка воспринимается как обряд вхождения в хтонический мир, чтобы связать между собой жизнь и смерть в единое гармоническое целое.

Вода в качестве традиционного, наряду с Яйцом и Деревом, символа жизни указывает на циклический неотвратимый бег времени, который выражается через постоянное движение песчинок в процессе разгрузки. По сути, перекидывание песка лопатой – аллюзия ритуального танца, выражающего концепцию «кругового космического времени» [6, с. 79].

Заключение связано с символикой хлеба («Как ржаная коврига, // Скрипит на зубах») [2, с. 113], более развернуто изображенной в стихотворении «Черный хлеб» (написанном в том же 1961 г.) и

перекликающейся с ним («Он обдирал мне дёсны и на зубах скрипел» [2, с. 122]).

Ряд рассмотренных выше сравнений дает нам следующую картину: *песок как солнце, песок как вода, песок как ржаная коврига*. Последнее – ни что иное как обрядовый хлеб округлой формы. Среди прочего у славян он символизировал «рождение новой семьи, переход молодых в новый социальный статус» [5, с. 477]. Форма и способ выпекания непосредственно связаны с солнцем и соляными мифами. Как архетипический символ солнце представляет собой «главный источник космической жизни» [6, с. 192], а значит как и Вода может рассматриваться в качестве жизнеутверждающего элемента стихотворения. Появление в христианской традиции Солнца с двенадцатью лучами как обозначения Иисуса Христа («Нового Солнца») указывает также на мотивы бессмертия и воскресения [там же]. Ю. Кузнецов воссоздает модель космического цикла (движение в круге): *рождение, смерть, воскресение, бессмертие*. Коврига как атрибут славянской культуры связывает космические и родовые процессы. Схематически это можно представить в виде цепочки: *хлеб – солнце – род – отец – семья – дом*. В художественном мире Ю. Кузнецова эта цепочка также образует цикл (форму круга), постоянно находится в движении. Это, в свою очередь, приводит к постоянной трансформации кузнецовского мифа, расширяет и обогащает его.

Таким образом, путь Кузнецова-солдата в армии с самого начала сопровождается присутствием отца, о чем он делает соответствующую запись в дневнике [1, с. 505]. Разгрузка песка проходит процесс мифологизации, наполняясь символическим смыслом. Песок-солнце – аллюзия родовой памяти. Песок-вода – попытка гармонизации жизни и смерти. Песок-коврига – аллюзия мифологического цикла «рождения-умирания», принятие отца как части себя. Ю. Кузнецов понимал, что родовая цепочка продолжается. Поэт в этом случае выполняет задачу связующего звена между мирами, что и можно считать «новым статусом», рождением «новой семьи». Хлеб как атрибут памяти и «совместной трапезы» с отцом указывает в каком направлении двигается кузнецовский герой – от *Социального* человека (общество) к *Родовому* (семья, государство), чтобы затем перейти к изначально мыслящему символами человеку *Космическому*.

Библиография

1. Кузнецов Ю.П. Тропы вечных тем: проза поэта, – М., 2015. – 720 с.
2. Кузнецов Ю.П., Стихотворения. Том I: 1953–1964. – М., 2011. – 504 с.

3. Как он смеет! Да кто он такой?: оценки современников // Звать меня Кузнецов. Я один: Воспоминания. Статьи о творчестве. Оценки современников. – М., 2013. – с. 406-509.

4. Купер Дж. Энциклопедия символов. Книга IV. – М., 1995. – 401 с.

5. Славянская мифология. Энциклопедический словарь / Под ред. С.М. Толстой. – М., 2002, – 512 с.

6. Баттистини М. Символы и аллегории / Пер. с ит. – М., 2008. – 380 с.

Научный руководитель: профессор
Г.Л. Нефагина.

Олег Романенко
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

СЮЖЕТОТВОРЧІ МОТИВИ В ІСТОРИЧНОМУ РОМАНІ В. СКОТТА «АЙВЕНГО»

В. Скотт – один з найвидатніших шотландських письменників усіх часів. Його роман «Айвенго» користувався шаленою популярністю як серед простого люду, так і серед визначних осіб (Пушкін, Гете тощо). Наразі твір є класичним прикладом історичного роману та об'єктом вивчення в навчальних закладах.

Цікавим об'єктом для дослідження є сюжет роману. Адже сюжет є одним з основних принципів організації художнього цілого. Російський літературознавець О.М. Веселовський розглядав сюжет як комплекс мотивів. Такої оцінки дотримувались й інші дослідники – А.Л. Бем, О.М. Фрейденберг.

Німецький літературознавець В. Дибеліус до центральних сюжетотворчих мотивів роману В. Скотта відносить подорож, кохання до прекрасної дами, виховання героя, таємницю та інтригу.

Основним мотивом, що формує сюжет роману «Айвенго», є кохання головного героя – юного лицаря Вілфреда до прекрасної дами, леді Ровени. Долаючи усе нові перешкоди на шляху до нього, юнак доводить серйозність своїх намірів, що приводить до щасливого кінця – одруження пари. Важливу роль у цьому відіграє мотив виховання. Айвенго – дворянин; людина, яка знає що таке гідність та честь. Як справжній лицар, Вілфред оперує вчинками, а не словами.

Мотив подорожі привносить у твір випробування, котрі випадають на долю героя і змінюють його характер. Якщо рішення піти у Хрестовий похід було для Вілфреда імпульсивним, тоді як, повернувшись до Англії, він ретельно планує свої подальші дії.

Такий мотив як інтрига пов'язує політичну, культурно-історичну частину роману з власною долею героя. Події «Айвенго» відбуваються на фоні загарбницької політики брата короля Ричарда – принца Джона. Це стає причиною того, що Вілфред та Ричард вимушені приховувати свої власні імена (мотив таємниці). Зрештою інтрига розкривається з приходом до влади Левиного Серця, який об'єднує країну та примиряє Айвенго зі своїм батьком Седриком.

Використання В. Скоттом такої низки мотивів дає змогу образити не тільки послідовність подій, але й долю героя, його внутрішній стан.

Науковий керівник: доцент
Я.В. Галкіна.

Діана Шатохіна
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

ОБРАЗИ-ХАРАКТЕРИ У РОМАНІ ДЖЕЙН ОСТЕН «ГОРДІСТЬ І УПЕРЕДЖЕННЯ»

Творчість Джейн Остен відноситься до перехідного рубежу кінця XVIII - початку XIX століть. Романи цього автора постійно знаходяться в зоні неослабної читацької та дослідницької уваги, що пов'язано зі своєрідністю художнього рішення в них так званих «вічних», екзистенціальних питань людського буття, зі створенням яскравих образів-характерів. Метою даної роботи є виявлення художніх особливостей у образах-характерах роману «Гордість і упередження»

Образ-характер поєднує в собі риси образу персонажа, літературного героя, що передаються через конкретно-чуттєву форму, в якому індивідуальні особливості служать відображенням типового, обумовленого як зовнішнім середовищем, так і ідейним і естетичним задумом автора, який створив цього героя. Саме через характер розкривається певний тип поведінки, найчастіше той, який притаманний певному історичному часу і суспільній свідомості.

«Гордість і упередження» – реалістичне зображення характерів і звичаїв англійського суспільства XVIII – початку XIX століття.

Всі сюжетні лінії роману сходяться навколо двох головних героїв Елізабет Беннет і Дарсі. Значною мірою окреслити характери героїв допомагає заголовок роману «Гордість і упередження». Спочатку може виникнути враження, що кожен з них втілює одну з цих рис: Дарсі – гордість, Елізабет – упередження проти нього. Насправді ж кожному з них (таї іншим представникам суспільства) в рівній мірі притаманні властиві і гордість, і упередження, плоди стереотипів суспільної

свідомості. Але характер Елізабет ускладнений вдумливістю, серйозним ставленням до почуттів, а Дарсі – благородна людина не тільки за походженням. Глибину їх характерів відтіняють персонажі-антиподи з оточення, що втілюють легковажність, прагматизм, схильність маніпулювати.

У романі «Гордість і упередження» через призму відносин між сім'ями Беннет, Бінглі, Дарсі, Коллінз, Лукас, ми можемо спостерігати типові для сучасників Остен традиції і звичаї, судити про життя англійської провінції. Основними проблемами є проблеми матеріального характеру, на тлі яких ми оцінюємо поведінку героїв, аналізуємо їх вчинки та мотиви які їх спонукають.

Науковий керівник: доцент
Я В. Галкіна.

LANDESKUNDE IM DEUTSCHUNTERRICHT

Jeder Deutschunterricht ist gleichzeitig Landeskundeunterricht. Landeskunde hat das Ziel kulturelle und soziale Kenntnisse über das Land und Leute, deren Sprache man lernt, zu unterrichten. Einerseits müssen Texte und Aufgaben das Interesse zur Landeskunde wecken. Andererseits muss Landeskunde dem Deutscherlernen helfen. Im Deutschunterricht muss das Interesse zum Land, Leuten, Traditionen erweckt und befriedigt sein werden. Bei der Wahl des landeskundlichen Materials spielen die Bedürfnisse der Lernenden und ihr Sprachniveau die entscheidende Rolle.

Das Ziel unseres Artikels ist den Deutschunterricht mit landeskundlichen Elementen auszuarbeiten. Dieser Unterricht wäre für Deutschlehrer in Hochschulen nützlich, die Deutsch auf dem Niveau A2-B1 unterrichten.

Für den Unterricht braucht man die Mappe Deutschlands, wo man bekannte Sehenswürdigkeiten, berühmte Marken und große Firmen dargestellt werden. (Neuschwanstein, VW, Mercedes Benz, Nivea), bekannte Personen (Komponisten, Schriftsteller, Wissenschaftler). Solche Mappe kann man in der Sonderauflage Landeskunde kompakt Deutschland zur Zeitschrift „vitamin de“ 2010 [2, S. 10-11] finden oder selbstständig basteln. Die erste Aufgabe ist folgende: Jeder Student findet ein Paar und bekommt eine Karte mit den Thema Sehenswürdigkeiten oder Architektur, oder bekannte Personen, oder deutsche Marke. Die Paare kommen zur Mappe und sammeln je mehr, desto besser Informationen zum angegebenen Thema. Dann präsentieren sie die gesammelten Informationen im Plenum.

Die zweite Aufgabe: Die Lernenden kommen zu den Computern und surfen im Internet um zusätzliche Informationen zu ihren Themen zu finden. Für diese Aufgabe bekommen die Studenten 10 Minuten. Danach bildet der Lehrer die anderen Paare so, dass man einen ganz unerwarteten Partner bekommt. Zum Beispiel: Klaudia Schiffer und Karl Marks usw. Die Studenten bekommen die Aufgabe von seinem Partner möglichst mehr Informationen herauszufinden. Die nächste Aufgabe: Der Lehrer wählt einen Studenten, der schon viel über die bekannte deutsche Persönlichkeit weiss, aber er nennt deren Namen nicht. Alle anderen Studenten stellen die Ja-, Nein-Fragen um den Namen zu raten. Wenn man das Thema Sehenswürdigkeiten vorbereitet hat, dann macht man so: Ein Student bekommt die Rolle des Schlossdirektors. Alle anderen stellen solche Fragen: Liegt das Schloss im Wald? Ist es alt? Wird es von vielen Touristen besucht?

usw. Wenn die Studenten den Namen des Schlosses schon geraten haben, kann man ihnen den Film über Neuschwanstein zeigen.

Vor dem ersten Ansehen bekommen die Lernenden die erste Aufgabe alle Sportarten zu nennen, die sie im Film bemerken. Die zweite Aufgabe lautet so: Was sehen sie im Film? Man sieht ...

1. ... Arbeiter im Wald.
2. ... einen Bauern mit Tieren.
3. ... einen Fluglehrer bei seiner Arbeit.
4. ... eine Kellnerin mit Bier.
5. ... König Ludwig II.
6. ... Leute auf Pferden.
7. ... Leute in einem Gasthaus.
8. ... einen Mann mit einem Gleitschirm.
9. ... Radfahrer im Wald.
10. ... einen Reiseleiter im Museum.
11. ... Touristen aus Asien.
12. ... Touristen in einem Bus.

Die Studenten sollen ankreuzen, was sie im Film gesehen haben. So prüft man, wie sie den Film verstanden haben.

Vor dem zweiten Ansehen bekommen die Studenten mehr konkrete Aufgaben um sie sich auf die Einzelheiten konzentrieren können.

1. Was sehen Sie? Es sind mehrere Antworten richtig.

a) Das Schloss Neuschwanstein hat ...
mehrere kleine und große Türme.
einen großen Schlosspark.
mehr als drei Etagen.
ein rotes Dach.

b) In der Nähe des Schlosses gibt es ...
einige kleine Seen.
einen großen Fluss.
Berge mit Wald.
eine Autobahn.

c) Die asiatischen Touristen ...
essen etwas im Gasthaus.
trinken ein Bier.
machen viele Fotos.
stehen auf einer Brücke.

2. Was hören Sie? Es ist jeweils eine Antwort richtig.

a) König Ludwig hatte einen Traum: Er wollte ...
fliegen.
nach Asien reisen.
fotografieren.
Fahrradtouren machen.

b) Die Ausbildung eines Flugschülers dauert ...
zwei Stunden, zwei Tage.
zwei Wochen.
zwei Monate.

c) Es gibt noch ein anderes Schloss in der Nähe: Schloss Hohenschwangau. Dort ...

ist König Ludwig mit einem Flugzeug geflogen.
hat König Ludwig im Sommer Urlaub gemacht.
ist König Ludwig aufgewachsen.
hat König Ludwig geheiratet.

Diese Aufgaben haben das Ziel besonders wichtige Einzelheiten zu präzisieren. Die Studenten müssen dabei schnell reagieren. Das erste Ansehen macht also die Studenten mit dem Inhalt bekannt. Das zweite Ansehen präzisiert bestimmte Einzelheiten. Vor dem ersten Ansehen bekommen die Studenten relativ leichte Aufgaben. So das auch die Studenten mit niedrigeren Sprachniveau könnten die Aufgaben machen. Die Aufgaben zum zweiten Ansehen sind komplizierter. So das nur die Studenten mit guten Sprachkenntnissen können sie machen So macht man Innendifferenzierung im Unterricht. Alle Studenten mit verschiedenen Sprachkenntnissen erledigen erfolgreich die angegebenen Aufgaben. Die vorgeschlagenen Übungen haben das Ziel die Lernenden zu lehren die Informationen zum angegebenen Thema selbstständig finden. Die Studenten benutzen dabei verschiedene Hilfsmittel: die Mappe, das Internet, den Gesprächspartner. Alle Kenntnisse werden sofort in der Rede benutzt: Dialogarbeit, Interview usw. Der Lehrer erledigt dabei beratende Funktion. Solche „Selbstständigkeit“ bei der Arbeit imitiert die realen Lebenssituationen, wenn man die Entscheidung selbst treffen muss. Unsere Aufgaben bereiten die Studenten auf die professionelle Tätigkeit vor. Sie schaffen Fertigkeiten, die im Berufsleben nötig sind. Man kann die Ergebnisse der Arbeit sehr interessant präsentieren. Zum Beispiel: Man hängt alles an der Magnettafel, damit alle Teilnehmer sich bekannt machen könnten. So tauschen die Studenten ihre Kenntnisse aus.

Bibliographie

1. Vitamin de. Sprachlernzeitschrift für junge Deutschlerner. Sonderausgabe: Hueber Verlag, 2010. – 18 S.

Yelyzaveta Berezkina

Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine

ROLE-PLAY AS A MEANS OF TEACHING SPOKEN COMMUNICATION SKILLS IN THE EFL CLASSROOM

Communicative language teaching is a way of teaching foreign languages that underlines interaction as a means and the ultimate goal of

study. Some of the main principles of this approach are using the target language as a means of classroom communication and creating communicative activities and techniques that enable learners to use the target language.

Among activities that generate EFL students' cognitive interest and provide useful fluency practice are information-gap activities, problem-solving tasks, simulations and role play. *Simulation* is a situation in which learners play roles they sometimes have in real life (e.g. renting a vehicle). In a *role play* they play a part that they do not normally have in real life (e.g. a writer, a doctor).

The advantages of role play in comparison with other classroom activities are obvious. Firstly, it provides language practice in such communication skills as speaking, listening, reading and writing. Besides, the range of grammatical structures, the number of vocabulary items that can be introduced through role play go far beyond the limits of other pair or group activities. Finally, this activity is suitable for mixed ability groups as role plays can be graded to suit a wide range of learners' abilities.

Setting up a role play, EFL teachers should make students interested in the topic and help them prepare for the role play by revising the language material they acquired at an earlier stage. Improvised role plays are very useful in developing students' creativity with language, but they require some linguistic preparation. Role cards can be very helpful in this case. They should contain only essential information, in particular linguistic structures and words which are familiar to students.

There are different ways in which role cards can be drawn up. For example, one side of the cards can contain information about a role situation, which is identical for all the participants of the role play. The back sides of role cards for different participants are unlike as they give information about a particular character and outline in brief his or her possible role actions.

Another variant of a role card may include role actions for a particular character on the one side and recommended language structures on the other. The next important stage is the students' performance. Participants of the role play do the task while the teacher watches them and notes their mistakes without interrupting the procedure.

The final stage involves discussing what has happened in the role play and what the students have learnt.

To sum up, role-play is a very effective classroom activity encouraging learners to participate actively in the process of foreign language learning.

Scientific and language supervision by Lecturer
L.N. Lukianenko.

THE IMPACT OF THE NATIVE LANGUAGE ON UKRAINIAN PUPILS' ENGLISH PRONUNCIATION

The basis of any language is the sound. For many years the language existed only in sound form. Written code appeared much later than displaying a sound language. All types of speech activity are based on sounds. The role of audio components is also very important in writing.

When teaching pronunciation is very important organization of the introduction of new sounds. We are to remember that students do not come to the lesson to learn new sounds, words, and so on, but to learn to communicate in English. The best way to improve pronunciation might be immersion into English atmosphere and culture by travelling, listening to the news, communicating with native speakers, and simultaneous reading with audio recordings. Modern Ukrainian schools, fortunately, possess the necessary equipment and facilities to conduct lessons of English in the most interesting and compelling for pupils as they have an opportunity to learn details of the language more precise.

Violation of pronunciation of English word forms under the influence of the Ukrainian phonetic system of the language leads to significant deviations and "shaking" of normative articulation of English words, which violates the phonetic laws of the language. Ukrainian students initially struggle while learning a foreign English language as English and Ukrainian phonological systems quite a bit differ. The Ukrainian language consists of 5 vowel sounds without short or long sounds. As distinct from it, English has 12 vowel sounds (5 long and 7 short) together with 8 diphthongs. The difference between Latin and Cyrillic alphabets does not let students see the right accent of speech in a natural way. Alternatively, the well-sounded pronouncing may be achieved by the implementation of Communicative Language Teaching, which is aimed at motivating students to get their own replies, which require bright sounding.

The process of forming pronunciation skills should be built on the basis of communicative exercises, that is, exercises focused on solving the speech tasks. The number of non-communicative exercises should be limited by the need to form the operational skills of using the linguistic material, without which it is impossible to establish appropriate automatisms. Acquiring oral speech and reading altogether is impossible without stable listening skills. At this stage of skills development it is recommended to widely use lingaphone equipment, projection equipment, computers which can support and improve listening skills as well. One of the most important tasks of the English language teaching methodology at the initial stage is the

formation of speaking skills. Teaching pronunciation at a school involves the formation of these skills:

- a) distinguishing between separate sounds and sound combinations;
- b) articulating sounds and sound combinations;
- c) having a normative knowledge of the basics of intonation and rhythmic speech processing.

Sociolinguistic aspect in the method of learning foreign languages reflects the standards commonly accepted in the country of study, living standards speech and literary language, national traditions of the people who inhabit this country. The proper selection of sociolinguistic material should reflect live spoken language.

Improvement of pronunciation has no limits of improvement. Above it, it is necessary to work constantly – however, when moving to an advanced level, a student might notice that the efficiency has increased significantly, and the study of new words, borrowing the pronunciation occurs as if without his or her participation. Then in the future, the main thing – to be observant, to listen to the media, watch films in the original.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.A. Safonova.

Alina Filimonova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE MOST BENEFICIAL TYPES OF ACTIVITIES FOR THE EFFECTIVE SPEAKING SKILLS DEVELOPMENT AT THE ENGLISH LANGUAGE LESSONS

Speaking skills are one of the most important skills in learning English as the second language. Importance of the ability is notably increasing day after day in Ukraine. English becomes a natural Esperanto. Good knowledge of English offers obvious advantages in educational, career, professional development. The Ukrainian sphere of education comes through the determinative development right now. The way is gradual, persistent and enhanced by highly qualified professionals.

The sixth form is the midterm of the secondary education. It is a crucial point to make speaking skills development the most beneficial. At this age children interest for the foreign language is changing and one day their motivation is strong and the other may be weak. A teacher concentrates on the idea of developing highly effective system of tasks.

Game is one of the most effective teaching technics, which are widely used for the effective development for the English language speaking skills. It is used at any stage of the learning process. We use a ball games

introducing new material, asking students to repeat certain words. Hide-and-seek game helps to reveal a level of knowledge of the audience. Maze game is one of the pupils' favorites. This kind of games produces a lot of laugh.

Various types of drama tasks are highly demanded. They are good for memorizing and practicing the certain language structures. This sort of activities fits as a warming-up exercises as well as individual and group projects. Dialogues and monologues are often classified as drama tasks as well. Methodists emphasize that modern classes benefit from polylogues the most. They outline various discussions as working out for unprepared speaking practice.

Each stage of speaking skills development requires a certain set of activities. Authentic audio and video recourses are highly recommended as a complimentary material at each stage. Project inurement is suitable for the getting acquainted with the material. Undoubtedly, it is important to help children to develop critical thinking, student team learning, and active listening skills. To develop friendly (constructive) critical attitude, Franklin method is used. Characteristics, according to which we could evaluate the effectiveness of the lesson with the speaking skills developing approach, could be outlined as following: learning process is organized in the way, pupils could speak the most time of the lesson. Each pupil participates in communication process. None monopolizes the attention, a teacher encourages shy pupils.

Scientific supervision by Associate Professor Y.V. Galkina.

Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

Inna Hurzhii

Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

LES PROBLEMES DE MOTIVATION DANS L'APPRENTISSAGE DES LANGUES ETRANGERES

La connaissance d'une langue étrangère offre à l'étudiant un grand nombre d'opportunités. Elle constitue un avantage important dans diverses activités. Malheureusement, pas tous les étudiants sont intéressés à l'apprentissage des langues étrangères dans les universités et ne comprennent pas tous pourquoi ils en ont besoin. Une telle situation peut se produire en raison du manque de motivation des étudiants: ceux-ci ne prêtent pas suffisamment d'attention à l'apprentissage d'une langue, restent inactifs pendant les cours pratiques ou traitent leurs devoirs avec négligence.

Le type de motivation le plus puissant est la motivation personnelle. Un étudiant peut vouloir travailler à l'étranger, voyager ou avoir la possibilité

d'accéder à une plus grande quantité d'informations, par exemple, à partir d'Internet.

Pour les étudiants qui, pour certaines raisons, ne peuvent se motiver pour apprendre une langue étrangère, les autres types de motivation peuvent être utilisés. Les exemples sont donnés ci-dessous:

- la motivation des autres. Une communication directe entre les étudiants et les enseignants peut susciter l'intérêt d'étudier une langue. De plus, c'est bien utile de proposer des jeux différents. Certains programmes éducatifs interactifs, des chansons dans une langue étudiée, des leçons thématiques consacrées à des sujets restreints ou des vacances sont les meilleurs moyens de maintenir les étudiants impliqués dans un processus d'acquisition du langage;

- motivation externe. Ce type implique que les étudiants aient la possibilité de rencontrer d'autres personnes qui ont acquis un certain succès dans leur travail ultérieur grâce à l'acquisition d'une langue et se trouvant dans les mêmes conditions d'apprentissage. En outre, on peut organiser une réunion d'étudiants avec des locuteurs natifs d'une langue, qu'il s'agisse d'étudiants ou d'enseignants qui participent à certains programmes d'échanges universitaires;

- motivation proactive. Les étudiants sont informés de différents programmes d'échanges académiques permettant d'étudier à l'étranger, des perspectives de travail dans des entreprises étrangères. Les étudiants doivent être sûrs que ces programmes sont disponibles pour tous sans exception.

Consultant scientifique en linguistique: Maître-assistante
L.V. Ratomka.

Olga Karнаushenko

Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine

COMMUNICATIVE GAMES AS A WAY OF DEVELOPING EFL STUDENTS' COMMUNICATIVE COMPETENCE

Communication is one of the means of exchanging information between people and one of the decisive factors for the successful and effective study of foreign languages. The growing popularity of the communicative approach to teaching foreign languages has led to the creation of various communicative techniques and activities stimulating students' cognitive interest and helping them communicate more freely in the language classroom. Among them are problem solving tasks, information-gap activities and *communicative games*, which are teaching games developing learners' communication skills, their ability to interact with people in various situations. The advantages of communicative games in comparison with other

classroom activities are obvious. Being entertaining and at the same time challenging, they improve EFL students' motivation, upgrade their linguistic skills, reduce their anxiety and provide a cooperative learning environment.

A *communicative game* is a classroom activity which includes linguistic, communicative and activity-based tasks. When a *linguistic task* is performed, speech skills are developed and improved in the process of using some language material in speech activities. A *communicative task* consists in information exchange between the participants of the game when they communicate with each other. An *activity-based task* models the way of speech partners' joint activities.

There are six main types of communicative games: *games based on ranking or ranging*, when learners rank some objects or phenomena in order of their importance; *games based on information gap*, which envisage uneven distribution of some information between the partners, which stimulates their speech activity and desire to clarify and specify unknown facts or events; *games based on grouping or choice of suitable variants*, when each student gets a piece of information and is supposed to find some missing facts while communicating with another partner; *games based on searching the match and coordination of actions*, in the process of which each participant of the game tries to find his or her match by asking the other students questions; *an interview*, the purpose of which is to question as many participants as possible with the aim of asking them for their opinion and judgement; a *role-play*, a drama-like activity in which students perform roles of different participants of a situation.

All in all, communicative games are essential in studying foreign languages as they bring nearer the process of assimilation of new lexical and grammatical material to the conditions of real communication.

Scientific and language supervision by Lecturer
L.N. Lukianenko.

Darya Sávinova, Valeria Kaznóvskaya
Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucrania

MOTIVACIÓN EN EL PROCESO DE LA ENSEÑANZA DE LENGUAS EXTRANJERAS

El problema de motivar a los estudiantes es extremadamente relevante cuando se trata de los métodos de enseñar las lenguas extranjeras. Para resolverlo es necesario detallar los componentes de la motivación y presentar su impacto en el proceso del aprendizaje.

La motivación se considera como un sistema de impulsos que dirigen las actividades del aprendizaje. Se debe tener en cuenta que durante el

período de formación, la actitud de los estudiantes respecto a diferentes tipos de actividades didácticas puede variar. La uniformidad de la enseñanza, los ejercicios no comunicativos debilitan las emociones positivas y transforman al estudiante en un participante pasivo, lo que reduce la motivación (externa e interna). Los motivos externos no están relacionados con el contenido del material didáctico. Pueden ser tanto positivos (la responsabilidad personal, el motivo de su propio bienestar, la necesidad de dominar un idioma extranjero para su carrera profesional) como negativos (falta de deseo de estudiar, conciencia de su propio fracaso debido a la falta de conocimiento del idioma etc.). Los motivos internos, al revés, están directamente relacionados con el contenido del material educativo: el carácter interesante del material didáctico, del tema, contenido o forma de presentación.

La efectividad del aprendizaje se mantiene, principalmente debido a los motivos internos, por eso es importante identificar, desarrollar y actualizar la motivación interna de los estudiantes. Para provocar la motivación verdadera del individuo, es deseable orientarse a las preferencias personales del estudiante: su experiencia personal, las preferencias, las emociones y sentimientos, la visión del mundo, el lugar en la sociedad etc. El aspecto motivacional es decisivo para activar los procesos psicológicos: pensamiento, percepción, comprensión y asimilación del material.

El problema de motivar existe siempre, pero es particularmente difícil cuando se trata del aprendizaje de una lengua extranjera, porque el aprendizaje de esta última requiere que un estudiante tenga cierta base y habilidades especiales de comunicación. Si posicionamos la motivación como una de las fuerzas móviles más importantes para aprender una lengua extranjera, se debe enfatizar que los motivos se relacionan con la esfera interna del individuo y están determinados por sus motivaciones personales.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

Anastasiia Kyrychenko
Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine

DEVELOPMENT OF SOCIO-CULTURAL COMPETENCE OF STUDENTS-PHILOLOGISTS WHILE LEARNING ENGLISH BASED ON THE WEB-RESOURCES

The need of a modern personality to adapt to the demands of the multicultural and multilingual world greatly enhances interest in qualitative language education. Learning a foreign language can be considered an important means of forming *socio-cultural competence* and the ability to conduct intercultural dialogues.

According to the researchers of the socio-cultural component of teaching foreign languages, *socio-cultural competence* consists of sociolinguistic and linguistic competence, cultural literacy, cultural aspects, linguistic personality, language picture of the world and world view.

Remi Adam van Compernelle proposed and outlined the structure of the concept of *socio-cultural competence* in his work "Sociocultural theory and L2 instructional pragmatics. Multilingual Matters". The author presented the development of the typology of levels of *socio-cultural competence*, considered the principles and basic content of linguistic education.

Language education of students-philologists is possible with the use of innovative educational technologies which ensure the individualization and differentiation of learning, taking into account the abilities and skills of university students, their level of knowledge and learning needs.

The implementation of web-resources motivates learning, offers authentic and up-to-date material, promotes student's autonomy and creativity, increases awareness of other languages and cultures, develops linguistic and socio-cultural competence.

To sum up, the main objective of the use of modern educational technologies in higher education is to increase the level of the communicative competence and *socio-cultural competence* in students-philologists, their educational achievements and to improve the quality of modern language education in Ukraine.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.A. Safonova.

Alina Levtschenko, Julija Schulga
Alfred Nobel Universität, Dnipro, Ukraine

DIE SPRACHE DURCH DAS SPIEL LERNEN

Um die Bildung zu reformieren, sind neue Ansätze für die Organisation des Bildungsprozesses erforderlich. Die Hauptaufgaben der Bildungsentwicklung sind das europäische Qualitätsniveau und die Zugänglichkeit, spirituelle Orientierung und ihre Demokratie.

Jeder hat gleichberechtigten Zugang zu hochwertiger Bildung. Aber das Lernen sollte interessant und aufregend sein. Und hier kommt das Spiel auf die Hilfe. Heute wird es vom System der sozialen Bildung kontrolliert. Die Hauptbedingungen für die Effektivität der Verwendung von Spielen - ist eine organische Einbeziehung in den Bildungsprozess; aufregende Namen; das Vorhandensein echter Spielelemente, Reime; zwingende Regeln, die nicht verletzt werden können.

Im Spiel gibt es subjektive Freiheit, denn wir haben die Fähigkeit, die Rollen unabhängig voneinander zu verteilen, sich gegenseitig zu kontrollieren, die Genauigkeit der Aufgabe zu beobachten. Das Spiel wird für jeden von uns zur Institution der sozialen Beziehungen, in der wir eine Vielzahl von menschlichen Gefühlen und Beziehungen kennenlernen.

Dabei werden wir konzentrierter, lernen die Umsetzung von Übungen und das Training generell kreativ anzugehen. Stunden entwickeln Aufmerksamkeit und Fantasie. Nachdem das Spiel eingefangen wurde, bemerkt niemand, dass er studiert.

Das Spiel "Schwarzer Peter". Es ist ratsam, auf der Stufe der Überprüfung und Bestimmung des Niveaus die Beherrschung erlernten lexikalischen Materials zu verwenden.

Die Teilnahme am Spiel kann eine beliebige Anzahl von Teilnehmern aufnehmen. Die Spieler verteilen alle Karten einzeln, eine nach der anderen, von rechts nach links, auf der die Wörter in deutscher Sprache geschrieben sind, auf anderen Karten ihre Übersetzung. Danach ziehen die Teilnehmer rechts neben dem Nachbarn eine Karte.

Aufgaben der Teilnehmer, möglichst viele Wortpaare zu erstellen. Derjenige, der die passenden Karten herauszieht (Wort-Übersetzung, der Apfel-яблоко), wird auf den Tisch gelegt. Es gibt jedoch eine Karte, die nicht weggeworfen werden kann - es ist Schwarzer Peter. Da die Karten zusammenfallen, hat Schwarzer Peter Zeit, alle Spieler zu wechseln. Am Ende des Spiels setzen alle Spieler mit Ausnahme von Schwarzer Peter. Der verlierende Schüler bleibt die Karte - Schwarzer Peter.

Es wird empfohlen, das gelernte lexikalische Material bei der Befestigung zu verwenden.

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von Dozentin
O.E. Beresten.

Oleg Mikhlik, Tatiana Marchuk
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

INDIVIDUALLY-ORIENTED APPROACH TO DEVELOP THE SKILLS WHILE TEACHING A FOREIGN LANGUAGE

The basis of mastering a foreign language in a successful way is formed by motivation and innate abilities. Each student is a unique person that is why an individual approach to teach him/her is of utmost importance. Unfortunately, different textbooks and manuals often lack the necessary differentiation. It can be noted that creative teachers seek to make the learning process more individual, i.e. to diversify the implementation of educational activities. So, in other words, to achieve good results a teacher

should take into account the student's personal qualities (diligence, perseverance, etc.) as well as his/her cognitive process (perfect ear, the ability to make a deep analysis and memorize quickly). It should be emphasized that if this balance is broken, one can forget about any positive results. If there is the neglectful attitude towards the subject, the abilities themselves will not help reach the desired goal. But with the enthusiastic approach to the subject, having just average abilities, the student will demonstrate good growth dynamics and will consistently master a foreign language at the intermediate level. Undoubtedly, you should constantly convince the students of a necessity to have a disciplined attitude to the learning process.

It is necessary to pay attention to the unlocking the student's intellectual potential. In this case you should resort to a variety of materials and activities in accordance with the curriculum as well as to a differentiated distribution of homework.

On the one hand, it will result in more varied learning activities, on the other hand it will exclude leveling, i.e. equally easy/difficult home assignment for the whole group.

Surely, training in the form of performing certain exercises leads to mastering a foreign language, but it has nothing in common with the individually-oriented approach to develop the foreign language abilities.

The most effective option is to provide a creative environment, which implies the development of certain tasks and, thereby, the stimulation of the intellectual development. The teacher tries to exploit the creative potential of a student, doing more than just providing the training activities.

The second important factor is the orientation towards the future (near or far) development of foreign language abilities. In other words, the student should be given a tool with the help of which he/she realizes the ways of his/her further development. Each lesson should provide a chance to express the student's views and ideas implying to his/her creative potential. Each student should feel and understand his/her progress. Discussions will also contribute to this process.

The third factor is the development of abilities, not motives. Here you may use the techniques making the learning process easier. It seems difficult, but it works out. Here we have an interest arisen. So, the learning process becomes fascinating and we can observe a positive motivation.

Thus, the development of abilities goes through the individually-oriented learning process. The latter helps to identify the strengths and weaknesses of each particular person in learning a foreign language and thereby identify the ways to overcome the difficulties hindering the development.

SOME IDEAS FOR TEACHING INTENSIVE READING AT SENIOR SECONDARY SCHOOL

Reading is an important speech skill and one of the means of obtaining information which influences the development of communication in a foreign language no less than other communicative skills.

We read for various purposes and, according to these purposes, in a variety of ways. There exist different styles of reading, in particular *skimming*, *scanning*, *extensive reading* and *intensive reading*, which is the focus of our research. *Skimming*, which is used for getting the gist of a text, and *scanning*, which is reading quickly to find some specific information in a text, are important techniques of fast reading. *Extensive reading* is reading of long texts mainly for pleasure and for overall understanding, while *intensive reading* is careful reading with the aim of obtaining detailed understanding of a text. It is the most time-consuming way of reading and is mainly used at senior secondary school as a learning technique. It requires the analysis of the content of a text based on language phenomena.

Materials which are used for teaching intensive reading can be of different genres, and they are selected by a teacher in accordance with the students' level of proficiency. They should be informative, cognitive, built on factual material about the country of the target language and correspond to learners' interests.

To get a more effective result from intensive reading, EFL teachers should follow a three-step lesson which includes *pre-reading*, *while-reading* and *post-reading* activities. At the first stage it is necessary to get students interested in reading a text by using questions and pictures that lead learners to the topic of the text, by writing keywords on the board to help them make correct predictions about the content of the text. At *the pre-reading stage* senior secondary school students can do some exercises aimed at expanding their vocabulary, correlating the meaning of a word with a topic, differentiating grammatical phenomena and others. *The while-reading stage* is designed to help learners understand the text starting with skimming and scanning activities and then doing tasks requiring more thorough comprehension. Students can complete a table, find topic words, do information gap activities or guess the meaning of unknown words. *Post-reading* tasks are necessary for checking up learners' comprehension of the text by means of true/false questions, multiple-choice tests or open questions. Exercises that can be done at this stage are normally directed at the selection and presentation of key thoughts of the text in a simple way or at the division of the material into semantic parts.

At the end of a reading lesson it is necessary to elicit a personal response from the students by discussing characters and ideas.

Scientific and language supervision by Lecturer
L.N. Lukianenko.

Anastasiia Prishchenko

Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine

A SYSTEM OF EXERCISES FOR TEACHING DIALOGUE TO HIGH SCHOOL STUDENTS

Dialogue speech is one of the most powerful means of communication. The most popular approach to teaching English is communicative language teaching, the goal of which is to enable EFL students to communicate using the target language in the classroom and in real life. Together with the learner-centred approach, the learner's autonomy and skills integration it has become one of the fundamental principles of the Program of Teaching Foreign Languages in Ukraine.

According to major requirements for high school students' speaking skills, learners are supposed to perform and respond to basic linguistic functions, such as requesting, providing and exchanging information as well as expressing their views; to be able to communicate in a simple but efficient way using common expressions and adhering to generally accepted norms of communicative behaviour. Developing learners' speaking skills, teachers should acquaint them with various types of dialogues which are normally used in speech, in particular dialogue-questioning, dialogue-arrangement, dialogue-exchange of opinions and dialogue-discussion.

Teaching dialogue to high school students, EFL teachers can use different approaches. One of them is a bottom-up approach which envisages mastering separate elements of a dialogue which is followed by autonomous production and finally the acquisition of the dialogue. There are four groups of exercises according to four stages of teaching dialogue. The preparatory stage includes various imitation, substitution, transformation exercises as well as answering questions, giving and asking for some information. Most of them are relatively-communicative receptive-reproductive and reproductive exercises. Doing them, learners practice giving response to the appropriate stimulus. The aim of the second group of exercises is to teach high school students how to use independently different types of dialogical units. At this stage learners exchange turns by doing receptive-productive relatively-communicative exercises. The aim of the third group of exercises is to teach students to unite the dialogical units into microdialogues. This stage includes receptive-productive communicative exercises of a lower level

which are characterized by using substitution tables, microdialogue structural speech and functional schemes. At the final stage learners are taught to create their own dialogues of different functional types based on a communicative situation by doing receptive-productive communicative exercises of a higher level which admit of using only slides, pictures, geographical maps, restaurant menus, etc.

Scientific and language supervision by Lecturer
L.N. Lukianenko.

Daria Riznyk
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

CROSS-CULTURAL INTERACTION: TOLERANCE VS ETHNOCENTRISM

The modern tendencies of globalization, immigration and cultural immersion have made it impossible to live in a homogeneous social and cultural environment. We always find ourselves surrounded by people from different countries, nations, races as well as various religious and diverse cultural backgrounds, which makes us involved in cross-cultural interaction. In turn it is highly important to learn how to behave and to treat others with respect, to be decent and tolerant to people who might look different, who might not share our point of view and have uncommon, sometimes even unique beliefs.

According to Cambridge Dictionary tolerance is willingness to accept behavior and beliefs that are different from our own, although you might not agree with or approve of them. The additional definition includes the ability to deal with something unpleasant or annoying. Tolerant attitude is the base for cross-cultural interaction and understanding. It is a must have in establishing good relations, productive successful business, prosperous international connections depending upon the aim of interaction, whether it is personal, business, industrial or even government.

While being tolerant it is vital to mind the way we approach the counterparts. Being ethnocentric, so that believing that you are better than others and possess kind of superiority, can have inevitable negative effect on the outcome of interaction or totally ruin the idea of having any. According to the result of one study “ethnocentrism weakens the motivation to interact with people from other cultures”. It is absolutely normal to be proud and devoted to your home country but not to the extent of denying another culture’s norms, traditions, reasoning etc. or thinking that they are not as worthy as yours are. Ethnocentrism which was originally defined by Sumner in 1906 as “the technical name for this view of things in which one’s own

group is the center of everything, and all others are scaled and rated with reference to it” might become a serious obstacle in cross-cultural interaction hindering any possible future cooperation provided one or both of the parties do not seek any understanding, common ground, respect and of course being intolerant.

All in all tolerance is an essential component in dealing with people from different cultures but nobody is born being tolerant or aware of the cultural specifics of both one’s own and moreover foreign nations. That is why it is highly recommended to introduce the courses designed to master etiquette, tolerant attitude, cultural awareness, diversity perception and self control so that the university student obtains so valuable knowledge in order to create civilized national society and be successful worldwide.

Julia Smakovskaya

Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine

SOME IDEAS FOR MAINTAINING MOTIVATION IN TEACHING LISTENING TO SENIOR SECONDARY SCHOOL STUDENTS

Listening is an important part of communication which is central to the learning process. With the communicative approach to teaching foreign languages listening becomes important not only as a receptive skill but also as a very efficient means of the development of spoken language proficiency.

One of the main ways of maintaining learners’ motivation in teaching listening is to choose appropriate listening materials. A good listening text should contain interesting information and present situations that EFL students may really meet outside the classroom. The use of authentic materials like phone messages, radio broadcasts, weather forecasts and songs is one of the constituents of a successful listening lesson as these materials are informative and clearly organized, they are relevant to students’ life and areas of personal interest. However, for educational purposes sometimes it is better to use simplified learner-authentic texts which keep the natural use of language. Like authentic texts, they are different in style and subject matter, replicate natural situations which are typical of native speakers and can arouse learners’ interest.

Another important way of improving EFL students’ motivation at a listening lesson is to use a variety of listening activities that can be done in pre-, while- and post-listening. They should stimulate learners’ cognitive interest and encourage them to use different kinds of listening skills. *Pre-listening* tasks prepare students for what they are going to hear. The main task of these techniques and activities is to acquaint learners with the topic of the text as well as with new lexical units which may be difficult for students.

They may include *elicitation* or *discussion* about the topic based on visuals or the title, *guiding questions*, *brainstorming*, which involves predicting the words and expressions which may appear in the passage, as well as *vocabulary previews*. During the *while-listening stage* students can develop different skills depending on the kind of listening (listening for gist, listening for details, listening for specific information). *While-listening* tasks are aimed at helping learners understand the text. Some of the most effective activities that can stimulate students' motivation are the following: *comparing, ticking off items, sequencing, detecting differences or mistakes*. The last stage, *post-listening*, is necessary to estimate how well students understood the text and help them to connect what they have heard with their ideas and experience. EFL teachers can use such techniques as *multiple-choice* or *true /false questions*, *summarizing* as well as *problem solving*, setting up a *role-play*, writing letters, compositions related to the passage heard.

Scientific and language supervision by Lecturer
L. N. Lukianenko.

Julija Schulga, Alina Levtschenko
Alfred Nobel Universität, Dnipro, Ukraine

SPIELTECHNOLOGIEN IN DEN DEUTSCHEN SPRACHLEKTIONEN

Moderne Methoden des Fremdsprachenunterrichts wurden in jüngster Zeit mit den neuesten Technologien angereichert, deren Zweck ist es, den Lernprozess selbst wesentlich zu erleichtern.

Die Effektivität des Unterrichtes verbessert sich deutlich, wenn in einem Fremdsprachenunterricht Spieltechnologie angewendet wird.

Die Spieltechnologie bietet folgende Funktionen an:

- Wissensmittel;
- ein Mittel zur Entwicklung geistiger Aktivitäten;
- Mittel, um willkürliches Verhalten zu entwickeln.

Das Spiel ist ein wirksames Lehrmittel, das die geistige Aktivität der Schüler aktiviert und den Lernprozess attraktiv und interessant macht.

Die Spielaktivität beeinflusst die Entwicklung von Aufmerksamkeit, Gedächtnis, Denken, Vorstellungskraft und allen kognitiven Prozessen.

Das Spiel ist eine kleine Situation, deren Konstruktion durch Handlung, Konflikt und Charaktere einer dramatischen Arbeit ähnelt.

Der pädagogische und didaktische Wert eines Business-Spiels besteht darin, dass:

- Während des Spiels wird die wichtigste Voraussetzung erkannt: Die Schüler kommunizieren auf einer Fremdsprache.

- eine langweilige Wiederholung einiger grammatikalischer Regeln oder die Festlegung eines neuen Vokabulars in Form eines Spiels wird zu einer spannenden Tätigkeit.

- die Sprachbarriere, die oft bei schüchternen Menschen vorhanden ist, verschwindet.

Im Fremdsprachenunterricht einer Fremdsprache gibt es folgende Arten von Bildungs- und Sprachspielen: phonetische, Rechtschreibung ("Einen Brief einfügen"), lexikalische, grammatische.

Wir möchten als Beispiel ein Spiel "Einen Brief einfügen" vorstellen.

Der Spielverlauf: Es werden zwei Teams gebildet. Die Tafel besteht aus zwei Teilen. Für jeden Befehl werden Wörter geschrieben, denen jeweils ein Buchstabe fehlt. Die Kinder gehen abwechselnd an die Tafel, fügen den fehlenden Buchstaben ein und lesen das Wort. Zum Beispiel: g ... t, schle...ht.

Es sollte betont werden, dass das Spiel das systematische Lernen und das intensive Training nicht ersetzen kann. Der Lehrer muss sie in Maßen anwenden und beachten, dass das Spiel nur eine der verschiedenen Möglichkeiten ist, um jüngere Schüler Fremdsprachen zu unterrichten.

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von Dozentin
O.E. Beresten.

Angelika Taranenko

Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine

SOME PECULIARITIES OF TEACHING VOCABULARY TO INTERMEDIATE HIGH SCHOOL STUDENTS

The demands of the society on the quality of English training have greatly increased recently due to the fact that English has become the most valuable foreign language to learn. Firstly, it is the language of commerce and international business, computers and the Internet. Besides, it is the second language in many countries around the globe and you can be easily understood wherever you are. It is obvious that vocabulary plays a decisive role in foreign language learning since without sufficient word-stock you will not be able to clearly express your thoughts.

Teaching vocabulary to intermediate high school students, EFL teachers should pay special attention to two stages of assimilation of new lexical units – the stage of presenting new vocabulary and the stage of automatizing learners' activities with it, with their techniques and exercises designed to present new vocabulary, to encourage students to assimilate and review it so as to produce it in speech.

Presenting new vocabulary items, EFL teachers can use two methods of conveying the meaning of words: *direct method* and *translation*. *The direct*

method involves using visual and verbal techniques. Visual techniques (using photos, pictograms and body language) are characteristic of the initial stage of instruction and are used mostly in elementary school, while verbal techniques (*guessing from context, synonyms and antonyms, definitions, word-building, matching and dictionaries*) are preferable in senior secondary school.

The aim of the second stage of vocabulary assimilation is to automatize students' activities with the new words of functional vocabulary. The process of automatizing takes place at different levels – word-form, free word-combination, phrase and speech segment levels, when students try to connect two or more sentences, syntactically structured and communicatively independent. At this stage it is desirable to engage students in doing a number of exercises which should be presented in the following sequence: imitation exercises, substitution exercises, laconic answers to alternative questions, answers to other types of questions, independent use of lexical units in a sentence and uniting speech patterns into a speech segment – a dialogue or a monologue.

After dealing with unfamiliar vocabulary it is important to encourage EFL students to use the new lexical units in real-life communication. Emphasis should be put on creative communicative activities, in particular role plays, projects, surveys which involve improvisation, not just repetition and drills.

Scientific and language supervision by Lecturer
L.N. Lukianenko.

Yuliia Tkachenko

Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine

SOME PROBLEMS OF TEACHING READING FICTION TO INTERMEDIATE EFL STUDENTS AND THEIR EFFECTIVE SOLUTIONS

Reading is not only a means of communication, but also a very effective way of learning a foreign language. It is often integrated with listening, speaking and writing and is used as the basis for their further development.

One of the constituents of a successful reading lesson is the choice of appropriate reading material. Texts used in senior secondary school are learner-authentic or simplified. They correspond to methodological demands and students' intellectual and language level. However, some teachers believe that reading authentic texts has more advantages in teaching a foreign language to EFL students. It gives learners a better understanding of the

target language and shows the language reality. Using realistic fiction, in particular short stories by English and American writers, in the language classroom can be beneficial for developing students' speech skills. It encourages learners' critical thinking, involves their emotions and intellect, contributes to their personal development and increases motivation in studying the target language.

Nevertheless, the use of linguistically difficult authentic texts in the language classroom in senior secondary school seems to be unreal as these texts may be unsuitable for developing some language skills, especially in mixed-ability classes where most students have not yet achieved intermediate competence. While developing EFL students' reading skills, teachers should acquaint them with the most necessary techniques and activities that can help them get ready for reading a text, guess the meaning of new words without looking them up in a dictionary, make correct predictions, which may enhance their comprehension of the text, single out the main points of the text and understand separate facts. When learners get the necessary support, direction and guidance before, during and after reading, the process of reading may become a positive and pleasurable experience.

At the pre-reading stage teachers should design activities which are aimed at activating learners' background knowledge. With the help of *elicitation* and *brainstorming* students can predict the content of the text. Using *vocabulary previews*, learners get familiar with new words. *While-reading activities* help them to concentrate on the text by comparing their predictions with the information received, establishing semantic or logical connection between separate facts. *After-reading tasks* contribute to a better understanding of the content of the text by bringing students' attention to some details, provoking further discussion and making the whole process memorable and enjoyable.

Scientific and language supervision by Lecturer
L.N. Lukianenko.

Сергей Балицкий
Школа английского языка SkyEng, Днепр, Украина

НЕЙРОФИЗИОЛОГИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ ИЗУЧЕНИЯ ИНОСТРАННОГО ЯЗЫКА (НА ПРИМЕРЕ АНГЛИЙСКОГО)

В условиях глобализации, профессиональной и академической мобильности, иностранный язык является важнейшим инструментом коммуникации. Английский, являясь официальным языком межкультурного взаимодействия, стал неотъемлемым критерием уровня общепрофессиональной компетентности специалиста. Известно, что

наряду с иными факторами, состояние здоровья является одним из самых важных условий, обеспечивающих готовность обучающихся к изучению иностранного языка. В связи с этим, актуальной является тема исследования нейрофизиологии человека, а именно динамической трудоспособности головного мозга и нервной системы, а также скорости когнитивных процессов в организме, влияющие на эффективное овладение иностранным языком.

Благодаря возможностям электроэнцефалограммы, исследования человеческого мозга показали, что в любом состоянии, а именно в состоянии активности или покоя, в нем происходят колебания различных частот. От характера разных видов волн зависит эффективность обучения. К примеру, альфа-волны бывают замечены во время отдыха, когда мы не проявляем сверхактивных действий, но и не во сне; дельта-волны отвечают глубочайшему сну без сновидений; в случае если же внимание сосредоточено на некоей задаче, то это будет видно на ЭЭГ преобладанием быстрых бета- и гамма-ритмов. Исследователи из клиники при университете Шарите, в Берлине провели опыт по исследованию воздействия фазнейро колебаний на скорость ответной моторной реакции. В ходе эксперимента было выявлено, что скорость восприятия и анализа информации, поступающей из окружающего мира, напрямую зависит от того, на какую фазу колебаний приходят сигналы. С помощью ЭЭГ ученые также смогли определить наиболее подходящую фазу для изучения иностранного языка. Она соответствует преобладанию бета-ритмов с частотой 9-16 Гц. Одновременно в этой фазе происходит активность аммониева рога и первых трех зон по Бродману – зоны мозга, занимающие лидирующее функциональное значение в обучении. Ведущий научный сотрудник Центра нейрофизиологии и когнитивных исследований НИУ ВШЭ В.Н.Никулин сказал: «Интересным представляется тот факт, что то, насколько хорошо человек запомнит слово, может зависеть от параметров сигнала, предшествующего предъявлению слова. Заглянув в будущее, можно представить занятие по иностранному языку, где обучающиеся сидят в удобных электродных шапочках и осваивают новые слова, которые предъявляются в периоды максимальной восприимчивости мозга к новой информации» [1]. Таким образом, приходим к выводу, что бета-активность укрепляет сформировавшиеся нейронные цепочки и приводит к очевидному прогрессу в изучении языков. Большое количество физиологов проводили исследования связи головного мозга и работы нервной системы. Согласно Н.Р.Григорьеву, физиологической основой обучения являются суммационные реакции в ЦНС на клеточном уровне, впервые предложенные Ч. С. Шеррингтоном. В основе воронки Шеррингтона лежит принцип сенсibilизации

(увелечение чувствительности нейронов НС к однообразным раздражителям) и фасилитация – это облегчение появления обратной реакции человека с возрастанием числа повторяющихся одинаковых действий, формирующие определенные ответные реакции его организма. В связи с этим, обучения иностранному языку будет более эффективным, если построить обучение на основе суммации. Примером может служить заучивание стихов, каких - либо текстов для презентаций и докладов, ролей пьесы на иностранном языке и тому подобное.

Таким образом, благодаря знанию нейрофизиологических особенностей восприятия информации, является возможным достаточно быстрое и фундаментальное изучение любого иностранного языка.

Библиография

1. RIA Ученые выяснили как максимально использовать ресурсы мозга. [Электронный ресурс]. – режим доступа: <http://telegra.ph/Uchenye-vyyasnili-kak-maksimalno-ispolzovat-resursy-mozga-0827>.

Научный руководитель: доцент
А.А. Задоя.

SOCIOCULTURAL ASPECTS IN STUDYING FOREIGN LANGUAGES (ENGLISH, SPANISH, ITALIAN, FRENCH, GERMAN, POLISH)

Alevtina Kovalchuk
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

LA CULTURE DANS L'ENSEIGNEMENT DES LANGUES ÉTRANGÈRES

Une langue n'est pas qu'un système de signes organisés. Elle est la somme de différents éléments dans laquelle la linguistique n'est que l'un d'entre eux. Si le savoir-faire de la connaître la grammaire d'une langue, sa syntaxe, son lexique permet la communication, la question qui se pose est de savoir de quel type de communication il s'agit.

Les scientifiques et les représentants de la société progressiste recherchent de nouvelles possibilités et formes de communication afin d'améliorer la compréhension mutuelle, du dialogue interculturel efficace, de la tolérance et du respect de différentes cultures.

On voudrait parler non de non seulement de l'importance de l'apprentissage des langues, mais aussi de la culture de leurs pays, ainsi que de l'impact de ces connaissances sur leur qualité.

La culture constitue une composante inhérente à chaque individu et à la langue dans laquelle ils s'expriment.

L'amour pour la culture du pays et sa compréhension sont importants pour l'apprentissage réussi des langues. Chaque culture est unique, toutes les cultures sont différentes, elles peuvent vous sembler intéressantes ou choquantes, mais dans chaque culture, il y a quelque chose qui pourrait vous intéresser profondément.

Comment pouvez-vous apprendre une langue si vous êtes intéressé à la culture du pays où elle est répandue.

Voici quelques conseils :

- apprenez autant d'expressions idiomatiques que possible et utilisez-les dans votre discours. Cela facilitera la communication orale.
- plongez au cinéma. Dans ce cas, il est plus utile d'étudier de vieux films.
- La littérature est d'une importance primordiale. Je recommanderais de connaître le programme de littérature dans les écoles secondaires du pays et de lire ces livres.
- l'argot d'aujourd'hui est une partie importante de la culture de la communication, il est donc également utile de l'étudier. Découvrez quels sites sont les plus populaires dans le pays. Explorez et rejoignez la conversation.

En conclusion, l'étude de la culture est le fondement de l'étude de la langue.

Consultant scientifique et linguistique : Maitre-assistant
L.V. Ratomska.

Taalaikul Kubatbekova

Wyzsza Szkola Biznesu Humanitas University, Sosnowiec, Poland

CHANGES AND EVOLUTIONARY PROCESSES IN THE BRITISH LAW-MAKING SYSTEM

The cohesion and performance of the constitution depend largely on how well the fundamental social values are submitted. In many states, the constitution has basically a written form, but there is an exception — the Constitution of the UK.

Corresponding to historical evidence, the British Constitution was first built on the basis of a struggle between the bourgeoisie, which was furnished by parliament (more precisely, the House of Commons), and the knighthood, the interests signified by the monarch. The next stage of the progress of the constitution reveals the demands of other social groups, taking into account the needs of the economic, social and political development of the country. The Constitution of the UK differs from the others in a form that it has a mixed, non-systematic character since it has consisted of two parts — written and unwritten. The phrase “*written law*” means a law correctly took up by parliament, nevertheless of its registration on paper, and the words “*unwritten law*” is used in attitude to act not adopted by the Parliament. Both parts have diverse sources of the origin. The written part covers Statutory law, Acts of Parliament accepted in various ages and even eras (laws), regulating constitutional issues (which are not a basic law), and judicial decisions (precedents). Court decisions exist in writing, recorded on paper; but the doctrine refers them as part of the unwritten law. Judicial decisions are a “common law” mechanism that includes the basic rights and independence of the citizens. The absence of a single act on rights and freedoms leads to the need for judicial interpretation of existing laws and customary laws. Precedents also regulate relations between various state bodies. There is the number of judicial precedents set; the main ones are decisions of the highest judicial bodies, especially the House of Lords, the Supreme Judicial Body of the country, which decisions are binding in all courts.

Unwritten law is a law that has never been “*written down*” in a single act; it includes constitutional settlements, which are not legally, recorded anywhere, but govern, as a rule, the most important issues of public life.

These conventions or the system of customary law are presented as the basis of constitutional law.

Customs are the rules established in practice, which are formed mainly by the conditions of relations between state bodies between themselves (the Cabinet of Ministers and the Government). The rules and regulations include treatment governing ministers, the collective responsibility of the Cabinet, the dissolution of Parliament, the conclusion of international treaties, the declaration of war, etc. In fact, these prerogatives are exercised by the Crown (Monarch) upon receiving the approval of the government in power.

Compliance with constitutional custom is not obligatory since there is no specific controlling. As for the parliament, it is a theoretical custodian of the sovereignty, who at any time can offer something new, cancel or abolish the old one. Parliament sovereignty is a fundamental principle of English constitutional law, which is also a principle of the customary law. Concurring with the changes, which were dated in 1884 “The principle of democratic domination means: General assembly ... has the right to issue and destroy all kinds of laws; there is not a single person or institution for which English law would recognize the right not to execute legislative acts of parliament ... Any legislation act (or part of it) that creates, repeals or amends an existing law must be executed by all courts. The same principle can be interpreted on the other side: no person, no assembly of persons under the British Constitution has the right to issue decrees that would be inconsistent with parliamentary acts or enjoy judicial protection contrary to the Parliamentary Act.”

One of the most important characteristics as formalism is inherent in British lawmaking. There are official institutions and bodies that were created several centuries ago and continue to function without any benefit to people. Formalism leads to the separation of existing norms and institutions from reality. This is evident in the position of the central authorities. Formally, the country is ruled by a monarch with very extensive legal powers, that is, all types of state bodies officially receive their authority from the Monarch, but in fact the country is ruled by the government, more precisely, the head of government, in whose party the majority are also members of the House of Commons.

Formally, the Monarch appoints the Prime Minister, but in fact, he always becomes the head of the political party that received the most votes in the House of Commons. The head of government has an enormous competence that allows him to influence all aspects of the political life of the country and occupies a special place in the system of state bodies. Formally, all processes take place according to traditions, but in reality, the key and main role in politics are played by the head of government. All vital country issues, bills and other aspects relating to this are coordinated primarily with the Cabinet of Ministers, and more than one bill cannot be approved without

government support. The bipartisan mechanism leads to the reign of only one of the two parties, depending on who gets the most seats in the House of Commons. Anyone who will control this majority will actually exercise the powers of parliament. The decision-making process on a large scale of delegated legislation, practically is not subject to parliamentary control, the helplessness of parliament in the financial and budgetary sphere, as well as in the sphere of control over the activities of the government - all this testifies to the decline of the British Parliament, which once in the history was an example for others.

The evolution of the British Parliament is also influenced by international relations. The accession of the UK to the European Union (EU) leads to regulations issued by the Administrative body of the Union, which are also included directly in the legal system of the member-states; regulations take precedence over the relevant provisions of the national law. And what's more, the competent authorities of the EU are dealing with economic and social issues, which suggest that the British Parliament may be less sovereign. Its dominance in this area is limited only by the right to leave the Union.

The principle of parliament's jurisdiction also fluctuates in connection with the practice of holding national referendums in the UK that has begun. Matching up with the above reasoning, it can be assumed that the main authority and the legislative acts attached to it are subject to frequent changes, corresponding to the circumstances of the required time. Here the question expires: is there any sense in preserving monarchy, when all the changes that took place in the past, in the present and even in the future entail a review of the reform of the entire state, because the benefits of maintaining monarchy for the ruling circles are greater than the consequences of its shortcomings. Even if legislative acts are subject to change, what fact gives an exact conviction that the population of the UK will lose its meaning in the monarchy every year because the new generation has its own requirements and worldview.

To add more, the main issue is the taxation of the population, because all the whims of the monarchy and the government are paid "*out-of-pocket*" of citizens. These high taxes can be support for poor people, or for people who need help from the state. The monarchy is only the reference of history, which has preserved its traditions and customs and is only the pride of the nation. The hereditary heads of the state are the king and the queen, and only in this capacity they do personify the state. Currently, the authority of the monarch expresses the result of a long evolution under the influence of political struggle; the power of the Monarch is strongly limited and has only a nominal privilege. In fact, the powers of the Monarch are exercised by the Government, and there are only a few cases when Monarchs interfered in decision-making. The monarchy plays only the role of the personification of

conservatism, the need to manipulate citizens to solve their problems, to preserve centuries-old traditions and noble blood, as well as statuses.

Scientific and Language supervision by Full Professor
N.V. Zinukova.

Ana Lúshnikova
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

EL PAPEL DEL FENÓMENO DE “DESPACITO” EN LA VIDA DE HOY

Es imposible imaginar nuestra vida sin música que tiene gran variedad de géneros. Podemos distinguir unas tendencias principales: a ella se le atribuyen las canciones latinas y españoles. Según muchas estadísticas de 2018 que se basan en las búsquedas en YouTube, iTunes, unas 6 de 10 canciones son en español. Como afirma el experto musical, Alejandro Gómez Lizarraga, J Balvin ocupa la primacía en los chartes, especialmente en los EEUU. También tales artistas como Camilla Cabello, Daddy Yankee, Jenifer López, Cardi B, Bad Bunny forman el fundamental entre el público. Además, el experto dice que hay una tendencia de combinación del español e inglés en una composición musical.

El crítico musical, María Sánchez Díez, llamó la canción de Luis Fonsi y Daddy Yankee la victoria de la música latina, pues ha estado ocupando el primer lugar en los ratings de 47 países durante unos meses. Mientras, gracias al remixo de Justin Bieber, la canción llegó al primer lugar de “Hot 100 de Billboard”. No obstante, María Sánchez dice que Justin Bieber se guió por el intento de aumentar su rating y como resultado obtuvo dividendos apropiados. Por añadidura, el “fenómeno ” de la canción consiste en la realidad que “Despacito” se ha convertido en un track de los más escuchados en los EEUU a pesar de los problemas de racismo y las últimas campañas antiinmigrantes del país.

Sin embargo, según Frances Negrón-Muntaner, profesora del Centro de Estudios de Etnia y Raza de la Universidad de Columbia, Despacito ha sido la obra integrada a la gente de nacionalidades diferentes. Asimismo ella dice que el papel de la canción se ha subido gracias a la disfusión del español en EEUU y la que para el 2050 el país puede ocupar el primer lugar por el número de hablantes. Es cierto que esta tendencia no se limita a una canción. Pues la realidad que dos primeros lugares del Top10 de 2018 se ocuparon por las canciones en español (de Camilla Cabello y Cardi B) no provoca ninguna sorpresa. Las razones evidentes para el fenómeno de popularidad de la música latina, aparte de las inversiones comerciales y campañas RP, es que la

mayoría es del género pop, es rítmica, activa y memorable, los textos son simples y tocan las relaciones románticas o rutinarias.

Para resumir, la tendencia de la popularidad de la música latina no es descabellada y lo más probable es que va a aumentarse. Por eso, la atención a esta esfera de la cultura moderna es indispensable para estudios culturales, sociales y lingüísticos.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

Luiza Lysaya
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

INTERCULTURAL COMMUNICATION IN GLOBAL BUSINESS

Nowadays intercultural communication is an important part of doing business. All business spheres develop very quickly and require expanding the borders, searching new partners and co-operating. It ensures promotion of the company, popularization, improvement of goods and services quality. International businesses make emphasis on expanding business communication and contacts, dealing with abroad partners. However, there are some problems which can and should be avoided while business dealings.

First of all, it is the problem of misunderstandings. All cultures have their specialties and it is essential to understand differences, particularly, in the sphere of business. For example, while a business meeting Japanese people will never directly say “no”. Another cultural example is in Saudi Arabia. There it is not adopted to discuss women, even to ask about their health. Sign language also plays an important role in negotiation process. A nod signifies “yes” in many countries, but “no” in some parts of Bulgaria and Greece. In some cultures it would be extremely rude to point at a person directly with one finger. Even beyond such single gestures, the concepts of eye-contact and personal space differ greatly. In this case only being aware of specialties will eliminate misunderstandings.

Secondly, inability to lead the right, competent, constructive dialogue is also a great problem. It can be the result of incompetence of specialists in the field of business. On one hand, good communication practice helps to maintain effective business dealings. On the other, bad communication practice can lead to international tension between the cultures and even to a full loss of the business.

Thus, intercultural communication is an important part of doing business and it is overriding to implement it correctly. The most important principles are correct advertising and indication of all details about the product or service. Problems and misunderstandings in this sphere can be

prevented by close control over the following components: employee competence, verbal and non-verbal means of communication and quality of advertising. The harmonious combination of these elements results in successful business interconnection.

Scientific and language supervision by Associate Professor
D.O. Holub.

Daria Malyar, Taras Pismenniy
Università Alfredo Nobel, Dnipro, Ucraina

COM'È GESTICOLARE ALL'ITALIANA

Ogni giorno noi comunichiamo con altre persone usando i mezzi differenti: le lingue madri e straniere, la lettera e ovviamente il più universale – “il linguaggio dei segni”. Bisogna fare attenzione al modo in cui dirigiamo il nostro corpo quando parliamo con qualcuno, altrimenti possiamo danneggiare la nostra comunicazione.

Il significato e il senso dei segni in paesi diversi è una scienza interessante e utile. Soprattutto se si studia la cultura d'altro paese oppure si viaggia molto. I segni sempre sono più eloquenti che le parole. Il nostro comportamento non verbale, quindi i nostri movimenti, gesti, tocchi possono mettere un viaggiatore in imbarazzo. La lingua italiana non è solamente delle parole e grammatica, ma anche i gesti sono piuttosto utilizzati dagli italiani. Secondo alcune ricerche quasi 60 per cento dell'informazione nella comunicazione sono trasmessi attraverso i gesti. Tutte le nazioni del mondo usano più o meno i mezzi d'espressione delle idee ed emozioni. Gli italiani non sono un'eccezione bensì un esempio. Il discorso degli italiani è associato con la quantità grande dei segni. Questo stereotipo non è accidentale. Si può chiamare gli italiani i campioni mondiali in uso di mani, muscoli facciali, e altre parti del corpo nella vita quotidiana: così esprimono l'ammirazione della bellezza femminile con almeno cinque modi. Hanno anche completamente diversa la vista dello spazio di vita intorno a un individuo. Per esempio, un europeo medio crede che la distanza di una persona con chi parli bisogna essere almeno a 60-80 cm “da una faccia”. Per un italiano la zona di conforto personale è significativamente minore: più vicino a te si trova una persona, più amichevole sarà il atteggiamento. Se non ne sapete niente, il comportamento di un italiano può apparire come inadeguato e antipatico per voi.

Gli italiani parlano rapida ed emozionalmente e decorano il loro discorso con vari gesti. Senza sapere la lingua, solamente del tono si può comprendere il concetto della cosa detta. Tuttavia alcuni gesti possono non solo aiutare a capire la persona con chi parlate, ma anche confonderla. Si può

dividere i segni degli italiani in due gruppi. Nel primo gruppo ci sono i segni facciali, o i segni visuali. Di solito loro sostituiscono le parole ed espressioni in situazioni tipiche. Per esempio, la mano con il pollice e il mignolo accanto all'orecchio significa "ci sentiamo (sicuramente, più tardi)". Se alzate l'indice al livello della testa questo può significare "aspetta, ho ricordato, allora ti racconto la notizia". Il pollice e l'indice uniti all'anello significano "approvo, molto bene, mi piace". Nel secondo gruppo ci sono i segni simbolici. Questo gruppo è più versatile ed emozionale.

Bisogna anche sapere che alcuni segni che sono regolari per gli ucraini, in Italia possono significare le cose totalmente diverse, perciò dobbiamo pensare prima di usarli. Per esempio, il gesto amichevole "victoria" in Italia significa "mi scusi, ho bisogno di andare al bagno" o nemmeno l'insulto "cornuto". E al contrario, se girare il dito accanto alla testa, questo segno non farà del male a un italiano, ma, al contrario, è un complimento per lei e significa che è originale!

Consultore linguistico e di ricerca: Insegnante
A.A. Pliushchai.

Nurzhana Nasyrova

Wyzsza Szkola Biznesu Humanitas University, Sosnowiec, Poland

PECULIARITIES OF THE US CONSTITUTION AND ITS AMENDMENTS

The constitution in the United States of America is the main law. The government of the United States is regulated by the Constitution and the Constitution doesn't always make everyone happy, so there are amendments that help periodically tweak or amend the constitution of the United States, but it's very difficult to amend. Of the almost 11000 amendments proposed in the centuries, by 2016 only 27 were adopted. Because of the lengthy amendment process, today the US constitution is very static. The U.S. has not passed changes since 1992. There are some amendments which change America and lives of its citizens. The first amendment which includes "five freedoms" and is the main sign of the democratic state. The freedom of speech, religion, assembly, press and grievance.

An interpretation of freedom, human rights in the constitution of the United States is broader than in most countries. How does this affect the inhabitants?

People feel themselves free, they know their rights, they can say their own opinion and protest. For example, according to the first amendment, citizens of the United States allowed to burn the national flag as a form of protest.

One of the most controversial and debatable amendment is about right to keep and carry weapons. Role of this amendment is very big. On the one hand it is a guarantee of security for some people. On the other hand, this is a rise in crime. The American peoples are considered the most armed in the world, and the rifle can be bought already at 18. This amendment is often a matter of political struggle. During the presidential campaign in 2016, Donald Trump accused Hillary Clinton of intent to repeal the second amendment when Clinton just offered to introduce more thorough verification of gun owners. Such political struggles due to the amendments, negatively affects the inhabitants of the country.

The thirteenth amendment about slavery. Slavery in the United State was abolished in the 19th century, but the southern part remained slave-owning for a long time. Most of the states adopted the amendment in 1865 but some states delayed the ratification.

The most democratic and most important, from my mind, amendment became fourteenth, guaranteeing equality of all citizens. It is the most important not only in the USA but all over the world. This amendment gives an opportunity to people for same-sex marriages, privacy.

Having considered some of the most important amendments, it can be concluded that these amendments really changed the lives of the American people and the state of the country. We cannot say whether these changes had a positive or negative impact. This topic will always be relevant. From year to year different changes occur in our world and government, people will try to make amendments and changes for a better of their country, life, and only after some times we will know how this affected the further development of the country and the lives of people.

Scientific and language supervision by Full Professor
N.V. Zinukova.

Vladyslava Oleksiienko
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

LES PARTICULARITES LEXICALES DU FRANÇAIS EN AFRIQUE TROPICALE

Le français est la langue étrangère pour les Africains. La langue française a été apportée par les Européens au XIX-e et au XX-e siècles. La politique coloniale a posé du mépris absolu de langues autochtones. L'enseignement dans les écoles dispensait exclusivement en français. Compte tenu du fait que, en grande partie, des enfants de l'élite ont été acceptés aux écoles, la société africaine était divisée en deux groupes: la classe dirigeante parlant français littéraire et le peuple analphabète. A leur tour, les pauvres

devaient connaître les bases de la langue officielle pour pouvoir communiquer avec les autorités.

Après l'indépendance, beaucoup d'Etats africains ont laissé le français en tant que la langue officielle. Premièrement, c'était une partie dans le cadre de la politique de la lutte contre le tribalisme. Le français jouait le rôle de la langue de relations interethniques. Deuxièmement, les langues africaines ne pouvaient pas assurer la science et la technologie, qui ont connu une croissance vigoureuse au XX-e siècle.

On a une situation très intéressante au Cameroun. Après la Première Guerre mondiale, il existait le partage franco-britannique de ce pays. Ainsi, dans chaque colonie le français et l'anglais étaient les langues officielles.

En 1972, le Cameroun est devenu un Etat unitaire. Le gouvernement a introduit le bilinguisme officiellement. La réponse des francophones était l'apparition du sociolecte dénommé «le camfranglais». Le camfranglais a la morphosyntaxe française, mais il contient de nombreux xénismes anglais et africains.

Par exemple, les Camerounais utilisent souvent les verbes anglais «go» (aller) et «buy» (acheter):

«Dis lui que je go à voiture depuis hier».

«La vérité c'est qu'après avoir buy le poisson braisé à la petite elle a refusé de libérer».

Les anglicismes se retrouvent aussi dans d'autres pays francophones d'Afrique.

Il suffit de donner comme exemple l'emprunt du mot «boy» au sens du «serviteur»:

boy-lavadaire (un serveur qui lave des vêtements), *boy-cuisinier*, *boy-marmiton*, *boy-mouso* (une servante), *boy de table* etc.

Des nombreuses langues africaines sont peu étudiées, c'est pourquoi la majorité des emprunts ont trouvé leur utilisation dans la langue parlée (jusqu'à 25 %). Mais, il y a les modifications sémantiques importantes dans les phraséologismes français.

La langue française est le produit de la culture européenne qui est étrangère pour les Africains. C'est pourquoi le français ne peut pas exprimer d'une manière complète l'esprit des Africains. Les phraséologismes français évoluent souvent au titre de la réalité d'Afrique .

Le phraséologisme français *gagner son pain* a pris la forme *degagner son mil / couscous / manioc / fougou*. Ce sont les équivalences de pain en Afrique. Manioc ou fougou sont devenus le symbole de richesse:

avec ton morceau de manioc on peut pas avoir un enfant

Le phraséologisme français *il ne faut pas réveiller le chat qui dort* a été transformé en *il ne faut pas réveiller l'elephant qui dort*. Le chat n'est pas l'incarnation de la force physique pour les Africains, c'est pourquoi il a été remplacé par l'elephant qui est vraiment un animal dangereux.

Et alors ,dans la plupart des cas les expressions familières deviennent les formes neutres. Par exemple, les Africains disent *bouffer comme un tigre* à la place de *manger comme un tigre*.

De plus, il y a beaucoup de fautes phonétiques en français d’Afrique. Au Sénégal, le mot trop se prononce «torop» et cela signifie «très, beaucoup»: *cette fille est torop belle*.

Les sénégalais disent boutique comme «*bitik*». En combinaison avec le mot «*boron*» (wolof, «un chef») on peut traduire ça comme “*un boutiquier*».

En résumé, on peut faire la conclusion, que le français en Afrique a de nombreuses particularités. En absence de l’enseignement public la langue française continuera à changer. Le français sera simplifié et empruntera des mots d’anglais et des langues africaines.

Consultant scientifique en linguistique: Maitre-assistante
L.V. Ratomska.

Marianna Oníshenko
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

COMUNICACIÓN PLURICULTURAL EN EL PROCESO EDUCATIVO

Como bien se sabe, la comunicación es una interacción comunicativa entre personas, en la cuál estas últimas se intercambian ideas, opiniones, impresiones y comparten emociones. Además cualquier ser humano se nace y se socializa en una comunidad de vida que se caracteriza por su cultura propia, lo que nos permite posicionar cada individuo como un ser cultural, un “elemento” constitutivo de su cultura. Pero el procedimiento de culturar es ambivalente, porque la cultura, a su vez, se construye continuamente debido a la interacción de personas. Se puede justipreciarlo claramente en el lenguaje que va cambiando a lo largo del tiempo.

Al tomar en consideración la idea interaccionista de las culturas, nos gustaría destacar otra – la de globalización que se hubiera convertido en una de las características integrantes de la vida. Diferentes situaciones y transformaciones políticas, económicas, sociales y otras activaron considerablemente los procesos migratorios en todo el mundo y adelantaron las cuestiones de la comunicación pluricultural. En este sentido, la enseñanza de lenguas extranjeras le hace obligar a cualquier profesor de no sólo “alfabetizar” a los estudiantes sino capacitarlos a la comunicación pluricultural, formar la tolerancia, empatía y el respeto a otras culturas y sus representantes. Es posible afirmar que la clase de lenguas extranjeras es “encrucijada” de culturas y reflejo del mundo plurilingüe y pluricultural.

Actualmente miles de expertos de diferentes esferas políticas, técnicas, industriales y muchas otras necesitan dominar dos o más lenguas extranjeras por motivos profesionales. Pero muy a menudo no tienen tiempo tampoco deseo de aprender a fondo un idioma. A ellos no les interesa la teoría sino la práctica, especialmente la comunicativa, con fines funcionales. Por esa razón el desarrollo máximo de las capacidades comunicativas en una lengua extranjera sigue provocando mucho interés del profesorado y hace buscar nuevos métodos e innovadoras tecnologías correspondientes.

Nos gustaría subrayar que la enseñanza de idiomas extranjeros se realizara excepcionalmente junto con el aprendizaje de la(s) cultura(s). Para realizar una eficaz comunicación pluricultural es obligatorio poseer tanto una competencia comunicativa como un cierto conocimiento de la otra cultura. No es suficiente hablar con soltura o saber algo de las tradiciones sino conocer el fono cultural del lenguaje que pueda incluir los datos no verbales (gestos, comportamiento, manera de hablar etc). Pero no hay que conocer sólo otras culturas, sino que la comunicación pluricultural presupone también una toma de consideración de la propia cultura e identidad nacional. Aprender una lengua extranjera signifique descubrir los métodos de percibir el mundo y la gente.

Karina Ostrowskaja

Alfred Nobel Universität, Dnipro, Ukraine

DAS OKTOBERFEST ALS EIN SYMBOL DEUTSCHLANDS UND SEINE ROLLE IN DER WELTKULTUR

Es ist keine leichte Aufgabe auch nur einen einzigen Menschen auf dieser Welt zu finden, der noch nichts vom Oktoberfest gehört hat. Egal, wem man die Frage nach dieser Veranstaltung stellen würde, die Antwort wäre: Das ist das Fest des Bieres in Deutschland. Diese Antwort ist, kurz gesagt, zwar richtig aber unvollständig.

Und faktisch ist das heutige Oktoberfest ein „Folklorefestival“, welches jedes Jahr in München stattfindet und dessen hauptsächlichster Sinn der Genuss traditionellen bayrischen Bieres ist.

Das erste Fest, welches entfernt an ein Oktoberfest erinnerte, fand am 12. Oktober 1810 in München zu Ehren der Hochzeit von Kronprinz Ludwig und Prinzessin Theresa von Sachsen-Hildburghausen statt. Das junge Paar wollte unbedingt sein Glück mit dem Volke teilen, deswegen luden sie zu ihrer Eheschließung alle Menschen ein. Solcherweise versammelten sich ungefähr 40.000 Gäste, was zur damaligen Zeit fast die gesamte Bevölkerung Münchens war. Zur Unterhaltung wurden Pferderennen organisiert und zur Verköstigung gab es traditionelle bayrische Küche, die natürlich auch Bier beinhaltete. Die Feier dauerte länger als eine Woche, die Bayern waren von

den Vergnügungen, die ihnen das königliche junge Paar schenkte, so begeistert, dass sie im folgenden Jahr, das Fest gleich wiederholten. Eine interessante Tatsache ist, dass die Bayern weniger zum Fest kamen, um am Pferdesport teilzunehmen, als sich miteinander zu unterhalten, ihre Lieblingslieder zu hören und ihre Liebesspeisen zu essen. Größter Popularität erfreuten sich jedoch die Bierstände, wo das vom Volk geliebte Getränk ausgeschenkt wurde. Wurde das Fest zunächst noch privat organisiert, übergab man das Fest ab 1819 an den Münchner Stadtrat. Seitdem hat das Fest seinen offiziellen Status als Fest des Bieres und wurde von nun an Oktoberfest genannt.

Das Oktoberfest ist heute das größte Volksfest der Welt. Es findet jedes Jahr nach guter alter Tradition auf der Theresienwiese statt, die übrigens einige Tage nach der Hochzeit des Kronprinzen und der Prinzessin, auf Erlass des Königs, nach der Braut benannt wurde. Man kann bei diesem Fest ausschließlich bayerisches Bier trinken, welches manchmal extra als Oktoberfestbier bezeichnet wird. Das Oktoberfest lockt jedes Jahr rund 6 Millionen Touristen aus allen Teilen Deutschlands und der Welt nach München. Das bayerische Bierfest inspirierte auch andere Nationen der Welt: So finden Oktoberfeste beispielsweise auch in Japan, in der Stadt Yokohama und in einigen Bundesstaaten der USA statt, welche das deutsche Oktoberfest vollständig kopieren.

Zusammenfassend lässt sich leicht feststellen, dass das Oktoberfest ein fester Bestandteil der deutschen Kultur ist. Es symbolisiert die große und bewegte Geschichte Deutschlands, und ist Ausdruck eines deutschen, besonders aber eines bayerischen Patriotismus.

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von Oberlehrer
O.O. Michlik.

Olexandra Pilatova
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

LAS PARTICULARIDADES DE LA COMUNICACIÓN ESPAÑOLA

España es bastante conocida por su temperamento “caliente”, precisamente por la tradición de hablar en voz alta. Es decir, para los españoles tanto la voz alta como los gritos no significan ninguna amenaza o teneremociones fuertes, de hecho, suelen hablar de esa manera por todas las partes. Al mismo tiempo, los españoles son muy amables y los tonos elevados sirven solamente como un método tradicional de la comunicación. Curiosamente, en la vida cotidiana la forma de *Usted* casi no se emplea y suelen tutear, incluso para tratar a los personas mayores o los del rango más alto. Además, un español puede hablar con un desconocido en la

calle de una manera libre, efectivamente, en las provincias españolas se saluda a toda la gente.

Cuando los españoles se encuentran con las personas bien conocidas, ellos pueden dar palmadas en el hombro, abrazarse y expresar su gran alegría produciendo mucho ruido. En cambio, no suelen compartir su resentimiento o trastorno por que se refiere aun asunto personal. Sin embargo, se recomiendan hablar con los españoles en algunos temas como, por ejemplo, la muerte o la corrida. El primer tabú existe debido a la religiosidad de los lugareños, y el segundo está prohibido porque un extranjero tiene pocos conocimientos de este tipo de entretenimiento y puede meter la pata. Además, se recomienda no mezclar la conversación personal con la formal, así que en España suelen diferenciar las relaciones del trabajo y de la amistad, es decir, separar lo personal del público. Asimismo, es mejor no criticar la familia real porque los españoles son muy respetuosos con la dinastía dirigente. Tampoco se recomienda hablar de la religión o del fútbol – aquí la gente tiene el sistema de gustos y disgustos, que simplemente no se puede entender.

Por cierto, hay algunas frases que corresponden a diferentes situaciones. Por ejemplo, al invitado dicen “*bienvenido a*”, cuando se sientan a la mesa dicen “*buen provecho*”. Para el brindis se dice “*chin-chin*” o “*salud*”. Sin embargo, la palabra “*salud*” es bastante universal, se utiliza para saludar a las personas en la calle, para desear la salud y para responder a alguien. Para responder a la gratitud, más a menudo se usa “*de nada*”. Generalmente, se saludan con las expresiones tradicionales como “*hola*”, “*buenos días*” o “*buenas tardes*”.

Por lo tanto, los españoles son las personas muy gentiles, especialmente en público. Ceder el sitio en el transporte se considera la manifestación de la cortesía y vale mucho. También, el español siempre agarrará una puerta ante de la persona que lo sigue y dejará pasar a la mujer adelante. Pero pasar sin turno es una cosa normal para ellos y demuestra no la mala educación sino su ingenio.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática
M.A. Kora.

Tarás Písmenniy, Daria Mályar
Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucrania

LOS GESTOS TÍPICOS ESPAÑOLES EN LA VIDA COTIDIANA

Como han demostrado los estudios, una persona moderna usa más de 30 mil palabras por día acompañándolas con acciones no verbales. Además del lenguaje, hay una gran variedad de formas de comunicación que sirven como medio para recibir y comunicar la información. En cada cultura, a cada

signo y símbolo o gesto se les asigna su propia designación que es comprensible para los demás.

Los españoles pertenecen a la cultura de contacto, es decir, dan la bienvenida a una corta distancia cuando se comunican y no están en absoluto en contra de los abrazos cercanos e incluso besos con personas desconocidas durante un saludo o una despedida. Por ejemplo, durante un saludo en España, es costumbre abrazarse por los hombros y besarse en ambas mejillas mientras que aquellos que se sienten avergonzados de saludar al interlocutor del sexo opuesto pueden simplemente tocarse la mejilla con la mejilla. En una relación formal los hombres tradicionalmente se dan la mano. Para terminar una conversación o argumento aburrido, el español sin palabras innecesarias puede mostrar el letrero de las tijeras con su mano derecha. Este gesto significa “*corta*”, es decir, *el corte*. Para enfriar a una persona que está demasiado dispersa, también pueden levantar sus manos y girar ambas palmas hacia abajo o hacia un interlocutor demasiado emocional, que significa “*mantén la calma*” – “*остынь*”, o “*ya basta*” – “*довольно*”.

Para mostrar que lo están haciendo bien, los españoles usan una articulación que se asemeja a un gesto de “*o'key*”, pero en una interpretación diferente: los dedos índice y pulgar se agrupan en un círculo, y esta mano hace movimientos hacia arriba y hacia abajo. Si el español torció dos dedos en su sien durante una conversación, este gesto significa lo mismo que en el entorno del habla rusa: “*parece que estás loco*” – “*ты с ума сошел*”. El dedo índice en el templo puede indicar que la otra persona duda de la veracidad de tus palabras. Si durante la conversación la persona se llevó primero el pulgar y el índice a la sien, y luego se los quitó rápidamente, entonces probablemente estaba cansado de su conversación o de algunas de sus acciones “*hasta aquí*” – “*все, достало*”, “*сыт по горло*”, “*больше не могу*”).

Como se puede ver, la comunicación no verbal juega un papel importante en la vida cotidiana. Por lo tanto, es muy importante conocer su significado para no entrar en una situación incómoda en la comunicación con un hablante nativo.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

Yulia Plakhotna

Wyższa Szkoła Biznesu Humanitas University, Sosnowiec, Poland

CULTURAL PECULIARITIES OF CONDUCTING NEGOTIATIONS WITH BRITISH PARTNERS

No one can imagine the process of signing contract without conducting negotiations. Each country and peoples have its own peculiarities,

knowing which it is much easier to seek a compromise and get an agreement on terms of collaboration.

The subject of the British way of conducting negotiations is approached in the works of different scholars and researchers: Benjamin Martill and Uta Staiger, who took part in Dahrendorf forum, explained bargaining of Britain during the Brexit negotiations.

The Brexit negotiations are held between the European Union and the United Kingdom. The main aim of them is to withdraw the United Kingdom from the European Union. The outcome of which will work upon businesses, people and countries greatly.

British manner of talks was formed in the middle of XIX century and it became a model of behavior for many countries. Maintaining composure and pragmatism is the one of the main characteristics of it.

Richard D. Lewis wrote “When Cultures Collide” in which he explained what should be known about negotiating with people in Britain [2]. The main tip for successful business is to remember that the Brits are not “direct” and it takes them long to make decisions, so it is better to start discussing from common topics and then come to the main subject. Using humor is as important as coming in time, for the person not to lose one’s reputation and not to be thought impolite.

“*Deadline effect*” is a method, which is used during talks. They are dragging the negotiations out in order to get the greatest deal. Compromise is a kind of game and patience is a key principle, as reaching an agreement is a long term process. British representatives are absolutely unshakable in everything that concerns compliance with the rules and especially laws. The negotiators are real risk takers. Excellent knowledge of the country, the subject and the issues to be discussed is a part and parcel of every talented negotiator.

“*The commitment tactic*” is a well-known method of the talks. It means the negotiator takes action quickly, which leads them to favorable position in the talks. A source of strength during the talks is the weakness. Theresa May, who is serving as Prime Minister of the United Kingdom, thinks that this tactic can help her get what she wants during the Brexit, but only to some extent.

There are some known factors, which are specific to Great Britain and can explain British hard bargaining strategy. The factors are the following: a majoritarian culture, the conservative ideology of government and weak socialization into European structures. It has provoked engagement with partners on more tough terms. The UK never internalized the European identity to the same extent as its continental partners and not because of its history [3].

The Brits cannot stand gazing; it is considered impolite. They do not like touching, so hugs and kisses are appropriate only in the company of

family members or close friends. They prefer to rely on logic rather than emotions when making decisions. Unlike many European cultures, the Brits like inviting partners to their home to have business lunch or to play cricket to discuss all the details in an informal atmosphere.

There is a certain hierarchy in the UK business. Contact with senior management is the best established through the third parties.

British businessmen often understate the proposal, while Americans overstate it. While the Brits comment thing like “It will do the job”, America will say “It is worth a billion dollars”. The course of the negotiations depends on who participate in the meeting. If a high-status person is present at the meeting, most of the time will be devoted to his speech.

The Brits always skirt around their decisions with anecdotes and jokes. Jokes are usually sarcastic or ironic, it is useful to prepare some witty jokes in advance. British humor is an excellent weapon for ridiculing opponents or expressing disagreement to them. Great Britain is famous for its love of conservatism and it manifests itself in almost all areas, including clothing. As a rule, men are wearing suits and shirts without pockets. Such a garment is always complemented by a plain tie. Women are wearing skirts with blouses or smart dresses.

British businessmen are very good at concealing untruths. Therefore, they try to avoid categorical statements or negations, so they use phrases like “it seems to me”, “I think”, “I suppose”. Firstly, the Brits seem to be uncooperative business partners. To achieve success in negotiations, it is important to be patient and be ready to show flexibility.

Conclusion

Great Britain has its peculiarities in conducting talks. The Brits are distinguished by restrain in behavior, which is especially seen in comparison with people from the USA or southern European countries. Their manner of communication eliminates strong gestures and excessive emotionality.

British businessmen demonstrate that they are well-educated and polite. They expect the same from their partners and colleagues. Personal sympathy is a guarantee that the negotiations will be successful. However, if an Englishman suspects a possible deception, one can immediately forget about a good attitude and a good deal.

Bibliography

1. Katz, L. (2006). Negotiating international business.
2. Lewis, R.D. (1996). When Cultures Collide.
3. Martill, B. and Staiger, U. (2018). Cultures of negotiation: Explaining Britain’s hard bargaining in the Brexit negotiations.

Scientific and language supervision by Full Professor
N.V. Zinukova.

PECULIARITIES OF THE JUDICIAL SYSTEM IN THE UK

Law in the UK is significantly different from other European countries it's unique and diverse, but at the same time, they overlap with each other. Nowadays, in the UK, as in other states there is problem of fighting crime. The system struggles with this question, but it has to be the conscientious and effective work of the bodies that investigate crimes is necessary. That's mean that government realized they should avoid ancient traditions of the adversary process in its original form.

The structure of the court system in Britain is many-layered and almost incomprehensible. Supreme Court creation stayed an enormous step towards strengthening the independence of the judiciary in the country. Prior to this Lords of Appeal in Ordinary who were in amount of 12 members of the House of Lords carried out both judicial and legislative functions. Alekseev (2003) pointed to the uniqueness of this ancient representative institution in his study of the House of Lords, which also lies in the fact that "it is the highest judicial appellate instance in the state (and this is another feature of British constitutionalism, which cannot be met in any other country of the world)". The process of criminal justice begins when the police arrest a suspect. Then they decide whether they have enough evidence to prosecute the suspect for trial. In serious cases this decision is made by the Director of Public Prosecutions, who is senior law official. If a person is prosecuted for a crime in Britain, he or she may meet the following people during the process through the courts: Magistrates, Solicitors, Barristers, Jurors, and Judges. The legal system for England and Wales (there are separate ones for Scotland and Northern Ireland) does not have a criminal or civil code. It is an agreement between the law and the law. County courts and highways are inferior in England and Wales. County courts (there are over 350) are the main organs of state justice, where there are about 90% of civil cases.

The boundaries of the area in which the relevant county court operates are highlighted by the Lord Chancellor. He is entitled to abolish, merge or establish new county courts. The importance of the Rule of law reveals in: guardians of the rights and liberties of the people; check on the arbitrariness of the rulers; supremacy of law; strengthens democratic order; respect of law and judiciary; respect of human dignity. To add more, it is necessary to mention some points which are considered to be the criticism of rule of law: king is above the law; special protection of government servants; judicial powers with administrative departments; British laws are not applicable to foreign diplomats; special position of the judges; home secretary can refuse to issue passport; special privileges to trade unions.

According to BBC News, in previous years Lady Hale, the recently promoted, president of the Supreme Court said she was “disappointed no other woman had reached the same level as herself.” Lady Hale said she had been “*flattered and proud*” to be the first woman to be made a Law Lord but she said she did not want to be the last. Women need to be given an opportunity to make it to the very top. For too long it has been white, privately educated, wealthy men that have dominated and prevented diversity from spreading into the system. Lady Hale is now in the ultimate position to make changes and is adamant that there must be more gender equality shown across Britain’s legal system and the way to do so is by appointing more female judges. Despite claims that “positive discrimination would dilute the quality of the bench”, Lady Hale insists that diverse courts are better courts. Lady Hale strongly believes that by appointing more female judges, the quality of justice could be greatly improved and she may just be the woman to do it. In the UK, all judicial positions are replaced by appointment, and not as a result of elections. The Queen appointed judges of the highest courts on the recommendation of the Lord Chancellor, the lower courts - the Lord Chancellor. As a rule, only lawyers of the privileged category - barristers can be judges of higher courts, but the possibility of taking up a higher-level judicial position under certain conditions is also granted to solicitors.

The modernization of the political system of Great Britain in the 19th century ended with the establishment of the dominant position of the parliament in relations with the government and the transformation of the parliament into a body that determines the current state policy (the second third of the 19th - the end of the 19th century). The system of responsible government became the basis of the “Westminster model”, which served as a model for the state system in many countries of the world.

In conclusion, the judicial system of the UK is characterized by several features that allow it to be distinguished from other judicial systems. These features basically boil down to two important characteristics. The judicial system of the UK is characterized by a lack of unity, known archaism and complexity, the division of courts into local and central, lower and higher.

Scientific and language supervision by Full Professor N.V. Zinukova.

Anton Samojlenko
Alfred Nobel Universität, Dnipro, Ukraine

DIE DEUTSCHE AUTOMOBILINDUSTRIE ALS EINES DER WAHRZEICHEN DEUTSCHLANDS

Deutschland ist als Wiege der Automobilindustrie einer der größten Pkw-Exporteure unserer Zeit. Die Automobilindustrie ist eine der wichtigsten

Säulen der deutschen Volkswirtschaft und eine der am weitesten entwickelten und vielversprechendsten Wirtschaftssektoren des Landes. Deutsche Autos sind auf der ganzen Welt geschätzt und für ihre Qualität, Zuverlässigkeit und Langlebigkeit bekannt. Trotz der vielfältigen globalen wirtschaftlichen Probleme, stärkt die deutsche Automobilindustrie ihre Position und der Bedarf an in Deutschland hergestellten Autos bleibt stabil.

Die meisten Automobilpioniere stammen aus Deutschland. Die Deutschen Gottlieb Daimler und Wilhelm Maybach haben einen beeindruckenden Beitrag zur Schaffung eines verwertbaren Verbrennungsmotors für Benzin geleistet. Letzterer hat unter anderem den weltweit ersten Spritzvergaser entwickelt. Karl Benz ist der Schöpfer des weltweit ersten Automobils, Rudolf Diesel hat einen Dieselmotor entwickelt und Robert Bosch hat eine moderne Zündkerze, einen Anlasser, einen Generator, eine Magnetzündung und viele andere wichtige Fahrzeuggeräte geschaffen.

Alle diese Erfindungen haben eine wichtige Rolle bei der Entwicklung der Automobilindustrie in Deutschland gespielt. Im Jahr 1901 wurden im Deutschen Reich pro Jahr etwa 900 Autos produziert (im modernen Deutschland 2012 10 Millionen). Die meisten der berühmten deutschen Automobilhersteller wurden zwischen den Weltkriegen gegründet: 1916 - BMW (die Autoindustrie begann 1928), 1926 - Daimler-Benz (d. h. Mercedes-Benz), 1931 - Porsche, 1937 - Volkswagen und viele andere. Gleichzeitig verschwanden in dieser Zeit aufgrund der Weltwirtschaftskrise etwa 80 kleinere Automobilhersteller. Nur rund 20 Unternehmen haben die Krise überstanden. Deutschland hat heute die größten europäischen und einigen globalen Konzerne. Vor allem sind das:

- Volkswagen AG (Volkswagen, Audi, Porsche)
- BMW
- Daimler AG (Mercedes-Benz, Maybach, Smart)

Die Automobilindustrie war schon immer ein wichtiges Bindeglied in der deutschen Wirtschaft. Auch in der rückständigeren Wirtschaft der DDR ist die Automobilindustrie eine der führenden Branchen gewesen. Nach dem Zweiten Weltkrieg und der totalen Verwüstung Deutschlands stellten die Autokonzerne schnell und selbstbewusst die Produktion wieder her. In BRD hatten deutsche Hersteller im Zusammenhang mit dem Verbot der Herstellung militärischer Geräte zwei Möglichkeiten: Den Markt zu verlassen oder nach neuen Lösungen zu suchen. Die Unternehmensleitung der Mehrheit der Automobilkonzerne hat sich für die zweite Variante entschieden und den Schwerpunkt auf den Transport für die Massen gelegt. Mit neuen Entwicklungen in der Produktion und unter Einsatz unkonventioneller Lösungen wurden deutsche Autos erst 30 bis 40 Jahre nach Kriegsende zum Maßstab für Qualität und Zuverlässigkeit. Trotz auszehrender Kriege,

Revolutionen und Krisen ist die deutsche Autoindustrie immer ein verlässlicher Motor der Wirtschaft geblieben.

Die wirtschaftliche Bedeutung der Automobilindustrie in Deutschland ist kaum zu überschätzen. Deutschland liegt weltweit auf Platz vier der produzierten Autos (Stand 2017: nach den USA, Japan und China und auf dem ersten Platz in Europa. Die Automobilproduktion macht den größten Teil des Bruttoinlandsprodukts des Landes aus (etwa 20 Prozent bei einem Umsatz von 423 Milliarden Euro). In die Forschung dieses Bereiches werden fast 22 Milliarden Euro pro Jahr investiert. Die Automobilindustrie bietet eine Vielzahl von Arbeitsplätzen für die Deutschen -in der Automobilproduktion sind insgesamt mehr als 800.000 Menschen beschäftigt. Anhand der oben genannten Fakten lässt sich mit Sicherheit sagen, dass deutsche Autos als eines der Symbole Deutschlands in der Kultur verankert sind.

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von Oberhochschullehrer
O.O. Michlik.

Catalina Shabanova
Universidad de Alfredo Nóbél, Dnipro, Ucrania

CARACTERÍSTICAS DEL APRENDIZAJE DE ESPAÑOL: INFORMACIÓN GENERAL SOBRE EL IDIOMA

Español es un idioma Románico que apareció en la región Norte de España. Desde allí el uso se extendió gradualmente al Reino de Castilla, donde se desarrolló y se convirtió en el idioma principal del comercio y del gobierno. Más tarde, el idioma se trasladó a América, África, Asia y el Pacífico.

Actualmente, el español es uno de los idiomas oficiales no sólo de España, sino también de los países latinoamericanos. Además, 21 Naciones hablan español como la lengua nativa. También es uno de los seis idiomas oficiales de las Naciones Unidas.

La población más grande del mundo que habla español son los habitantes de México. Este idioma es el segundo de los idiomas más utilizados en los Estados Unidos, de hecho, es el idioma más popular de las escuelas y las universidades estadounidenses. Según la estadística, el español es la segunda lengua más hablada del mundo después del inglés porque el conocimiento del español abre perspectivas bastante serias para los estudiantes que hablan inglés.

También el español es bastante popular en tales países europeos como Portugal, Italia y Francia. Esto se debe tanto a la proximidad de los rasgos lingüísticos como a los vínculos amplios en la política interestatal y el

comercio. En total, el número de las personas que hablan español cuenta con aproximadamente 500 millones.

Por la frecuencia del uso en Internet, el español ocupa el tercer lugar, después del inglés y el chino, es el indicador serio y resulta en una gran motivación para estudiar esta lengua. Y según el sistema de George Weber, el español es el tercero entre los idiomas más influyentes del mundo (los primeros son inglés y francés).

También hay que destacar que la fonética española es muy sencilla y casi todas las palabras en él, a diferencia del francés, se pronuncian de la misma manera que se escriben (y viceversa) con excepción de las palabras de origen extranjero, la mayoría de las cuales provienen del inglés.

Se cree que gracias a esta característica del español resulta suficientemente fácil de aprenderlo. Sin embargo, esta lengua también tiene sus dificultades. Por ejemplo, tiene el sistema muy complejo de conjugación de los verbos.

Además, la lengua española contiene unos rasgos distintos que incluyen la letra ñ, el uso de los signos de interrogación (¿ ?) y de exclamación invertidos (!/).

En el mundo moderno el español ocupa una posición segura y continúa evolucionando rápidamente. Cada vez más personas lo eligen para estudiar.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática
M.A Kora.

Svetlana Smirnova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE ROLE OF THE FAIRS AND EXHIBITIONS IN THE MARKETING COMMUNICATIONS SYSTEM

Fairs and exhibitions are particularly important in the modern marketing concept. Many companies find fairs and exhibitions as an important marketing tool that allows them to successfully solve existing problems, mainly due to the need to guarantee pricing and product policies, effective distribution and promotion policies. The participation of each company in a fair or exhibition in particular is aimed at solving the most recent problems.

Fairs and exhibitions are one of the most dynamic development institutions of the market infrastructure of developed countries. This is due to investment injections into the economy, activation of local and regional markets. The fairs and exhibitions allow to find the most effective forms of interaction between industry and commerce, providing a wider market space

for national products. The fairs and exhibitions represent a system of informative, advertising, technical, economic, technological and managerial professional actions of numerous legal entities and individuals interested in this activity. Exhibitions and fairs around the world are the most important sector of the national economy. The emergence of civilized market relations implies the need to improve this type of activity, which contributes significantly to the development of the national and regional economy.

Currently, the fair is considered a short-term event, which is held periodically, usually in the same place, to attract a significant number of companies from one or more industries that provide samples of their products for demonstration, and for further conclusion of transactions.

At the same time, the exhibition is usually considered a short-term event, which is usually held in the same place from time to time, in which a significant number of companies from different industries exhibit their latest products in order to inform potential consumers about their companies and to promote their products onto new markets.

One of the main objectives of any fair is to find a new partner interested in their products and to conclude a commercial deal with his company, and one of the main tasks of any exhibition is to create favorable conditions for the participants to persuade potential buyers to buy their products. In the progress of the work of fairs and exhibitions, certain conditions are created that allow it to effectively solve the marketing problems faced by the company, and especially those related to the verification of effective policies of prices and products, distribution policies and promotion. These tasks can be successfully solved if they justify the need to participate in various fairs and exhibitions, organize the preparation and holding of selected events at the appropriate level and also use the results obtained during the fairs and exhibitions.

One of the main advantages of trade fairs and exhibitions is the concentration of samples of a large number of products produced in different countries. This allows the buyer in a short time to become familiar with the offers existing in the market, obtain the necessary advice from the experts, make the necessary price and quality comparison, negotiate and sign a contract. In this case, the buyer has the opportunity to familiarize himself with the product in action, with the methods of his work, scope and efficiency. When buying consumer goods, it is important to have the opportunity to preview the entire range of products based on samples or their tasting. These factors provide great popularity for exhibitions and fairs and, as a result, attract a large number of visitors.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer
T.I. Marchuk

GENERAL ETIQUETTE RULES FOR AN INTERPRETER

An interpreter works in direct contact with people, so first of all the interpreter has to follow the ethical standards of communication. The role of an interpreter is very important as the effectiveness of international negotiations depends on their qualification. Nevertheless, one of the main professional tasks of an interpreter is to be inconspicuous in the negotiation process. Considering that the specific nature of the profession requires an interpreter to follow a number of etiquette rules, familiarization with this subject is important for those Philology students who are interested in working as an interpreter in the future.

There are a sufficient number of translator and interpreter associations that have developed a set of ethical rules. For example, such associations as the International Association of Conference Interpreters (AIIC), the International Federation of Translators (FIT), the Directorate-General for Interpretation and others have their own code of professional ethics. Therefore analyzing the ethical rules developed by the most affluent translator and interpreter associations we can consider some of the essential etiquette rules for interpreters to observe:

1. The interpreter must maintain the confidentiality of the information received during the interpreting process.
2. The interpreter must interpret in the first person.
3. The interpreter must always strive to conduct the interpretation of the source text as accurately as possible, without adding information from oneself and without omitting any information unnecessarily.
4. The interpreter must observe impartiality without showing their attitude to the issues discussed, their tone must be neutral.
5. In case the interpreter does not understand some piece of the information expressed by the speaker, they are obliged to signal their lack of competence and the facts of misunderstanding of the source text. In such situation, the interpreter has the right to ask clarifying questions, to ask to repeat, to clarify the information.
6. If necessary, the interpreter has to be able to explain the peculiarities of the national character, mentality, traditions and culture to the negotiators in order to increase the effectiveness of negotiations.
7. The interpreter must always be punctual, polite, correct, neatly dressed and helpful.
8. In the process of interpreting, the interpreter must refrain from eating and drinking.

To conclude, the interpreter is an important part in the process of international communication, but at the same time their task is to be inconspicuous and not to attract attention. Considering the specifics of the profession, compliance with the norms and rules of etiquette is a necessary condition for successful activity.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer
T.I. Marchuk.

Anastasia Zagoumenna
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

LES ANGLICISMES DANS LE LEXIQUE DU FRANCAIS CONTEMPORAIN

La langue à la quelle le français emprunt les mots dépend de l'époque et des conditions d'interaction des pays différents. Le vocabulaire français contient un certain nombre de mots anglais. Historiquement, l'anglais a peu pénétré dans le français. Cependant son influence croît depuis une cinquantaine d'années du fait de la mondialisation des échanges commerciaux et technologiques, dominés par des grandes puissances parlant cette langue – le Royaume-Uni et les États-Unis. Ainsi le français était à l'époque la langue privilégiée des relations diplomatiques et des relations contractuelles, mais l'influence des États-Unis a fait tomber cet usage en désuétude.

On peut noter une chose intéressante. Il y a beaucoup de mots empruntés à l'anglais qui sont en réalité des mots français apportés en Angleterre lors de la conquête des Normands au XI-ième siècle et qui reviennent aujourd'hui modifiés dans leur pays d'origine. Tels sont:

Mot anglais

bar

express

fuel

Mot en français ancien

bare (barrière, barre de tonneau)

exprès (clair, précis)

foail (bois de chauffage)

Le français est riche en morphologie. Les formes des verbes, en particulier, varient selon le temps, la mode et la personne. Il est bien connu que le vocabulaire est beaucoup plus ouvert à l'emprunt et aux influences extérieures que la grammaire. La principale raison de cette situation est que le vocabulaire est plus flexible parce que la structure est moins stricte. Par conséquent, on ne peut pas considérer qu'en y pénétrant, l'anglicisme menace la structure de la langue, et rien n'indique que la langue française est aujourd'hui surpeuplée par les anglicismes.

Le mot étranger pénètre avec la chose lorsque celle-ci appartient à un environnement technique ou culturel trop nouveau pour qu'un mot

autochtone la traduit correctement. Cela s'applique au français et à toutes les langues. Cette extension des emprunts à l'anglais tient au fait que la langue la plus parlée du monde, l'anglais est aussi l'outil de communication des spécialistes de diverses sciences et techniques.

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistante
L.V. Ratomska.

Yamuna Zinovieva
Wyzsza Szkola Biznesu Humanitas University, Sosnowiec, Poland

THE ROLE OF A PERSONALITY OF MARGARET THATCHER IN THE BRITISH SOCIETY

Individuals play a very important role in the development of any country. Their decisions are sometimes influence the whole history of one nation or the whole world. Such a person is considered to be the Prime Minister of the UK, Margaret Thatcher. In the May 3, 1979 election, the conservatives won a landslide victory with 43.9% of the votes and 339 seats in the House of Commons (Labour won 36.9% of the votes and 269 seats in the House of Commons), and on May 4, Margaret Thatcher became the first woman Prime Minister of Great Britain. In that capacity, Thatcher made a vigorous effort to reform the British economy and society as a whole.

Famous scholars and researchers such as John Blundell (1992), John Campbell (2003) and others did significant contribution to the development of this problem trying to find out the origin of success of such a significant personality in the global history.

Together with the Chancellor of the Treasury, Jeffrey Hau Thatcher pursued a policy aimed at reducing direct income taxes and increasing indirect taxes, including value added tax. In order to reduce inflation and money supply, the discount rate was increased. In turn, extremely unpopular measures were taken to combat the budget deficit: grants to the remaining state-owned enterprises were reduced, assistance to depressed regions was reduced, and social expenditures (education and housing and utilities) were reduced. Cuts in spending on higher education led to Thatcher becoming the first post-war British Prime Minister to graduate from Oxford University, which did not receive the status of honorary doctorate of the university.

By 1987, unemployment had declined, the economy had stabilized and inflation had been relatively low. Revenues from the 90 percent North Sea oil tax, which were also actively used for reform during the 1980s, played an important role in supporting the UK economy.

Thatcher's neoconservative policy has touched not only on the economic, financial and labor relations, but also on the social sphere, to

which the government has sought to apply the same principles and use an identical strategy - cost reduction, privatization and deregulation. Such a policy allowed, on the one hand, spreading the elements of the market in this area, and on the other hand, to strengthen the central government's control over it.

Among the important achievements of Thatcher in this area was the introduction of so-called district subsidy schemes, according to which the education of students could be partially or fully paid for by public funds. This allowed talented children from poor families to attend private schools where tuition was paid. In addition, parents of pupils were given the right to determine the place of education of their children rather than sending them to the schools to which they were assigned, and to be members of school boards of governors.

Thatcher's foreign policy was U.S.-based and supported Ronald Reagan's initiatives in relation to the USSR, to which both policies were distrustful. During her first prime minister's term, she supported NATO's decision to deploy ground-based BGM-109G and short-range Pershing-1A missiles in Western Europe, and allowed the U.S. military to deploy more than 160 cruise missiles on the U.S. airbase at Greenham-Common in Berkshire, England, beginning on November 14, 1983, causing massive protests from the Campaign for Nuclear Disarmament.

In 1981, representatives of the Provisional Irish Republican Army and the Irish National Liberation Army, who were serving a prison sentence at Maze prison in Northern Ireland, went on a hunger strike demanding the return of the status of political prisoners, which they had been deprived of by the previous Labour government. The hunger strike began with Bobby Sands, who said he was ready to starve to death unless the government improved the conditions of his cellmates' imprisonment. But Thatcher refused to make concessions. According to her, "the crime is a crime, and there is no political aspect to this case". Nevertheless, the British government has been engaged in secret negotiations with republican leaders in an attempt to put an end to the hunger strike. After the death of Sands and nine other prisoners who had been on hunger strike for 46 to 73 days, the Irish nationalists were on an equal footing with other militia prisoners, but Thatcher categorically refused to grant them political status. The hunger strike led to an escalation of violence in Northern Ireland, and in 1982, Sinn Fein's political Danny Morrison described Thatcher as "the greatest scoundrel we have ever known".

On 6 November 1981, Thatcher and Irish Prime Minister Garrett Fitzgerald established the Anglo-Irish Intergovernmental Council, within the framework of which regular meetings were held between representatives of both governments. On 15 November 1985, Thatcher and Fitzgerald signed the Anglo-Irish Agreement at Hillsborough Castle, under which the

reunification of Ireland would only take place if the majority of the population of Northern Ireland supported this idea. In addition, for the first time in history, the British government provided the Republic of Ireland with a consulting role in the governance of Northern Ireland. An intergovernmental conference of Irish and British officials was to be convened to discuss political and other issues relating to Northern Ireland, with the Republic of Ireland representing the interests of Northern Irish Catholics.

The agreement was strongly criticized by the unionists, who represented mainly the interests of the Protestant population and were in favor of retaining Ulster as part of the United Kingdom and against Irish interference in the affairs of Northern Ireland. Peter Robinson, deputy head of the Unionist Democrats, even called it "an act of political prostitution"[138]. More than 100,000 people joined the "Ulster says no" protest campaign led by unionists.

After stepping down as Prime Minister Thatcher was a member of the Finchley House of Commons for two years. In 1992, at the age of 66, she decided to leave the British Parliament, which, in her view, gave her the opportunity to speak out more openly about events.

In conclusion, for Thatcher's supporters, she remains a political figure who has been able to rebuild the British economy, deal a significant blow to trade unions and restore Britain's image as a world power. During its premiership, the number of British residents owning shares increased from 7 to 25%; more than a million families bought houses formerly owned by municipal councils, increasing the number of homeowners from 55 to 67%. Total personal wealth increased by 80%. Victory in the Falkland War and a close alliance with the U.S. are also considered one of its most important achievements.

Scientific and language supervision by Full Professor
N.V. Zinukova.

Ярослав Слуцький
ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет»,
Слов'янськ, Україна

**ДОСВІД ВИКОРИСТАННЯ СОЦІОКУЛЬТУРНИХ АСПЕКТІВ У
ВИВЧЕННІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ ІНОЗЕМНИМИ
СТУДЕНТАМИ (НА ПРИКЛАДІ УНІВЕРСИТЕТУ АЛАБАМИ
(США))**

У наш час іноземні студенти є вагомою складовою академічного суспільства. Тому для більш ефективної їх адаптації до нової культури необхідне володіння комунікативними навичками, особливо учням, для

яких мова держави, де відбувається навчання не є рідною. Для використання найбільш ефективних засобів адаптації іноземних студентів, необхідно дослідження зарубіжного досвіду, у тому числі закладів вищої освіти США, як країни з найбільшою кількістю іноземних студентів.

Одним з прикладів мовної підготовки іноземних студентів є інститут англійської мови Університету Алабами, що заснований у 1982 році та пропонує 6-рівневу програму інтенсивної підготовки англійської мови для студентів з різних країн, яка діє цілий рік [1]. Програма підготовки має професійні стандарти, що підтверджуються наявністю у програми акредитації CEA (Комісії з акредитації програм англійської мови) (Commission on English Language Program Accreditation) та є учасником UCIEP (Товариства програм інтенсивного вивчення англійської мови в університетах та коледжах) (University & College Intensive English Programs) [1].

Інститут англійської мови (English Language Institute) [2] забезпечує інтенсивне навчання англійській мові і допомогу в аспектах культурного орієнтування для студентів, фахівців та аспірантів. Інтерес представляє також програма культурного і мовного обміну (Culture&Language Exchange Program), яка передбачає спільну діяльність студентів, що вивчають іноземну мову та студентів з Інституту англійської мови. У процесі даної підготовки використовується навчальний центр (Study Center), який забезпечує надання матеріалів для самонавчання і репетиторства, тобто він виступає у якості ресурсної бази. Основним завданням Інституту є забезпечення високоякісного навчання в рамках стандарту ESL (English as a Second Language), тобто вивчення англійської як другої іноземної для тих, хто не є носієм англійської, при цьому роблячи акцент на орієнтування в культурних особливостях Сполучених Штатів. Інститут англійської мови, за допомогою використання своїх програм, таких як Програма інтенсивного вивчення англійської (Intensive English Program), Програма міжнародної допомоги викладачам (International Teaching Assistant Program), Програма академічної підтримки (Academic Support Program) та інших програм індивідуального призначення, прагне досягнення наступних цілей [3]:

- Викладання англійської мови, в якості другої іноземної тим студентам, які стали учасниками програм Інституту;

- Надання учням знань культурного характеру і знань, які будуть їм необхідні для ефективно взаємодії як в академічному, так і в соціальному плані під час перебування в США;

- Надати студентам, що вивчають англійську мову в академічних цілях, практичних навичок та вмій виконання стратегічних дій, що допоможуть їм у досягненні успіху в процесі навчання;

- Надання достатнього рівня знань англійської мови та культурних особливостей США для проведення ефективної діяльності з іноземними студентами, які виступають в якості помічників викладачів;

- Залучення іноземних студентів для навчання за програмами, що надаються Інститутом англійської мови і підтримка даних програм в якості фактору, який зв'язує студентів з кампусом університету Алабами;

- Сприяння академічній, культурній та соціальній інтеграції іноземних студентів в суспільство університету і, відповідно, надання можливостей та заохочення міжкультурної взаємодії і формування принципів глобального взаєморозуміння;

- Заохочення вивчення студентами Інституту англійської мови, як громадян світового соціуму, принципів поваги і вміння цінувати інші країни та культурні особливості, які відрізняються від власних і, таким чином, грати певну роль в сприянні взаєморозуміння між представниками різних національностей [3].

Отже, дані цілі мають не тільки академічну спрямованість, вони можуть бути застосовані для роботи, в тому числі з викладачами та адміністрацією навчального закладу. У багатьох цілях проявляється їх соціокультурний характер, що надає студентам можливість отримання навичок успішної взаємодії з представниками інших культур, а також лінгвістична спрямованість, що вимагає наявності у іноземних студентів, для яких англійська мова не є основною, необхідних знань для можливості виконання міжособистісного контакту на достатньому, для ефективного академічного процесу, рівні.

Таким чином, при вивченні англійської мови в університеті Алабами приділяється увага не тільки ознайомленню з культурними особливостями країни навчання, але і формується відчуття важливості культурного різноманіття. Все це позитивно впливає на загальний міжособистісний фон університету, в рамках чого відбувається більш якісна інтеграція іноземних студентів в університетський соціум.

Бібліографія

1. About the ELI. Capstone International Center [Електронний ресурс] / The University of Alabama. – Режим доступу:<http://international.ua.edu/eli/about/>

2. English Language Institute. Capstone International Center[Електронний ресурс] / The University of Alabama. – Режим доступу:<http://international.ua.edu/eli/>

3. Mission Statement. Capstone International Center[Електронний ресурс] / The University of Alabama. – Режим доступу: <http://international.ua.edu/eli/mission-statement/>.

CURRENT SOCIO-POLITICAL PROBLEMS

Kateryna Borovyk
Oles Honchar National University, Dnipro, Ukraine

IMPLEMENTATION OF YOUTH POLICY IN DECENTRALIZATION CONDITIONS

Today Ukraine is undergoing reforms, changes and innovations, where a significant role should be given to the younger generation of Ukrainians. But it's well-known that almost one in three of Ukrainians are considering going abroad. 55% of young people aged 18 to 29 intend to leave Ukraine. Therefore, the issue of implementing and reforming the youth policy in decentralization conditions is very relevant in our time.

To start with, when considering the youth policy in the context of decentralization, it is necessary to determine what advantages and disadvantages this reform provides for the formation of the youth policy at different levels. The Ministry of Youth and Sports together with representatives of the state and public sectors, local self-government bodies, experts, and youth leaders has developed a Model for Implementing the Youth Policy in Decentralized Conditions [2]. It was approved at the meeting of the Board of Ministry of Youth and Sports on December 21, 2017. The model forms a new approach to organizing activities ranging from “working with youth” to “youth participation” and based on inter-sectoral interaction and coordination of efforts of all parties. In addition, it takes into account the territorial features of youth work in accordance with the specific needs of young people [2].

Thus, at the national level the Ministry of Youth and Sports is regarded as the central executive body that ensures the formation and implementation of the youth policy. The regional level involves the implementation of the youth policy in the framework of national approaches; in particular, within the provisions of the state program “Youth of Ukraine” [1]. Regional programs can be developed and adopted, tailored to the needs of local youth. The local level assumes that decentralization implies increasing local responsibility, reviewing opportunities for the implementation of youth policy at the local level according to the functions of the main players. Therefore, a structural-functional model of the youth policy implementation at the level of unified territorial community (UTC) is proposed, and it takes into account intersectoral interaction and coordination of efforts of all sides in compliance with the strategic directions of the state youth policy as well as the peculiarities of the territorial community.

The main step to confirm the community's ability to effectively implement youth policies is to create a youth center / youth space that will

focus on providing youth services, leisure time and comprehensive development. The youth center / youth space is supposed to become the center of practical work with young people and the association of socially active youth. Participation in these centers should be based upon the desire to come together with like-minded people in a common cause, and, thus, it will stimulate the children and youth socially and teach them to cooperate with other people in organized and regulated forms, and, eventually, how to think and navigate in a democratic context. The objectives and strategies of the center are to be formed according to the needs and interests of the youth of a certain community.

The problem is that this model is not legally regulated, and it is essentially a recommendation. Basically, the reform has provided much more opportunities for the development of the local youth policy according to the needs of a particular region, but at the same time it does not provide an effective mechanism for doing this. We are talking about the absence of a unified national program for the development of youth in Ukraine (that is, a development strategy) and a corresponding legislative base for its implementation. Therefore, the youth policy can be described in a sentence now: “Things are going well, but they do not know where to go” [3]. Actually the Ministry of Youth and Sports and other institutions charged for working with young people are doing a lot of work, but nobody knows how effective it is.

Firstly, when considering the existing legislative framework, one should start with the seemingly important document the Law of Ukraine “On Promoting Youth Social Development in Ukraine” [3]. This Law should determine the general principles of the formation and development of young Ukrainian citizens, the main directions of the implementation of the state youth policy. But after analyzing it, one can conclude that this Law predominantly lists the rights that the state provides to a young person, but it does not specify how they can be implemented and, most importantly, which branch of the state power is responsible for the implementation of a specific right.

Secondly, one can analyze another important document, namely, the State Target Social Program “Youth of Ukraine” for years of 2016-2020 [1]. The Program aims to create favorable conditions for the development and self-realization of the Ukrainian youth as well as the formation of their civil status and national-patriotic consciousness. However, a number of factors make this program ineffective, partially leveling the potential of the country’s youth. The authors argue that, unlike the previous ones, the program contains an effective mechanism for its implementation. What we disagree with is that one of the priorities of the program concept is the development of non-formal education, youth entrepreneurship, the creation of youth centers, etc., that is, those things that are in fact not regulated in any way.

The next disadvantage with regard to this target program is its focus on quantitative results. In their reports the authorities operate with the amount of funds and the youth involved in the activities, but at the same time the concept of the effectiveness of measures, the positive economic and political effect are not taken into account at all. Finally, this document is not of the highest legal force, because it is a decree of the Cabinet of Ministers and it will change every 4-5 years.

And now we will consider the biggest problem in the formation of the youth policy in the context of decentralization. The youth sphere, like any other, has its own specifics, and is divided into youth policy and youth work. And there is point in considering it in the context of the decentralization reform. The difference lies in the fact that public authorities are engaged in the formation of the youth policy (development strategy), but it is still not legally defined who has to deal with the youth activities. In fact, public organizations, associations or the so-called youth centers perform this function now, but again how they should do it, according to which standards and in what framework, are not legally regulated. The question still remains to be solved: "Who can be engaged in these activities?" For example, there is a national program "Youth Worker", but nobody knows what youth workers are, what their functions are, according to which tariff wage they should be charged with, because this profession is not included into the classifier of professions. In addition, local authorities and the above-mentioned subjects charged for youth activities do not always interact with each other, and sometimes local authorities even categorically do not contribute to the formation of groups that will perform direct work with young people, and establish contacts with them. By the way, thanks to the decentralization reform, it has every right to do so. And then it turns out that the strategy goes in one direction, and the work - in another. If this strategy exists at all.

To sum up, we can conclude that among the main problems of the youth policy implementation in the context of decentralization are the lack of a clear development strategy and established institutions which should be in charge for interacting with young people. We are convinced that the development of young Ukrainians is possible if the state introduces a full and comprehensive policy, which requires appropriate funding. The implementation of an effective youth policy in decentralization conditions is possible only under the condition of joint efforts and coordination of the activities of the executive authorities, local governments and youth representatives. Today, it is essential not only to ensure the coordination of youth work, but also to actively involve young people in the life of local communities.

An important aspect in introducing a new model for implementing community-based youth policy is the creation of an effective system for collecting, processing and responding to requests and local youth initiatives.

Requests are formed at the level of executive bodies of the territorial community in partnership with the public. Thus, youth policy in decentralization conditions will be able to focus on creating a comfortable environment for young people to live and develop in communities. The priority areas for its implementation are financial and human resources provision, youth involvement in the process of developing and making decisions and monitoring their implementation. The state should help young people become active, democratic citizens who can participate constructively in the development of society, while also give them real influence and responsibility in matters that concern them.

The current migration of the Ukrainian youth proves that it is necessary to invest in the development of the youth infrastructure, and not only in the roads that the young generation will leave soon. We should strive to create the basis for a good youth culture and endow our young people with a democratic mindset that enables them to enter and carry on our open, democratic welfare society and constantly develop it further.

Bibliography

1. Про схвалення Концепції Державної цільової соціальної програми “Молодь України” на 2016-2020 роки [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1018-2015-%D1%80>

2. Модель реалізації молодіжної політики в умовах децентралізації [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://decentralization.gov.ua/youth/molod-v-oth>

3. Закон України “Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні” [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2998-12#o89>

Scientific and language supervision by Lecturer
T.V. Aksiutina.

Valéria Sheikó

Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucrania

PROBLEMAS SOCIO-ECONÓMICOS DE ESPAÑA

España se relaciona con un estado de bienestar, que ocupa un lugar privilegiado entre básicas direcciones turísticas no sólo europeas sino también mundiales. Este país atrae a muchos turistas por su belleza natural, lugares de interés históricos, gastronomía muy variable y otros factores. Pero muchos problemas de la sociedad española se quedan fuera de la vista del turista, por eso nos gustaría examinar algunos de ellos, a saber.

La demografía. El crecimiento de la población española era bajo durante los últimos siglos. A principio del siglo XX el descenso agudo de la

mortalidad se acompañaba del descenso de la natalidad, sin embargo, según los datos estadísticos, el crecimiento anual de la población no superaba 1% a consecuencia del balance desfavorable de la emigración. Actualmente la densidad de la población más grande se registra en Madrid, las Islas Canarias y en Cataluña. La densidad más pequeña de la población se observa en Castilla, La Mancha, Aragón y Extremadura. La densidad de la población de España supera un poco la de Grecia pero resulta más baja de la otra parte de Europa.

El desempleo. La situación con el desempleo era facilitada por la crisis demográfica. En España se observa el índice menor de la natalidad en toda la Europa. Por otro lado, el descenso del nivel de desempleo entre la población española impide la atracción de la mano de obra adicional de los extranjeros. Los expertos subrayan que barata mano de obra extranjera permita subir la competitividad de las mercancías españolas en el mundo, en particular la producción de agricultura. España entra en la primera decena de los países del mundo en cuanto a la industria pesquera. También España es un gran exportador del pescado fresco y las conservas de pescado.

La migración ilegal. Hemos indicado ya la necesidad de la economía española en la mano de obra adicional barata, lo que contribuye al aflujo no sólo de migrantes legales sino también provoca el aumento de la inmigración ilegal. En la actualidad es el problema muy serio para todo el país. Según las estadísticas, en España el número de los migrantes ilegales alcanza 300 mil de personas, la mayoría de los cuales llega de África del Norte.

En conclusión se puede decir que en la lista de problemas, que causan la inquietud personal de los españoles, se encuentran también diferentes problemas económicos, la corrupción, sanidad pública y la educación. Es necesario encontrar variantes para resolverlos.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

Oleh Vozniuk

Oles Honchar National University, Dnipro, Ukraine

INSTITUTE OF PRESIDENCY IN THE SYSTEM OF POWER DISTRIBUTION IN UKRAINE

According to Article 102 of the Constitution of Ukraine, the President of Ukraine is the Head of State acting in its name within the country and on the international arena. Besides, he/she is the guarantor of state sovereignty and territorial integrity of Ukraine, and the official occupying the highest place in the hierarchy of institutions of state power [1]. The legal status of the

President of Ukraine is determined by Article 5 of the Constitution of Ukraine and relevant laws [3].

German political scientist Andreas Umland in his article assumes that every succeeding president of Ukraine gets worse than his predecessor: Leonid Kuchma is worse than Leonid Kravchuk, Viktor Yushchenko is worse than Leonid Kuchma. In the same vein, Viktor Yanukovych is worse than Viktor Yushchenko. And in the opinion of many political analysts, Petro Poroshenko is worse than Viktor Yanukovych. Thus, Umland's assumption is confirmed [6]. But all these people, he adds, are hostages of the system that has developed so far. "And the system, so to speak, the presidential form of government, is very dangerous for young democracies, if not at all fatal," emphasizes A. Umland [6].

But to start with, presidency of Ukraine was initiated on July 5, 1991 even before Ukraine gained independence. At that time, the relevant amendments were introduced to the 1978 Constitution of the Ukrainian SSR [2]. There is an opinion that the lack of solidarity in the Verkhovna Rada caused the creation of the presidential institute. Ideological rivals hoped to benefit by having "their person" at the head of the state. Thus, the president should be simultaneously a subject and an object to be influenced by those that brought him to power.

Since its foundation the position of the President has been endowed with considerable powers. They were so great that they led to the economic crisis in 1995, which ended up in signing the "Constitutional Treaty". As a result of this treaty, Ukraine received a "strong" president and a "weak" prime minister. The treaty did not last long until the adoption of the Constitution of Ukraine on June 28, 1996 [4, p. 470-477]. And it conserved the status quo available at that time – the president remained a "strong" player. Later on, the political reform in 2006 distributed the new authority of the president and parliament in favor of the latter, and also endowed the head of the government with more powers. Ukraine became a parliamentary-presidential republic [1]. The position of the President of Ukraine according to the reform remained not only representative, but also really influential related to individual executive functions.

Viktor Yanukovych abolished this reform in 2010, and then Ukraine again returned to the 1996 Constitution which resulted in changing the form of government into presidential-parliamentary [4, p. 493-494]. But four years later the "Revolution of Dignity" took place, which, in its turn, turned the form of government to that of 2004. And in 2014, Petro Poroshenko, having become the President of Ukraine, proposed some changes to the Constitution, which had to restore and strengthen the presidential vertical power [5]. Among them:

- Cancellation of the Governors' Institute and introduction of presidential representatives;

- Abolition of the mandatory mandate;
- Formation of the parliamentary coalition
- Strengthening the influence of the president [5].

These changes were to consolidate the main achievements of the Revolution of Dignity and the European vector of development of Ukraine.

But all these changes were not accepted, and may never be adopted, but the current president's desire and the former presidents' will to consolidate all the powers obtained, and further strengthen them are obvious. Actually, each of the Ukrainian leaders began with attempts to "hook up" the entire case of the received powers for themselves, and, if possible, strengthen them several times.

According to American professor of political science Stephen Fisch: "The stronger the legislative branch is, the more powerful the democracy is". In our opinion, Ukraine needs to delegate more powers to the parliament and reduce them for the president [6]. After all, to be equal to the United States, where the presidential power is very strong, our juvenile democracy needs to grow a little further. In order to have such self-organization and interaction between the legislative and judicial powers - when it comes to the offenses committed by the president, Ukraine should implement a completely independent legal procedure as well as demonstrate a completely different parliamentarism. Besides, we think it is extremely dangerous to delegate the Ukrainian leader such powers as the American president has.

However, the fact that all branches of power in Ukraine - both executive, legislative, and judicial - are not able or unwilling to play by the rules, does not mean that the situation should be avoided. Currently, a number of Ukrainian political scientists began to speak for the fact that Ukraine does not need the position of President. If you think about it: we have the Verkhovna Rada, according to the Constitution of Ukraine, which has more powers than president. It should also be noted that Ukraine is a parliamentary-presidential republic. And there are such thoughts and attempts to change the constitution and reduce the presidential influence.

The president will definitely remain, because it is rather difficult to remove this position, but one must eliminate presidency. If we take as an example the developed European countries such as Germany and the Czech Republic, we can see that they have the President's position, but the President performs only representative functions — he represents Germany and the Czech Republic in the international arena and accredits diplomatic representatives. And the Chancellors (Prime Ministers) are the chiefs of these countries.

Studying in detail the Constitution, we can identify many points that actually make the presidential power no sense. Even if we take the Constitution and adhere to it strictly, the powers and responsibilities of the President will not be at all like that. Under the Constitution of Ukraine, the

prime minister is appointed by the Verkhovna Rada of Ukraine, and the President only nominates his/her candidacy under the consent of over half of the constitutional composition of the Verkhovna Rada. According to Article 106 of the Constitution of Ukraine, the President shall:

a) nominate candidates for the Minister of Defense of Ukraine and Minister of Foreign Affairs of Ukraine to the Cabinet of Ministers;

b) appoint and dismiss the Prosecutor General under the consent of the Verkhovna Rada of Ukraine;

c) appoint and dismiss four NBU Council members by presidential decree;

d) submit to the Verkhovna Rada of Ukraine the proposal regarding appointment or dismissal of the Head of the Security Service of Ukraine [3, p.224].

According to this, the President of Ukraine is supposed to have no ability to perform without approval of the Verkhovna Rada of Ukraine.

The solution to this problem may be the following: the powers of the Prime Minister must be increased, and even such a “small” nuance - Prime Minister can be re-elected for many terms, and for the time being it is permanent in Ukraine.

In 2016, the idea of transition to a parliamentary republic was voiced by several deputies of the Verkhovna Rada, in 2017 and in 2018 several more deputies even made very loud statements that “the panopticum of moral freaks who robbed Ukraine working as presidents was really amazing!”, “Parliamentary form of power ideally suits Ukraine”[6]. By doing this, they wanted to prove that the situation in parliament is currently more lively than on the presidential “bridge”. Parliament is eligible to create coalitions, factions, and it is the fact that a minority can turn into a majority.

However, all these arguments do not bring us closer to the final conclusion on whether our country needs a presidential position. The search for the optimal way rests primarily on the need to elect a qualitatively different parliament, and this, in its turn, is to be associated with a fundamental change in the electoral system.

Taking everything into account, we come to the conclusion that Ukraine needs fundamental changes not only in all spheres of human life, but also in the form of government. And as global practice shows, a parliamentary state, headed by the Prime Minister, is much better. We believe in the bright European future of our Ukraine!

Bibliography

1. Закон України “Про внесення змін до Конституції України” від 8 грудня 2004 [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: www.ac-rada.gov.ua/control/main/uk/publish/article

2. Закон України “Про Президента Української РСР” від 5.06. 1991р. [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://zakon.rada.gov.ua/go>

3. Конституція України від 28.06. 1996 [Електронний ресурс] - Режим доступу до ресурсу: <https://zakon.rada.gov.ua>

4. Кульчицький С.В., Мицик Ю.А., Власов В.С. Історія України: Довідник для абітурієнтів та школярів загальноосвітніх навчальних закладів. / С.В. Кульчицький, Ю.А. Мицик. – К.: Літера ЛТД, 2010. – С. 470-494.

5. Проект Закону про внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади) [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://w1.c1.rada.gov.ua>

6. Лебідь Н. Чи потрібна Україні посада президента? [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: https://24tv.ua/chi_potribna_ukrayini_posada_prezidenta_n807462

Scientific and language supervision by Lecturer
T.V. Aksiutina.

Andriy Yakovenko
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

CORRUPCIÓN POLÍTICA: ¿PROBLEMA LOCAL O MUNDIAL?

Hablando con un amigo, vecino o colega sobre los mayores problemas políticos del país, casi siempre oímos la respuesta con la palabra “corrupción”.

Por desgracia, actualmente dicho fenómeno no caracteriza un país determinado sino es “omnipresente y persistente” para muchas esferas sociales en diferentes países del mundo moderno. Esto da lugar al enriquecimiento de unos y al empobrecimiento de otros, lamentablemente, la última situación resulta más común. Hoy en día necesitamos diferenciar y detallar la corrupción “pequeña” y la “gran corrupción” para ser capaces de luchar contra ambas.

A diario los ciudadanos de muchos países se enfrentan a la corrupción “pequeña”, por ejemplo con exigencias de pagos en las autoridades encargadas o para obtener servicios públicos. En cuanto a la “gran corrupción”, se puede hablar de abusos para obtener los beneficios privados por parte de los líderes (jefes, directores etc). Este tipo de corrupción viola los derechos humanos y puede provocar el colapso económico del país, perturbar el funcionamiento de varias instituciones del estado, por ejemplo, en tantas áreas como salud y educación. Además, la gran corrupción destruye todas las

oportunidades innovadoras y perspectivas fructíferas en cualquier infraestructura.

Según la opinión de los expertos, frecuentemente resulta que la gran corrupción acompaña las conspiraciones mundiales entre los gobiernos o líderes políticos de varios estados con el fin de ampliar y fortalecer el poder (político, económico etc) de un país en todo el mundo. Pero en realidad resulta algo otro: la gente en los puestos administrativos simplemente vende su país para beneficio privado. Como se sabe, existe montón de posibilidades para que diferentes organizaciones delictivas blanqueen grandes cantidades de dinero. Lo más terrible en todo eso es la desesperación de los ciudadanos y la impunidad de los corruptos que se convirtió en la “cara” de la gran corrupción. Hay ejemplos recientes en diferentes lugares del mundo que demuestran el poder de la corrupción y sus consecuencias. Muchas situaciones recuerdan una partida de ajedrez en la cual el pueblo es solamente peones.

Para luchar contra este fenómeno negativo los expertos proponen crear un Tribunal Internacional de Anticorrupción que ayude a resolver dicho problema y a luchar contra los gobiernos que no siguen las leyes de sus países, blanquean dinero y cometen otros delitos, por ejemplo, matan a los partidarios de las reformas que se oponen a este régimen. Nos queda abordar este asunto más a menudo y no dejarlo convertirse en algo generalmente aceptado.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko.

PSYCHOLOGY

Polina Gordienko

Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

L'INFLUENCE DE JAZZ SUR LE CERVEAU

“Really big things are happening in the brain’s mental biology as one listens to or plays jazz”, William R. Klemm (professeur principal de neurosciences à la Texas University) a écrit M. Greenspan dans son article “Ce que le jazz peut faire avec le cerveau”. Le jazz a vraiment une grande influence sur notre cerveau et notre mentalité. Mais au début, découvrons sur jazz origin.

Le jazz est un genre musical qui relie traditions musicales différentes. Le jazz est apparu à la fin du XIXe siècle comme une fusion de rythmes africains et d’harmonie européenne, mais on peut trouver son origine depuis la livraison d’esclaves africains aux États-Unis. Les esclaves amenés n’étaient pas d’une lignée et ne se comprenaient pas. Le besoin de consolidation a conduit à l’association de nombreuses cultures et à la création d’une culture unique afro-américaine.

La musique africaine est caractérisée par le rythme complexe, d’une danse d’accompagnement (la danse africaine est des piétinement rapide). Sur cette base, à la fin du 19ème siècle, le genre musical ragtime a été formé. Par la suite, les rythmes ragtime se sont mélangés aux rythmes du blues ont donné lieu à une nouvelle direction musicale: le jazz.

Dans le premier quart du XXe siècle, le jazz est devenu une direction musicale nationale et a eu un impact énorme sur la culture américaine. Encore beaucoup de gens écoutent du jazz, jouent du jazz et dansent sur jazz. Mais à côté de la bonne humeur et des bons moments, le jazz a une influence positive sur notre cerveau.

Le cerveau est un organe très complexe et complexe qui fonctionne comme le centre de coordination de toutes les sensations, activités intellectuelles et nerveuses. Chaque zone du cerveau correspond directement à une fonction très spécifique (émotions, mouvement, traitement visuel, mémoire, etc.) et peut être stimulée dans différents domaines basés sur ces activités de déclenchement. C’est pourquoi les gens utilisent la musique pour naviguer dans leur humeur, leur activité ou leur niveau d’énergie.

Au début, écouter du jazz signifie réduire le stress. Il est bien connu que le stress est l’ennemi de la capacité de mémoire. Réduire le niveau de stress lors d’activités très concentrées est extrêmement puissant pour le résultat final. Par conséquent, les sujets ont beaucoup plus de chances de conserver l’information dans l’environnement de la musique de jazz.

Deuxièmement, le jazz stimule le cerveau. Notre cerveau libère des produits chimiques pour réagir aux messages reçus de l'environnement. Le jazz est musique d'allers-retours, communication des instruments, qui active des zones du cerveau en envelopperd avec la syntaxe du langage universel de la musique.

Le jazz stimule notre créativité. Traditionnellement, le jazz est l'improvisation des musiciens. Egalement danseur et simple auditeur peuvent ressentir cet impact. À l'écoute du jazz, les danseurs tentent d'improviser. Leur corps et leur cerveau cherchent un bon envelope qui serait de rythme. Un joueur de jazz doit engager le cerveau de multiples façons, contrairement aux musiciens classiques. Il y a l'immense défi de l'improvisation, qui soit composée à la eve. Pour cela, les musiciens doivent avoir un vocabulaire musical énorme et envelope en quelques envelopperds quelles nouvelles notes conviendront. Ils doivent également écouter attentivement afin d'interagir correctement avec ce que les autres membres du groupe jouent. Le envelope "appel et réponse" dans le jazz est en réalité une conversation musicale.

En raison de ces facteurs, le jazz est un excellent moyen de envelopper l'improvisation et la créativité.

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistante
L.V. Ratomka.

Valeriia Kenchadze
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

IMPACTO DEL BILINGÜISMO EN EL DESARROLLO DE LOS SÍNTOMAS DE LA ENFERMEDAD DE ALZHEIMER

Según los estudios, el bilingüismo de por vida puede retrasar la demencia. Sin embargo, el mecanismo neural subyacente de estos efectos protectores es en gran parte desconocido. Los científicos están investigando el mecanismo responsable de la capacidad de las personas bilingües para enfrentar mejor el desarrollo del Alzheimer mediante el uso de fluorodeoxiglucosa para estudiar el metabolismo cerebral y la conectividad neural en personas con demencia de Alzheimer. La reserva cognitiva (RC) previene el deterioro cognitivo y retrasa la neurodegeneración. La evidencia epidemiológica reciente sugiere que el bilingüismo de por vida puede realizar la función de la RC, retrasando la demencia en aproximadamente 4.5 años. Muchas controversias rodean el problema del bilingüismo y sus supuestos efectos neuroprotectores.

Los análisis de conectividad metabólica apoyaron significativamente el impacto del bilingüismo, en comparación con los pacientes monolingües con Alzheimer. Además, la tasa de utilización del bilingüismo durante toda la

vida (es decir, alto, medio o bajo uso) fue interrelacionada con modulaciones funcionales en los circuitos neuronales más importantes, que da muestras tanto de la reserva neuronal como de los mecanismos compensatorios. Estos hallazgos indican que el bilingüismo actúa como un poderoso auxiliar de RC en la demencia y tiene un efecto neuroprotector contra la neurodegeneración. Muchos estudios informaron que las actividades cognitivas y los factores ambientales, tales como la exposición de por vida a actividades cognitivas, sociales y físicas estimulantes, así como un alto nivel socioeconómico y logros educativos y laborales, proporcionan una RC que retrasa el inicio de la demencia. La neuroimagen en vivo ha proporcionado información importante sobre los correlatos neurales de la RC. Por ejemplo, los estudios estructurales de IRM en el envejecimiento saludable informaron consistentemente asociaciones positivas entre la RC y el aumento de los volúmenes de materia gris y blanca en las cortezas asociativas frontal y temporoparietal, así como una difusividad media reducida en el hipocampo bilateral.

La investigación actual tiene como objetivo realizar una contribución decisiva para resolver el problema de la demencia mediante la evaluación de la actividad metabólica en el estado de reposo del cerebro en combinación con un análisis de conectividad en personas bilingües y monolingües con Alzheimer. La hipótesis es que el bilingüismo, que actúa como factor protector, debería contribuir al desarrollo de la reserva nerviosa a través de los efectos neurobiológicos apropiados.

Retrasar el inicio de la demencia es una de las principales prioridades para la sociedad moderna. Los datos neurobiológicos emergentes deben estimular los programas sociales y las intervenciones para apoyar la educación bilingüe o multilingüe y mantener un segundo idioma entre los ancianos.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

Svetlana Smirnova
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

METHODES DE TRAVAIL DANS LE CAMP DES ENFANTS

Dans le système social actuel, il est très important d'organiser des loisirs d'été pour les enfants et les adolescents. Selon de nombreux psychologues, il ne s'agit pas d'un système ou d'une méthode d'enseignement particulier, mais d'une partie intégrante de la capacité de tout enfant à vivre là où se combinent harmonieusement le spirituel et l'esthétique, les principes cognitifs, idéologiques et moraux rationnels. la vie d'un enfant de la manière la plus directe et la plus naturelle. Les camps de

vacances sont l'une des formes les plus courantes de loisirs d'été pour les enfants, les adolescents et les jeunes. Le camp de loisirs d'été est un centre non scolaire pour les enfants de 6 à 16 ans. Le temps de l'assainissement des enfants dans le camp, varie de 18 à 21 jours. Lorsque les activités sont bien organisées, le camp enfantin dispose d'un environnement propice à l'auto-éducation et à l'auto-formation. Dans les conditions du camp, vous pouvez organiser toutes les activités (communication, sport, travail; les activités du caractère cognitif, esthétique, artistique et créatif, éducatif, etc.). L'interaction des enfants dans le camp est fixée sur le contenu et la forme de leur intégration dans les différentes sphères d'activité, ce qui contribue à la manifestation de l'initiative et de l'activité personnelle. Il y a une introspection permanente de ce qui se passe dans le camp, y compris la participation de chaque enfant à sa vie. Cela a créé un environnement dans lequel l'enfant ressent la complicité dans la résolution des problèmes devant la société. Les enfants ont besoin d'un environnement dans lequel ils puissent s'exprimer au maximum, afin de pouvoir communiquer avec les gens et la communauté du camp en général.

Le contenu, la forme et les méthodes de travail sont définis par la communauté de camping pédagogique dans les principes d'humanité et de démocratie, le développement national et historique des traditions, l'initiative et l'activité artistique amateur tiennent compte des intérêts des enfants. Dans le camp, des opportunités sont créées pour les attirer dans la culture physique et sportive, le tourisme, la conservation, l'élargissement et l'approfondissement des connaissances sur le monde, le développement des capacités créatrices des enfants, du travail d'organisation d'utilité sociale. La tâche du guide et du tuteur est d'aider les enfants à acquérir l'expérience de l'autonomie dans les conditions, lorsque la situation de coexistence avec leurs pairs, loin de chez eux et avec le soin de leurs parents, leur permet de maîtriser les formes de coopération. avec la communauté, acquérir une expérience de libre-service, pour former la capacité de prendre ses propres décisions et en assumer la responsabilité, donc de sentir, même pour le moment, le goût de la liberté. Les relations avec les guides pour de nombreux enfants dans le camp, qui se forment au courant de moyens de subsistance communs, de coopération permanente et d'entraide.

Cette période de vie sans devoirs, quand l'enfant est loin de chez lui, proche de la nature, dans une amitié "presque à égalité" avec les adultes, promet une nouvelle rencontre et une nouvelle expérience de vie, et alors la vie d'un enfant sera différente de la vie de tous les jours. Cela signifie que le guide, le tuteur et toute la communauté pédagogique du camp doivent créer le maximum de confort pendant le séjour des enfants dans une sorte de "petit pays".

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistante
L.V. Ratomska.

ДЛЯ НОТАТОК

ДЛЯ НОТАТОК

Наукове видання

V Міжнародна науково-практична конференція
студентів і молодих вчених

**МОЛОДЬ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ
МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ**

Матеріали конференції

2 квітня 2019 р.

(англійською, німецькою, французькою, іспанською, італійською, польською,
білоруською, українською та російською мовами)

Комп'ютерна верстка *А.Ю. Такій*

Підписано до друку 25.03.2019. Формат 60×84/16.
Ум. друк. арк. 14,41. Тираж 130 пр. Зам. № .

ВНЗ «Університет імені Альфреда Нобеля».
49000, м. Дніпро, вул. Січеславська Набережна, 18.
Тел. (056) 778-58-66, e-mail: rio@duan.edu.ua
Свідоцтво ДК № 5309 від 20.03.2017 р.

Віддруковано у ТОВ «Роял Принт».
49052, м. Дніпро, вул. В. Ларіонова, 145.
Тел. (056) 794-61-05, 04
Свідоцтво ДК № 4765 від 04.09.2014 р.